

ЛЕГЕНДИ И МИТОВЕ

/ извлечени от лекции и беседи , изнесени от
Учителя Беинса Дуно /

/събрани и записани от Божидарка Иванова – гр. Варна
– всеки пример съдържа закон, поука за живота /

ЦАРЯТ НА АРМАНИТЕ

В древността при царя на Арманите живял един благочестив слуга, който един ден по невнимание, направил една погрешка и царят взел и го осъдил на смърт. След присъдата, след езекутирането на този слуга, явил се един от видните мъдреци на тази държава и казал на царя: “ Понеже постъпи несправедливо с този слуга, ти ще се ожениш и ще имаш син, но той ще бъде глух, сляп и ням. И туй е най-малкото наказание, което Провидението ще ти даде. Действително, на царя се ражда син тъй, както казал този мъдрец: той бил сляп, глух и ням. И той се оплаквал, че неговото нещастие било най-голямото в света. Тогава мъдрецът се явил втори път и казал така: ”Понеже вие не приехте на драго сърце това наказание, ще ви се даде по-голямо от това.” И си отишъл, но не казал какво ще бъде това наказание.

Тръгнал царският син да пътува по света, да търси лек за себе си. Дошъл в съседното царство на келвите. Тамкашният цар имал дъщеря, тя била много красива, но никой не виждал нейното лице, тя не се интересувала за хората, не искала да се явява пред хората никога, но като чула, че този сляп, глух и ням царски син дошъл в нейното царство, тя го поканила на гости при себе си и му казала: ”Искаш ли аз да снема от тебе малко от страданията?” – “О, ти ще ми направиш най-голямото добро,”- отвърнал той. Попипала го тя за очите, за ушите и за езика, и на царския син се възвърнали чувствата, но тя се скрила за него. А той, като я видял, така се влюбил в нея, та като я изгубил много се наскърбил и казал: ”Първата ми скръб е нищо пред тази.”

Няма по-голямо нещастие от това – да видиш Любовета, а да я нямаш !

[Братя и сестри на Христа](#)

ДЪЩЕРИТЕ НА ЦАР ОРМУЗД

Сега, ще ви разкажа един мит, т.е. един окултен разказ. В далечното минало на тази мирова история, нещо, което се е случило не на сегашната наша земя, но на онази обетована земя, която е оповестена в “Притчите” и в която са живели синове на мъдростта. Там царят се наричал Ормузд. Той имал 7 дъщери. Те били толкова красиви, изящни и нежни, че служели за похвала на цялото му

царство. Тия дъщери бащата ги изпратил в едно от най-великите училища, дето се изучавали тайните на битието, за да ги приготви да работят в бъдеще. В туй училище един ден дошъл и синът на слънцето, и той да се учи. Но правило на училището било, че в него никаква целувка не се позволявала, и на оногози, който би се осмелил да престъпи това правило, налагали най-голямо наказание. Разбира се, всички ученици и ученички знаели това. Но един ден най-голямата дъщеря на Ормузда, като се занимавала в градината, унесла се в сладка дрямка и заспала. Една муха минавала, кацнала на нея и оставила извержението си на долната бърна на тази царска дъщеря. Като минавал синът на слънцето и погледнал, отвратил се от тази постъпка на мухата и помислил какво да прави. Казал: “Каквото и да стане, ще се приближа полека с езика си да отнема туй извержение, без тя да ме усети.” Но се случило едно нещастие. Като се приближил той, тя се събудила и станала бяла като платно, изгубила светлината си. Другата дъщеря като видяла тази постъпка на сина на слънцето, почервеняла. Нали хората, като се позасрамят от известна постъпка, стават червени. Третата сестра позеленяла, четвъртата пожълтяла, петата посиняла, шестата станала виолетова, а седмата почерняла. Всичките взели разни краски. А той, като погледнал, видял че извержението изчезнало, но последствията били ужасни: лицето на едната станало бяло, на другата – червено, зелено, жълто, синьо, виолетово и черно. Тогава той се хванал за главата, а тия дъщери искали да скрият по някой начин цвета на лицето си, но тия цветове останали: пуцали си кръв, белили си лицето, разтривали го, мили го и пр., но всичките усилия останали без резултат. Тогава царят извикал сина на слънцето и го изпратил обратно на слънцето. А тия дъщери, задето били *невнимателни – първата позаспала, а другите не бодърствали върху своите чувства* – баща им ги пратил на земята, като ги преобърнал на цветя, да научат урока си. За туй сега имате белички, червенички, жълтички и т.н. цветя. Те са все дъщерите на цар Ормузд. Тъй казва митът. Обаче този син, като отишъл на слънцето, бил много наскърбен, задето, като имал желание да направи едно добро, причинил такава пакост. И тъй, митът казва: това станало причина да се създаде нашата земя, за да могат тия дъщери след време да върнат своята хубост. И като представили това дело пред Господа, Той забележил дълбоките причини на станалото и казал: “Аз ще се заема да изгладя видимите погрешки и ще поправа всичко.” Краските първоначално били много груби, но като се върнал царският син на слънцето, много плакал; любовта му станала толкова силна, че образувала росните капки. И тия росни капки – този дъжд бил от сина. Те омивали росните цветя, но краските не се измивали. Тогава той ги нагривал и ги милвал със

слънчевите лъчи, но пак не могъл да ги изчисти и забележил, че краските ставали все по-хубави и по-хубави.

[Плачът, НБ, 16 ноември 1921 г. в София.](#)

ЦАРЯТ ИМА МЕЧИ УШИ

Ще ви приведа един анекдот, разказ.

В древността, далече един цар ходил на лов, и като не можал да намери никакъв лов, вижда една мечка със своите малки мечета. Вдигнал той своя лък и я убил. Явяват се тогава духовете на гората и му казват: ”Понеже ти уби тази мечка, и децата ѝ сега ще умрат преждевременно, ти ще се ожениш и ще ти се роди един син, който ще има мечи уши.” Но на царя се струвало, че туй е само шега. Обаче, станало и действително. Той се оженил и първият му син имал мечешки уши. Синът, като наследил престола на баща си, срам го било и винаги си криел ушите. И на всеки берберин, който ходил да го бръсне, царят издавал смъртна присъда – и него “обръсвали”. Тъй, че не била много завидна длъжността на бръснарите при този цар, защото и тях ги “обръсвали” по всички правила. Обаче най-после дошъл един млад, красив и привлекателен берберин, молил се на царя и казал: ”Аз никога няма да говоря за твоите уши, няма да издам твоята тайна, и ще идвам всяка седмица и ще те стрижа, и ти ще бъдеш свободен, само недей ми взима живота.” Съгласил се царят. Обаче берберина започнало да го надува нещо, той искал да каже, че царят има мечи уши, но не смеял, защото рискувал живота си. Разболял се. Най-сетне, ухитрил се, отишъл на полето, изровил една дълбока дупка, турил устата си в дупката и казал: ”Царят има мечи уши.” Затворил дупката и му олекнало. Но на същото място израснала една свирчовина. Минавало от там едно овчарче и рекло: ”Чакай да си направя една свирка.” Като засвирил, кавалът почнал да казва: ”Царят има мечи уши.” Царят повикал тогава бръснарина и го попитал: ”Ти нали обеща, че няма да казваш, а сега целият свят знае, че аз имам мечи уши.” – ”Никому аз не съм казвал, само на дупката казах”, изповядал си греха младият бръснарин. Тогава царят казал: ”Такава била волята Божия.” Значи в света законът гласи така-казва Христос:

”В света няма скрито покрито, което да не се разкрие.”

Следователно, по същия закон и *правдата няма да остане неразкрита.*

[Тогаз те ще просветнат!, НБ, 23 октомври 1921 г. в София.](#)

ДВЕ ПРАВИЛА ЗА ПРАВДАТА

Сега, аз ще ви дам две правила за правдата.

В далечното минало – това е един окултен разказ, мистически е изказан той – между тамарите, един народ далечен, от който няма сега остатъци, и един друг народ – вензи. Синът на тамарския цар, Тамар се наричал той – отишъл в царството на вензите да следва и да изучава своите науки. Той, като царски син, се домогнал да влезе в едно от най-знаменитите училища на времето, дето само малцина са били. Там се запознал с царската дъщеря на вензите. Тогава заедно учили момичета и момчета. Един ден, когато двамата се разговаряли -вижда се, между тях се завързала симпатия, обич или любов, по който и да е начин,-този момък се обърнал към тази мома и й казал: ”Виждам, че ти спрямо мене *не си разположена, не ме обичаш.*” Но чудното било това, че като казал той *тия думи*, от нейните очи потекъл такъв порой от сълзи, че тя се стопявала, стопявала и се обърнала на вода и изчезнала.Значи скръбта й била толкова голяма, че се превърнала на вода и потънала в земята. Той познал своята погрешка и почнал да плаче за своята възлюбена. Тогаз из земята израснал един бял крин. Той се зарадвал и казал: "Ти си за мене утеха, кажи, къде отиде моята възлюбена?" Но кринът мълчал. - “Кажи *защо мълчиш като ням?*” И кринът започнал да вехне и сѣхне, докато дошъл огън и го изгорил.

Този крин е жив, и в него аз виждам правдата, от която всички кринове светят.

[Тогаз те ще просветнат!, НБ, 23 октомври 1921 г. в София.](#)

Това се случило в странство:

Двама приятели, единият бил адвокат, а другият, медик, виден лекар. Лекарят казва на приятеля си: ”Аз съм човек безстрашен, от нищо не ме е страх, имам два револвера, който ме закачи, куршума му тегля.” Спират се в един хотел. Приятелят му, адвокатът , като по-хитър, изважда всичките куршумчета от патроните, а револверите турга под възглавницата му. Сам влиза в една бяла гугла през ноща, явява се пред другаря си. Медикът изважда револвера, извиква: ”Стой”! -и стреля, втори куршум също и т.н.,

докато свършил всички изстрели. Другарят му върнал всичките куршуми, а докторът от страх умрял. Отива неговият приятел, какво да види – той от страх се посветил. Такова е положението на праведника: нему като му теглят куршум, той хване куршума и го връща назад, а който изпраща куршума, той умира от страх.

И тъй, нас не ни е страх от дяволския куршум. Тия куршуми са за ония, които ги хвърлят, а не за нас.

[Тогаз те ще просветнат!, НБ, 23 октомври 1921 г. в София.](#)

ДОКТОР УИЛСЪН И МАЛКОТО МОМИЧЕНЦЕ

Ето какво разправя един английски лекар, доктор Уилсън. Той бил млад лекар, много способен, талантлив, свършил университет с отличие, имал отлична практика в Англия. На млади години той се заинтересувал от окултизма в някое братство, и там той трябвало да даде обещание: 10 години да не даде никому, нито на мъж, нито на жена, да го целунат, нито даже ръката му. А като минат 10 години, той е свободен. И започва доктор Уилсън своя подвиг. Пет години минали благополучно. Един ден го въвеждат в едно благородно семейство. Там имало две малки момичета, едното на 10, другото на 12 години. По-голямото на 12 г., било заболяло от тифусна треска. Идва този доктор и сполучва като млад лекар, да го излекува. Когато момиченцето оздравяло, идва малкото момиченце при доктора и иска да го целуне, задето той излекува сестричето й. “Недей ме целува, казал лекарят, недей, лицето ми е нечисто, не го целувай.” - “Тогава, дайте поне ръцете.” - “Но...недей, не ги бутай.” - “Защо да не те целувам, аз толкова съм благодарна, защото ти спаси моето сестриче.” - “Но и ръцете ми са нечисти; като стана чист, а ти като станеш голяма мома, аз ще дойда и може тогава да ме целунеш.” - “Но след 10 години, тогава аз не мога, какво ще кажат мама, тате, хората какво ще кажат?” - “Тогава аз ще те целуна.” “Сега ме целуни.” - “Сега не може.” Малкото момиченце не разбира този особен доктор защо и за какво, и казва: ”Аз сега съм малка и няма опасност.” - “Не, не, сега не съм чист, след 10 години ще бъда чист, тогава.” Но тя му казала: ”Тогава може да бъда оженена, а ако ме намериш оженена, тогава не можеш да ме целунеш.” Той сега дал обещание да не го целува никой, а след 10 години тя ще се намери на същото негово място. ”Сега, ако искаш, целуни ме.” Питам сега: момиченцето намира, че сега е времето. Той намира, че не му е сега

времето, той е дал обещание. В противен случай той ще бъде безчестен.

И тъй, вие се намирате в едно неразбиране на живота, и от едната и от другата страна - мъже и жени, всякога има противоречия в света. Защото често вие се ангажирвате да вършите неща, които сами по себе си представят нещо несъществуващо.

[Синът Божи, НБ, 30 октомври 1921 г. в София.](#)

ЦЕЛУВКАТА

Един български младеж от северна България, един от най-благородните младежи, които аз познавам, презимето му няма да кажа, но името му е Кирил, тъй се наричал той (не българския княз). Свършил в странство с отличие, много благороден момък. Като се връща в България, спира се при един свой приятел, учител. Отива там през летния сезон на курорт. При този учител имало едно малко момиченце, сираче, на 10 години, но красиво, интелигентно и много умно. Между тях се породила известна симпатия, без лоши мисли. Той обичал да ходи към гората, при едно хубаво, студено изворче. Един ден, като отивал на това място, и малкото момиченце взело стомничката си и отишло след него. Там, той без предумисъл, се навел и целунал туй малко момиченце. Като се изправил той, тя го попитала: ”Ти как ме целуна – като брат, като сестра, или като предател? Как ме целуна ти, с целувката на брат, на сестра, или с целувката на предател? Как? Да кажеш сега! Ти направи една лоша постъпка, защото майка ми, като умираше, ме повика при себе си и ми каза: ”Никога да не позволиш на мъж да те целуне, докато не се ожениш”, а сега ти оскверни в мене този обет.” Питам сега, де е лошото? Сега той на мене разправяше: ”Досега не съм решил този въпрос, с каква целувка съм целувал.”

[Синът Божи, НБ, 30 октомври 1921 г. в София.](#)

СВЕТИЯТА И ПРОКАЖЕНАТА ЖЕНА

През време на Римската империя, в едно царство на Мала Азия, някой светия се е подвизавал: 20 години живял като отшелник, самотен. Той искал да има някое видение: да му се изяви Христос. Хора отивали при него, но Христос не се явявал. Молил се той:

“Господи, яви ми се по един или по друг начин, искам да те видя.” Молил се, плакал; молил се, плакал. И така в плача си се върнал в колибата си и казал: ”Работих 20 години, и Хистос не ми се яви.” Но вечерта, към залез, идва една мома. Приближава се отдалече. Вижда този светия, че иде една женска фигура, че се приближава една жена: ”Ей, Господи, това ли намери да ми пратиш?” Но като се приближила фигурата, той вижда, че лицето ѝ е само скули, тя страдала от проказа. В него се явява едно колебание: да я приеме ли или не. Ако беше красива, хубава, стройна, с ония хубави очи – щеше да бъде изкушение - дяволът ще дойде. А с тази прокажена мома Господ го изпитва. Той може да се зарази. Какво ще кажат хората? Но той казва на себе си: ”Тази моя сестра, ще я приема. – Ела, сестро, при мене.” Взима я той, прегръща я, целува я, въвежда я в колибата си, стопля бърже вода, измива ѝ краката, нагощава я, нахранва я добре, отстъпва ѝ леглото си и цяла нощ бдял и плакал над нея и си казвал: ”Какви мъчности е имала тя.” На сутринта, като погледнал на нея, видял Христа в тази мома, и моментално тя се изгубила.

[Ненаписаните закони, НБ, 6 ноември 1921 г. в София.](#)

УЧЕНИЦИТЕ И МЕЧКАТА

В древността имало един изпит на окултните ученици. Един ученик, след като учил 20 години, го карали да го изяде една мечка. Всичките ученици, като идвало въпроса за мечката, като я виждали, офейквали. Дотогава учили, но като виждали мечката, офейквали и казвали: ”Тази работа не е за мене.” Та училището всякога е било пълно с ученици, но никой не завършвал. Като идва до мечката, ученикът казва: ”Преди да ме е изяла мечката, аз трябва да си замина. Каквото научих, научих. Няма да чакам да ме изяде мечката.” Само един ученик се решил и казал: “Ако тази мечка може да ме изяде, добре. А пък аз ще се боря с нея, доколкото зная.” Та като дошла мечката, тя се нахвърлила отгоре му и той казал: ”Така не се яде.” И почнал да се брани. И като я удрял по главата, оттук-оттам като я удрял, разбрал, че мечката носи голямо богатство. Той бил единственият ученик, който забелязал, че мечката държи тайните на живота, но тя не го пуснала да излезе от своята победа, преди да му каже: ”Ще държиш в тайна това, което си видял.” Защото така другите лесно ще отидат при нея. Хубаво е по някой път да се поборите с мечката. По главата един юмрук, по гърба друг

и всеки, който се е борил със своите мъчнотии, все е добил нещо. Всеки, който е офейкал, ще бъде без придобивки. Та все таки на вас ви препоръчвам да се борите с вашата мечка, тя ще ви даде нещо.

РАЗУМНИ ЗАКОНИ

В древността, в Гърция се е случило това. Качил се е някой зидар - майстор да гради един гръцки храм, но по невнимание пада и си счупва двата крака. Като го занесли дома, той се оплакал на тогавашния гръцки бог Зевс и му казал: ”Според моето разсъждение, ти не си направил света много умен. Аз мислех, че си много умен Бог, докато краката ми бяха здрави, но сега се усъмних в твоята мъдрост, щом по твоя закон става така. Как ще си отгледам децата? – “Какво искаш?”- го запитал Зевс. -“Искам да премахнеш този закон.” - “Добре, ще стане както ти искаш.” След няколко дни краката му били здрави. Качил се той на храма и започнал да чука; чукал, чукал той - нищо не ставало. Като подигнел някой камък, той оставал във въздуха. Скочил сам той, но и него сполетяла същата участ –увисва във въздуха. Седем дни висял горе – от една беля на друга. ”Ама така ли трябваше да бъде светът?”- “Първият закон, по който ти си счупи краката аз го суспензирах. Ти може да стоиш спокоен, и без счупени крака.” Тогава този майстор казал: ”Прости ме, аз виждам, че първото е по-добро, макар да има страдания.”

По-добре е да бъдаш със счупени крака и да еволюираш, отколкото със здрави крака и да седиш на едно място.

[Ненаписаните закони, НБ, 6 ноември 1921 г. в София.](#)

ЗАКОНЪТ НА КАРМАТА

Имало един далечен народ *армани*, в културно отношение те са били средно развити, не са били много културни, ама са били в тия времена, в средната епоха на човечеството. И те са употребявали лова, както и в наше време. Царят на този народ излязъл със своя лък на лов в гората. Видял надалече една сърна, харесал я за ядене, и вдигнал лъка си да я убие. В същото време вижда едно малко, красиво момиченце, то подплашило сърната и застанало на нейното място, и му казало: ”Аз не позволявам да убиеш тази сърна.” - “Не позволяваш ли?” - Вдигнал той лъка, и го пронизал, и то починало. Явява се тогава князът на духовете в тази гора и му казва: ”Понеже

ти извърши престъпление, ще ти се роди син, който ще се ожени за една от най-лошите жени, и ще му се роди дете, най-лошо по възможност. И ако син ти може да издържи тия страдания 10 години само, тогава може да му се прости."

И действително, както му било казано, така и станало. Ражда му се един син, който така се заслепил, кармически, че попаднал в примките на една жена, грозна и много груба в своите чувства, но той си мислел, че тя е най-красива. Тя била с бърни много дебели - два пръста, големи уста, очи-големи – изпъкнали; ръце, като на мечка, пръсти-дебели, мязали на бурия. Оженил се той за нея, но тя го малтретирала, не му давала да говори, биела го по два пъти на ден. Всяка сутрин тя ще го наложи: "Мъж искам да бъдеш, а не дете." Вечер същото. И той се сгушвал така 10 години. И всеки ден по две сълзи се ронели от очите му, но той не роптаел. След 10 години неговата карма се ликвидирала, и на сцената се явило убитото момиченце, за което царския син после се оженил.

[Ненаписаните закони, НБ, 6 ноември 1921 г. в София.](#)

РИМЛЯНКАТА ВИНЦИЛА

Това е едно предание. До колко е вярно, не мога да ви кажа, но се помни. Датира от времето на Нерона. Въпросът е за една прочута римлянка, дъщеря на един патриций-Вероний, а тя се е наричала Винцила. Била е една от най-красивите девизи в Рим, толкова красива, толкова грациозна, толкова благородна и смела по характер, щото всички са се очудвали на нея. Един ден, по една случайност, за щастие или нещастие, наблизко до нея минава Нерон, който по обичая си обръщал внимание на всичко, и като актьор и като художник, ученик на Сенека, но който обичал жените по особеному, и тя му е обърнала вниманието. Праща той вечерта пратеници и те казват на баща ѝ: "Искам дъщеря ви да дойде една вечер на разговор, да прекара в моя палат една вечер." Когато баща ѝ съобщил това, тя веднага казва: "Не! Аз предпочитам смъртта отколкото палата на Нерона! Връща тя пратениците на Нерона. Те му съобщават това. Нерон, който е бил много горд, казал: "Много добре." Изпраща той няколко души преторианци: "Вземете я и ще наведете носа на тази горделива римлянка, ще я целуните няколко пъти." В Рим всички, без изключение, трябвало да зачитат волята на Нерона. Казвам, тази девица, тя не е разбрала живота, разбирате ли?

Като е влизала в затвора, те за първи път я посрещат с една много груба постъпка.

Сега, вие, съвременните хора ще кажете: ”Какво лошо има в това да иде в двореца на Нерона, нали? Според съвременния морал, човек може да направи едно малко отклонение, но тази мома е мислила, разбирате ли? Тя си има свой идеал. Воля има в нея: ”Не искам да ида! За нищо не желая да ида в двореца!” Онзи, който е бил определен, отишъл да изпълни волята на Нерона с насилие, и след туй, по заповедта на Нерона я пуснали навън. Тя излиза, напуска Рим, съвършено се отдалечава от там. В нейната душа се явява отвращение към римската цивилизация: - “ В Рим няма нищо благородно, това е позор за Рим, аз не искам да бъда от сега нататък римлянка. ” И отива в южната страна, минава в Африка, в една планинска местност. Там се подвизавал като отшелник друг римлянин, станал християнин, на име Финиций, който много дълбоко е разбирал живота и е бил отличен философ. Млад човек, на около 35 години, 15 години се е подвизавал той. Имал е желание да изчезне тази негова красота, която съблазнявала жените. И, колкото повече време минавало, толкова по-красив е ставал: той взимал огледало и всеки ден, като се оглеждал в него, още по-красив ставал. На Христа се молил и казвал: ”Господи, този дявол, тази външна съблазън, да се махне от мене.” И той искал да изчезне тази негова красота, да бъде угоден Богу. ”Господи, ти се яви и ми покажи пътя, искам да живея един чист и свят, възвишен, неопетнен живот.” 15 години, това е била все неговата молитва. Един ден, към обед, той вижда тази Винцила в пустинята; тя върви, иде към него, и той си казва: ”Аа, и тук ме намери този дявол, отиде ми душата - той се бори, и тя се бори. Тя е погнусена от онзи разврат, който е в Рим, в двора на Нерона, от онова безправие; а Финиций, и той се подвизава и казва: ”Един дявол иде сега, в тази красива жена дявол виждам, сега ще трябва да воювам. Ако сега пропадна, пропаднах завинаги, отидох вече. Сега или никога!” А тя се приближава до него и му казва: “Отче свети, моля ти се, бъди така добър....”и почнала да плаче. -Аа, колко е хитър този дявол!” И той пада при нозете ѝ на колене и ѝ казва: ”Моля ти се сестро, не ме изкушавай, много съм грешен, отдалечи се от мене, ти ще ме погубиш.”

Казвам за този Финиций, че нямаше по-удобен случай да помогне на тази девица. Нейната душа се късаше в безсмислието на живота, тя не можеше да разбере главния въпрос - защо човек трябва да живее на земята? И веднъж съдбата ѝ изменила, тя престава да мисли; на туй противоречие тук той трябваше да ѝ помогне. А той ѝ каза: ”Махни се, голям грешник съм.” Тя не можа да го разбере. ”Ти

ще ми покажеш пътя”, казва му тя, пътя искам аз да зная, този истински път.”

[В Египет, НБ, 13 ноември 1921 г. в София.](#)

ОНОРЦИЙ И АМРИХА

Във времето на Нерона, - не искам да го вземете като един проверен исторически факт, то е предание - живял някой римски патриций, на име Онорций. Той бил млад, на около 35 години, един от най-благородните римляни на времето, човек много учен, запознат с философията, който добил своето образование, като ходил в Индия и Египет, дето се и запознал с тайните на окултизма. Един ден, след завръщането си в Рим, среща на пътя едно 10 годишно момиче, много оцапано, много грозно, обаче в неговата душа се заражда голяма любов да му помогне, без сам да си даде сметка за своето разположение. Хваща го за ръката, завежда го в дома си. Името на това малко момиченце било Амриха. И той турил в ума си да му даде по възможност най-доброто възпитание, с което римляните са разполагали. И, наистина, тя посещавала школата на Сенека, запознала се с гръцката култура. Но Онорций забелязал, че с постъпването на туй момиче в училището, лицето ѝ започнало да се изменява, изменява и към 16 годишна възраст тя е станала една от най-красивите римлянки. Не само това, но той забелязъл, че в ръцете на това момиченце имало голяма сила. Като си простирала ръката да хване някой камък, камъкът се издигал нагоре. Вие ще кажете: ”Това е преувеличение.” Не, туй е близо до истината. Онорций се заема да запечати в нейното съзнание да употреби тази сила за добро. Но забелязал, че в туй момиченце всичките ѝ думи били отмерени, никога не е чувал да излиза от нея някоя несериозна дума. Всичкият ѝ говор, всичките ѝ думи били избрани, като най-хубави бисери, и никога от нейните уста не излизала дума нецензурна. И тя се отличавала с голяма чистота. С тази красота започнали да я обикалят римските патриции, синове на богаташи, за да може да я привлекат. Един ден, както онази първата Винцила, която избягала от Нерона, по същия начин минавал по пътя Нерон и я вижда, и ѝ казва да иде в двореца му. Тя отива. Нерон мислел да си поиграе с нея, да разполага с нея, като красива. Вечерта тя останала и, когато той я хванал, тя положила ръката отгоре му, и той се вдигнал нагоре във въздуха. Намерил се в чудо! Той за пръв път срещнал такова нещо. Тогава в него се зародил страх. Той я погледнал и казал: ”Моля ти се...” Като си отдръпнала тя ръката, той се успокоил. Втори път той

пак посегнал на нея, тя положила ръката си на него, и той пак нагоре - във въздуха. Тогава тя си оторила вратата и излезнала вънка. Искали да я спрат, но всички, на които тя си полагала ръката, увисвали във въздуха; така постъпила и с всички преторианци. И в целия Рим тя е била пословична. Срещне някого, когото карат в затвора, положи си ръката на ония, които го конвоират, те увисвали във въздуха. А тя казвала тогава на затворника: "Хайде, върви си, свободен си." А дето срещала бедни, помагала им. Дето се явявала-пътят се отварял. Но Нерон издал заповед да не се говори и пише за Амриха, понеже е опасна мома, и бил толкова амбициозен, че не искал никой да знае за тази велика истина.

Казвам: вие, съвременните, можете ли да играете ролята на тази Амриха? Всички велможи и знатни римляни благоговеели пред нея, навсякъде пътят ѝ се отварял, когато си турнела ръката на някого - издигал се във въздуха. И всеки признавал, че Амриха не е мома от свта. Имате ли вие езика на Амриха?

Знайте, че силата на човека се крие в неговото слово, в неговата реч. Ако можете да пречистите вашия ум, тъй че всичките ви думи да бъдат отмерени, да разчистите всяко едно неразположение към когото и да е, и от сърцето ви да излезе всичко нечисто, т.е. да се залюбите в Бога, да сте го залюбили и заради Неговата Любов да имате най-хубавите думи и мисли, и сега може да имате тази сила на ръката си.

Тази Амриха живяла във времето на Нерона, докато дошли християните, и била почитана навсякъде, а когато тя се отдалечила от Рим, тогава започнало гонението на християните. Но защо тя заминала от Рим? Защото тогавашните християни, като била тя запозната с туй учение, започнали да се питат дали тази сила е от Бога или е от дявола. И тъй, християните със своите мисли, дали тя е от Бога или от дявола, я заставили да си замине от Рим; и след това дойде най-голямото гонение на християните, защото Амриха и Онорций си заминаха. И ако днес дойде едно страдание в света, то е, защото Амриха си отиде.

Изисква се Истина и Чистота в този свят.

[Ананий и Сапфира, НБ, 20 ноември 1921 г. в София.](#)

ДУМАТА "НОСОРОГ"

Един ревностен ученик на Индия, който искал да се запознае с учението на йогите, отива при един виден учител и му казва: "Аз

искам да науча великото на света, искам да бъда твой ученик; търсех много учители, но само ти си, само ти можеш да ми предадеш великото учение, какво да правя?” Обаче, учителят мълчал, дълго мълчал - “като пън”, казват българите. Тъй мълчал той и нищо не говорил - един ден, два, три, четири, цяла седмица, най- после ученикът казал: ”Учителю,кажи какво да сторя, само ти си, при тебе идвам аз.”Хваща го за ръката този учител и го завежда в една празна стая, дава му един чувал с едра сол и му казва: ”Ще счукаш тази сол да стане ситна, за всичко може да мислиш, само за думата “носорог” абсолютно нищо да не мислиш, тази дума да не ти идва в главата”, и си отишъл. Започнал той да чука; свършил всичката сол, отива при учителя, той го пита: ”Ее, какво мисли през това време? - За нищо друго не можах да мисля, освен за думата “носорог”.

Сега, аз ще ви дам едно малко обяснение. На този ученик учителят му дал свобода да мисли за всичко, само за “носорог” да не мисли, туй е забранено. Това значи - всичко да вършиш, само за греха да не мислиш, а вие съвременните хора, само за греха мислите - то е носорогът. И казвам: докато вие не престанете да мислите за носорога, тази сила не може да дойде във вашите ръце. За индусите носорогът е един символ.

[Ананий и Сапфира, НБ, 20 ноември 1921 г. в София.](#)

МАЛКАТА ВЕСТНИКОПРОДАВАЧКА

Тук, в София, преди 10 години аз имах една опитност.

Минавам един ден към Св.Крал, там се продават вестници. Надвечер, отивам на разходка, затичва се едно малко момиченце на около 12 години: ”Господине, няма ли да си купиш “Мир”? Гледам го босичко: ”На драго сърце ще си купя.” Бръквам в джоба си, нямах дребни пари, бръквам в другия джоб, изваждам 5 лева, давам й ги: “Нямам да ти върна. - Вземи ги всичките. – Аа, не всичките, аз съм решила да изкарвам с честен труд хляба си, не искам даром. Рекох: - “Аз съм добър човек. - Макар че си добър, ама аз зная такива “добри хора “като теб.” Питам я: ”Какво ще правим? Колко ти не достигат? - Един лев.” Казвам й да вървим, че може из пътя, като се разговаряме, някои да купят вестници. Вървим и се разговаряме: ”Ти гледаш, че съм боса, ми казва тя.-Гледам те. -Знаеш ли защо съм боса? Защото не съм добра; ако бях добра, щях да бъда обута. И сега, като мине някоя богата дама, хубаво облечена, казвам си: и ти щеше като нея да бъдеш, но сега се научи боса да бъдеш. Един ден гледам една дама с един господин седят в една бирария и пият и си

говорят любезно, и казвам си: Хм, ще продавате и вие вестници като мене!” И казва ми тя: ”Сега се наказвам, нещо ми говори в мене: не искай нищо даром.” Така вървахме от тук, от там, и се разговаряхме с това малко момиченце. Запитах я: ”Не искаш ли да идеш на училище?-Искам, ако мога сама да си спечеля пари, но ако не, не искам учение. В света има много учени хора. Ако аз мога със своя труд... Казвам: ”Ако аз ти купя едни обуца? - Не, не; ще ме накараш да мисля, че си много лош човек; аз така ви гледам добър човек, ама който купува обуца на другите хора, аз имам особено мнение за него. Внимавай, и ти някога като мене може да ходиш бос, ако даваш даром тия пари и вземаш обуца. - Ти си много добро момиченце. - Аа, не ме хвали, защото бос ще ходиш, и ме гледа изпитателно. Казвам: *Ето едно благородно момиченце – с характер.*

Минавам след два дни, гледам десетина момчета около нея, тя ги респектира, очакват нейното меродавно мнение.

Казвам, ето едно цвете, което расте в калта. У него има един дух вътре, този ангел е заговорил на това момиченце: - ”Стани”! и то е станало, продава вестници, но си е турило за цел - *даром никога да не взема. Боса предпочита да ходи, сама да си изкарва прехраната с труд и чест.* И, казах й: ”Ще ми позволиш ли някой път, аз имам хора, на които говоря, да те представя на тях за пример? - “Аа, няма да го направиш. – “Ама аз ще кажа само външната страна, вътрешната страна на въпроса няма да разправям.” - Другото можеш да им разправяш, но името ми няма да казваш, защото много лошо ще мисля за тебе. Пък и тия хора, които те слушат, нямат нужда от мене.”

Като напуснах това малко момиченце, казах: *ето един пример за подражание, един характер изработен, 12 годишно момиченце.*

[Стани и опаши се!, НБ, 11 декември 1921 г. в София.](#)

ДЪЩЕРЯТА НА ГРАФ МОРЕЛИ

Един пример от 19 век. Това се е случило във Франция.

Някой си граф Морели имал млада дъщеря, на име Елисавета, била е на около 21-22 години, много интелигентна, с характер, със силна воля, красива извънмерно. Един виден поет и виден музикант, почти виртуоз, един ден, когато той вървял по пътя, срещнал я и се влюбил лудо в нея. Но понеже бил много чувствителен, търсил начин, по който да се запознае с нея. По цели нощи не спял, мислил за начина, по който да се запознае с нея. Дохожда му една светла

идея и написва на една бележка тъй: *”Мъчно е да се живее без идеал.”* Турил я в един плик, той изучил нейните нрави, къде ходила тя, и един ден се приближил, турил в джоба ѝ писмото, без тя да усети нещо. Вечерта, като се върнала, тя изважда писмото и чете: *”Мъчно е да се живее без идеал.”* Какво е това: *”Мъчно е да се живее без идеал”?* - Разбира се, види се някоя моя приятелка е писала това.” След 2 седмици той пак турил друго писъмце в джоба ѝ, пише тъй: *”Но, ако тази душа е надзърнала своя идеал надалече, какво трябва да прави?”* Вечерта тя изважда писъмцето, чете и все си казва : “ Тази приятелка... е назърнала, какво трябва да прави?” След 1 месец той пак написал друго писъмце, и пак го турил в джоба ѝ: *”Ако този идеал е толкова висок като слънцето, начинът за постигането му.”* Четвъртия път писал: *”Крила трябва, но време трябва за да израснат.”* “Какво ми пише пак?” – казала си тя – “крила ми трябва... Щом нямаш идеал, търси го.” Но, когато той искал да тури петото писмо, тя имала в джоба си един чек от 10 000 франка, отива да си купува една дреха. Турил той писмото, вътре писал тъй: *”Няма сила като Любовта!”* Като бръкнал, той извадил гюздана, но с благородна мисъл, като съобщи във вестниците, че се е изгубил, той да иде да ѝ го предаде, и тъй да се запознае с нея. Но в този момент един полицай го пипва, обръща се тази мома и казва: *”Г-не, Вие сте роден за нещо по-благородно, Вие сте талантлив, с такива работи не трябва да се занимавате.”* И, като го погледнала, той забравил всичко, така се смутил, видял голямата си погрешка и не знаел какво да каже. *”Г-це, какво казвате?”* – *”Оставете го, господинът не е направил нищо лошо,”* но тя го изгледала тъй сериозно, и забелязала в очите му само една сълза. Тия двама хора разбраха ли се? С какви впечатления остана тя за него? Че е един обикновен апаш, нали?

Този музикант беше писал: *”Мъчно е да се живее без идеал”, но идеалът е нещо вътрешно.* И той решил да се накаже: снел хубавите си дрехи, облича работнически, съдрани дрехи, хвърлил си обувките и бос се решил да иде да служи по някой начин в дома на този граф Морели, който имал грамадно имение. Най-послед се домогнал той, като един прост, одърпан работник да работи в градината на граф Морели. И правел отлично впечатление на графа със своята скромност.

Досега много писма сте турили в джоба на Христа, сега остава да хвърлите вашите дрехи и обуца и да работите боси в градината на граф Морели. *Тази градина е бъдещият свят, бъдещата култура, в която с боси крака – с абсолютна чистота трябва да работите за новата култура, и да съградим света върху нови основи.*

ОТГОВОРЪТ НА ФИЛОСОФА

В Китай един философ се оженил за една много красива мома, но голямото му нещастие било в това, че нямал средства. А тя била амбициозна жена. Живяла тя година, две, десет с него и най-после му казала: “Дотегна ми твоята сиромашия, философ човек си, ама тебе умът ти не стига, затова ти ме освободи да се ожена за някой богат.” – “На драго сърце”,- й казал той,- “свободна си, и имаш всичкото мое благословение.” Тя се оженила за един много богат търговец. Но в Китай настанала голяма криза, и викат този философ да оправи Китай; станал той цар – управлява и разпорежда. Като чула тя това, отишла при него и му казала: “Много се радвам, че ти си достигнал такова високо положение, аз не очаквах, но съдбата тъй завъртяла щастието при тебе; не може ли, както по-рано, да си заживеем пак с любов?” Гледал той, гледал, взел една чаша нектар, излял я на земята, и й казал: *“Събери този нектар в чашата, и ако можеш да го събереш тъй чист, както беше, можем да заживеем пак заедно.”*

[И Петър се грееше!, НБ, 18 декември 1921 г. в София.](#)

ЛЕКОВИТАТА ВОДА

В древността, на един от египетските царе-фараони се ражда красива дъщеря, и астролози предсказват, че тя ще бъде една от най-знатните моми в Египет. Този фараон се наричал Рамзес. Там има Рамзес 1-ви, и Рамзес 2-ри. Аз няма да описвам цялата история на тази мома, но тя била забележителна по това: познавала хората по един особен начин. Той бил следният: ако някой я похване за ръката, тя веднага си я измивала, и тази вода наливала в едно шише. Който й пипнел ръката – тя не давала всякога ръката си – но който я пипнел, тъй постъпвала. И тогава правела опит: ще отиде при някой болен, ще му даде малко от тази вода: ако болният умре, тя ще знае, какъв човек е бил този; ако подлудее, тя си знаела и записвала всичко в една книга, и знаела качествата на тази ръка – от водата. Тя си имала шишенца от всички придворни, но нищо не казвала на баща си. Обаче един ден тя среща на улицата един беден работник, дрипав, окъсан, с мургаво лице, дала му една златна египетска монета, а той в знак на благодарност й целунал ръката. Веднага тя се върнала в

двореца, измива си ръката и наляла водата в едно шише. Тя за пръв път срещнала такъв оцапан човек; египтяните са били много чисти хора. Тя направила опит с тая вода, и на когото давала от нея, всички оздравявали и поумнявали. Потърсила го тя тогава, но не могла да го намери.

[И Петър се грееше!, НБ, 18 декември 1921 г. в София.](#)

Анекдот

Разболяла се жената на един циганин и той почнал да се моли на Господа: “Господи, трябва ми тая циганка, кой ще проси, кой ще ме храни? Ако я изцериш, имам една кобила, ще я продам и с парите ще ти купя една голяма свещ.” И, действително, жена му оздравяла. Верен на своето обещание, той развързва кобилата, но изважда и една котка, свързва я за опашката на кобилата и ги води на пазара – котката и кобилата, продава ги и двете. Пита го един купувач: “Колко искаш за коня?” – Шестдесет пари.” – А за котката? – 300 гроша. – Защо тъй? – Ако искаш и двете, ако не, не ги продавам.” Конят е обещан на Господа, а котката остава на циганина. За кобилата 60 пари, а за котката 300 гроша иска.

Та съвременните хора често водят и котката и кобилата, и ги продават и двете. Верни, значи, по буквата на закона. На Господа, както е обещал – ще запали една свещ за 60 пари. Обаче, жената само веднъж няма да се разболе, може да се разболе и втори път.

[Каквото вържете на земята, НБ, 25 декември 1921 г. в София.](#)

ГОСПОЖИЦА МЕЙРИ КЛИНТОН

Вземам този малък разказ из американския живот, от един неиздаден роман, един ненаписан дневник, на който героинята е Мейри Клинтон. Тъй се наричала тази млада госпожица, дъщеря на професор, с високо образование, благородна по характер. Запознала се тя в колегията, когато е свършвала, с един свой приятел – понеже там колегиите са смесени – един млад колега на име Джеймс. След като разговаряли дълго време за идеи, за приятели, Джеймс се влюбил в Мейри. Един ден той изповядва своята любов пред нея и ѝ казва: “Аз без тебе не мога да живея, искам да те целуна.” Тя го попитала: “Досега друга жена не си ли

целувал?’ – Една първа братовчедка, само нея съм целувал. – Е,е, не е голяма грешка –първа братовчедка, ще може да ме целунеш.” Целува я той. След една година той свършил колегията, но на втората година се оженил за друга една богата мома. Тя пише в дневника си: “Този, който е целунал първата си братовчедка и ме е целунал, се оженил за една богата.” Вторият, който се запознал с нея се наричал Ричард. И той се влюбил в Мейри, и той изповядал любовта си пред нея: “Без тебе не мога да живея, аз искам да те целуна.” Тя го попитала: “Друга жена целувал ли си? – Две братовчедки имах, само тях съм целувал.” Тя си помислила: “Не е голям грях – две братовчедки; мене ме е целувал един, може да дам още нещо от себе си.” И той я целунал. Но след една година се оженил за милионерка. Най-после иде третият герой, на име Алфред. И той се влюбва, и той изповядва любовта си, и той иска да я целуне. Мейри Клинтон пак пита: “Ти друга жена целувал ли си?” – Някоя жена не съм целувал! – Ее, не искам ти да цапаш твоята уста с моята, защото моята уста е нечиста. На тебе целувка не давам.” Сега тя не знае какво ще излезе от него, понеже нито една жена не е целувал. Чуди се тя. След една година този Алфред написва една поема в чест на Мейри Клинтон: той я възпява – поет е станал. Тя пак пише: “Който е целунал първата си братовчедка и мене, за богата се ожени; който е целунал двете си братовчедки и мене, за милионерка се ожени; а който не е целунал никаква жена – поет стана.” Той станал поет и Мейри Клинтон седи като един идеал в неговия ум.

[Каквото вържете на земята,НБ, 25 декември 1921 г. в София.](#)

ЛОРДЪТ И СЛУГАТА НА ОСТРОВ

Положението на съвременните хора мяза на онова, в което се намирал един английски лорд, който тръгнал от Англия с дъщеря си и слугата си да обикаля света. Случило се обаче, че параходът, с който пътувал се разбил и потънал, и англичанинът с дъщеря си и слугата си едва успели да се спасят с лодка на един близък остров. Лордът знаел само да заповядва в Англия, а слугата му – да се подчинява. Обаче, като попаднали на този остров, слугата, който носил малко семенца и знаел как да ги сее и обработва, сега станал господар и започнал да учи лорда и дъщеря му как да се прехранват. Така те живели десетина години на този остров.

Та и ние сега не сме господари, но господари са нашите слуги. Кои са нашите господари? Те са нашите страсти, на които ние слугуваме.

[Сродните души, НБ, 1 януари 1922 г. в София.](#)

НА НИАГАРСКИЯ ВОДОПАД

Близо до Ниагарския водопад, американците опъват едно дебело въже и опитват, дали ще се намери някой да мине по въжето с върлина, всред рева на този голям водопад. Измежду всички американци се явява един, който взема върлината и минава по въжето. Първия път той минава с върлина, втория – без върлина, а третия път взема на гърба си друг един и с него минава по въжето. И този, който минава по въжето, и онзи, който е на гърба му – и двамата са герои. Това са двете души, които са излезли от Бога. Те трябва да минат над този голям рев на водопада. При най-малкото колебание, при всяко малко нарушение на равновесието, всичко е изгубено.

[Сродните души, НБ, 1 януари 1922 г. в София.](#)

В ШКОЛАТА НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Преди 5 000 или 6 000 години в школата на Бялото Братство в Египет се явява за пръв път една от царските дъщери като ученичка. Главният учител от тази школа, за да опита дали царската дъщеря е готова за онова учение, което ще ѝ се повери, трябвало да направи следния опит с нея: Един ден той се превърнал в един малък гълъб – великите учители имали такива възможности. Той отива като гълъб в дома на своята ученичка, но в същото време произвежда в нея едно болезнено състояние. Явява се слугинята и ѝ казва, че трябва да се направи една жертва, за да оздравее. С това искали да я опитат, дали тя ще пожертва този гълъб за своето здраве. Хванали този гълъб, и го турили в един кафез. Учителят на опит познал, какво е намерението на тази ученичка, и докъде е достигнала тя в развитието си. Въпросът бил решен - *принесли гълъба в жертва, за да оздравее царската дъщеря. - За това отложили влизането ѝ в школата.*

“От ближния си няма да пожертваш нито един косъм, нито

един мускул за своето благо.”-/ Христос /

[Сродните души, НБ, 1 януари 1922 г. в София.](#)

ХУДОЖНИКЪТ И ДЕТЕТО

Когато сме приканени и сме тръгнали в Божествения път, трябва да имаме оная проста вяра, която имат децата, и да избягваме недостатъци като посочения в следния разказ:

В Англия, един велик художник искал да изрисува картина, в която да изобрази крайната беднотия. С дни и месеци той обикалял Лондон, за да намери субект, който да подхожда на идеята. Намира най-после едно дете окъсано, което му прилегнало на сърцето и си казва: “Ето лицето, което ще послужи за създаване на картината!” Приближава се до него, дава му своята картичка с адреса и му казва: “Елате след 4 дена, има да ви говоря нещо.” Това дете, като вижда човека тъй облечен, дума си: “как ще отида при него така, почти изпокъсано”, и отива при познати да се пооблече и се представи, както се представят на царете; намира дрехи, облича се и отива у живописеца. “кой сте Вие?” – попитал го художникът. “Аз съм едикой.” – “Я си вървете! Ако исках такива, облечени, има ги с хиляди. Вие ми трябвахте тъй, както Ви видях тогава.”

И ние, когато Небето ни покани на работа, искаме да се облечем. Обаче, силата не е в нашите дрехи, шапки, ръкавици и чепичета, нито в яките, вратовръзките и часовниците – те не съставят нищо важно; *силата е в нашия ум, в нашето сърце, в благородните пориви и стремежи да правим добро. Когато имаме тия неща, другите сами по себе си, на свое време, ще дойдат.*

[Ето човекът, НБ, 16 март 1914 г. в София.](#)

ТРЪН И ТЪРНОКОП

Един трън се изпречил веднъж на едно шосе и заприщил пътя на хората. Минавали пътници, удряли го с криваци, но колкото го удряли, толкова повече растял, докато почнали да се прекатурват колите. Намерили се всички в чудо, но дошъл един с трънокоп и казал: “И аз да покажа своето изкуство”, и започнал отдалече – отдалече да подкопава корените. Трънът отначало започнал да се

смее и да си дума: “Толкова хора нищо не можаха да ми направят, та ти ли ще ме уплашиш?” Но търнокопът копал по-издълбоко, и трънът по едно време рекъл: “Този син майчин ми намери слабото място.”

Докато и вие не турите търнокоп да работи във вас, всякога трънът ще ви се смее и ще казва: “Аз ще израстна повече.” Това е една алегория, която трябва да схванете. Кой е този търнокоп? Мислете и намерете.

В нас е скрита една динамическа сила, която не умеем да използваме, защото не знаем как да работим.

[Житното зърно, НБ, 23 март 1914 г. в София.](#)

ГЛУХИЯТ И СЛЕПИЯТ – ЦАРСКИ ЗЕТЪОВЕ

В старо време, някой си цар имал две дъщери; голямата била много красива и стрйна, но имала много лош език; малката била много добра по душа, но много грозна по лице. По причина на тия им външни и вътрешни недостатъци, никой от околните княжески синове не искал да им предложи ръката си. Загрижен бащата за бъдещето на своите дъщери, понеже оставал без наследници, решил да свика съвет от най-мъдрите хора на своето царство, да му посочат път от това безизходно положение. Между многото добри съвети, които предлагали всички, най-старият измежду тях и впрочем най-мъдрият, дал следният съвет: Ти, - казал той на царя – ще направиш една страноприемница в полза на всички, и първите двама млади мъже, които дойдат в нея, те ще бъдат твоите двама зетъове, които съдбата ти отрежда.” Добрият баща помислил, че може би съдбата ще се усмихне на побелелите му коси и ще му изпрати знатни лица, от някои царски домове. Когато страноприемницата била завършена и отворила, първите посетители били действително двама млади момци. Обаче, за голямо очудване на бащата единият от тях бил сляп, а другият – глух. Изненадан от това, царят извиква старият мъдрец и му казва: “Каква е тая работа – единият е сляп, а другият глух? Как ще я уредим – не виждам.” – “Ще ви кажа – отговорил мъдрецът – глухата ще ожените за красивата си дъщеря, а слепия за грозната.” Така сторил и царят. И наистина, двата брака излезли щастливи: дъщерите му прекарвали добре. По едно време зетъовете почнали да се стесняват от своите недъзи. Тоя, който бил глух, когато неговата жена викала и сипела отгоре му всички проклетия, повдигал рамене и си думал: “Така е то, когато е лишен човек от

едно чувство. Вярвам, че тя говори божествени работи, но нали не мога да ги разбера – това е моето нещастие. Бих дал всичко в този свят, само да мога да чуя поне една от сладките й думици.” Слепият от своя страна като слушал умния и сладък говор на своята жена, излиянието на нейната душа, думал си: “Колко прекрасно същество е тя! Колко хубава трябва да е! Но нали съм сляп – това е голямото мое нещастие в моя живот. Бих дал всичко, да можех поне за миг да видя външния образ на това божествено съкровище.”

Достига това до ушите на царя и той повиква стария мъдрец, и го помолва да му каже, не може ли някак да се измени съдбата на двамата му зетьове, да се избавят от своите недъзи. “Може, казал мъдрецът – но ще се развали тяхното щастие и блаженство на земята.”

Две добрини на земята не може да се съберат на едно място.

[Явлението на Духа, НБ, 20 април 1914 г. в София.](#)

ТЪРПЕНИЕТО НА УЧЕНИЯ

Търпението е разумен акт. За да можем да претърпим външните несгоди на живота, трябва да имаме вътрешно равновесие на душата, сърцето и ума.

Ще ви кажа един пример за един математик от миналите векове. Той работил 20 години върху известни изчисления, по тях имал вътре в стаята си разхвърляни разни листчета и винаги заключвал стаята си. Един ден забравил да я заключи. Слугинята влиза да разтреби стаята, вижда много книжки разхвърляни по пода, взима всички листчета, хвърля ги в печката и ги изгаря – почиства хубаво стаята. По едно време се връща математика и попитва: “Къде са разхвърляните листчета?” – “Турих ги в печката; вижте сега как хубаво е наредено.” – “Такова нещо друг път да не правиш” – това бил отговорът на математика. Ученият показал едно търпение за пример.

Ние трябва да кажем като този философ – “Моля, друг път да не правиш туй.” *А от своя страна, да си вземем за задача да държим нещата си в порядък, да не оставяме стаята отворена и на произвола на слугите.*

[Законът на служенето, НБ, 27 юли 1914 г. в София.](#)

ЛАКОМИЯ ЗА ЗЛАТО

В една стара басня се говори, че един човек искал да има такава сила в своите ръце, че каквото пипне, злато да стане. Казвал си: “Ако придобия такава сила, за целия свят ще бъде добре.” Един ангел му казал: “Ако бъде послушана твоята молба, ще бъдеш ли всякога доволен?” – “То ще бъде най-голямото щастие за мене” “Да бъде според желанието ти.” И когато този човек влиза в къщи, масите, книгите, чашите – всичко станало на злато. Излязъл на двора – камъните, дърветата – всичко се превърнало в злато. Рекъл си: “Няма вече да бъда слуга, господар ще бъда. Жено, ние сме хора щастливи.” Слага жената трапезата, слага супа, хляб, сядат те и дацата им да ядат, мъжът хваща лъжицата, тя става злато; хваща хляба – и той става злато; побутва масата и тя става злато; побутва жената, и тя става злато. По едно време се хванал за главата и почнал да моли Господа да го избави от това голямо нещастие.

Ето докъде могат да доведат лакомството и безумието.

[Законът на служенето, НБ, 27 юли 1914 г. в София.](#)

ЦАР СОЛОМОН И ДУХЪТ В СТОМНАТА

Има един разказ за цар Соломона, в който се говори, че Соломон повикал един вещ принц на духовете, за да му помага в построяването на храма. Този принц обаче, след като го научил как да построи храма, поискал да се докопа и до неговия престол. Когато Соломон узнал това, хванал този дух, затворил го в една стомна, запечатал я със своя печат и я хвърлил в морето. След като поседял десетина години в морето, този принц обещал: на онзи, който отвори стомната за да излезе, да му даде най-хубавата жена на света. Никой не я отворил. Минали се 100 години, той пак прави обещание: на онзи, който отвори стомната ще му даде не само най-хубавата жена, но и най-добрите деца. Пак никой не се явява. Минават други 100, 200, 300, години – пак обещание: на онзи, който го извади, не само ще му даде най-хубавата жена и най-добрите деца, но и ще го направи най-учения човек. И за този късмет никой не се явява сега. Прави друго обещание: на онзи, който го избави, не само ще му даде всички обещани по-рано неща, но и ще го направи цар на земята. Пак не се явява никой. След 500 години рекъл: “Който от сега нататък ме избави, него ще убия.” Минава време, един рибар отива да лови риба, хвърля своята мрежа, хваща стомната и я изважда.

Помислил си, че в нея трябва да има богато съкровище. Почва да я разпечатва и когато я отпушил, взело да излиза из нея черен дим и по едно време се явява фигурата на принца, който рекъл: “Аз съм обещал да убия оногова, който ме извади из стомната. По-напред бях обещал това и това, никой не се яви; кой ти е крив сега? Такава ти е съдбата.” Рибарят си помислил: “Що ми трябваше да отпечатвам тази стомна!” – но по едно време рекъл на принца: “Не вярвам, че ти си излязал из стомната. Ти трябва да ми докажеш най-първо, че си излязъл из стомната, и тогава ме убий.” – “В стомната бях.” – “Не си бил в стомната.” – “В стомната бях.” – “Не си бил.” – “Бях.” – “Докажи.” Духът започнал да влиза отново в стомната и когато влязъл цял, рибарят веднага запушил стомната и рекъл: “Ако обещаеш първите неща, ще те пусна.”

[Колко по-горе стои човек от овца!, НБ, 28 септември 1914 г.](#)

ЩЪРКЕЛ И ЖАБА

/окултна басня/

Един млад щъркел, който представя млад, красив момък, минавал един ден покрай едно блато, дето живеели много жаби. Щъркелът погледнал към блатото и видял, че от водата се подавала главата на една жаба. В случая, жабата представя момата. Щъркелът спрял пред жабата и започнал да ѝ разправя за света, в който живее: “Знаеш ли на каква височина достигаме ние? Знаеш ли какъв простор, каква широчина пред нас се разкрива? Аз се чудя как живееш в това мръсно блато! – Какво да правя? Нямам възможност да изляза оттук – крила нямам. – “Много лесно. Качи се на гърба ми и аз ще те вдигна в широките пространства да видиш нов свят, нови простори.” Жабата се качила на гърба на щъркела и полетели в небесното пространство. Като не могла да издържи на новите условия, тя се пръснала и паднала на земята.

Каква поука може да се извади от тази басня? – Всеки човек трябва да седи в условията, при които е поставен. Ако излезе преждевременно от условията, в които Провидението го е поставило, той непременно ще падне и ще се убие. Не на време щъркелът е говорил на жабата за красивите високи места, а жабата преждевременно е напуснала условията на своето блато.

Ако жабата беше успяла да примами щъркела да влезе в блатото, и той щеше да пострада по някакъв начин.

НЕРОН И МЛАДАТА ХРИСТИЯНКА

В първите времена на християнството, във времето на Нерона, един виден римски патриций се влюбил в една християнка и пожелал да я целуне. Тогава жената е заемала ниско положение, а не като сегашната, затова този патриций мислил, че може да постигне всичко, каквото пожелае. Тогавашните нрави били много разпуснати. Обаче, християнката се противопоставила на желанието на този патриций. Той се почудил на смелостта на тази християнка и казал: “Аз искам да те целуна.” – “Не само ти трябва да искаш, но и аз трябва да искам това. Още повече трябва да зная, защо искаш да ме целунеш.” – “Аз не мога да живея без тебе. Животът ми без тебе е съвършено безсмислен.” – “Щом е тъй, аз искам да те поставя на един изпит, да проверя, дали говориш истината.” – “Готов съм на всякакъв изпит.” – “Тогава, ще те пратя при една моя приятелка да я целунеш. Като се върнеш от там, тогава ще ти позволя да ме целунеш. Обаче, ще донесеш едно писмо от моята приятелка, от което да се уверя, че наистина си я целунал.” Той много се зарадвал за този изпит и веднага тръгнал да изпълни дадената му задача, без да знае, че приятелката на неговата възлюбена била прокажена. След три дни, той се върнал от приятелката на своята възлюбена, но вече заразен; на устата си имал струпеи, които му причинявали големи болки. Като го видяла, младата християнка му казала: “Сега вече можеш да ме целунеш.” – “Не е време за целуване. Аз имам големи болки на устата си, първо трябва да се излекувам.” – “Тогава аз да те целуна.” – “Не, още не може. Когато изчистя устата си от проказата, тогава ще ме целунеш.” Отишъл той при лекар в Рим да се лекува; минавали ден, два, три, месеци, но щастливият ден за целувката още не настъпвал.

Целувката подразбира красивото, възвишеното, което човек търси в живота си. При допирането на устните взимат участие известен род сили. Например, горната устна представя извор, от който изтичат струи на Божествената Мъдрост.

Ако от устата на някой човек изтича нектар на живота, тази целувка има смисъл; обаче, ако от устата му изтича отрова, тази целувка е нещастие.

БЛЯСЪКЪТ НА ДИАМАНТА

Представете си, че имам един голям, добре излъскан диамант. Нося диаманта на себе си и се радвам, разговарям се с него. Той има съзнание за своя блясък и разбира, че е ценен. На пътя ме срещат диваци, които са готови веднага да вземат диаманта ми. Като зная това, отдалеч още взимам малко кал и намазвам диаманта отгоре, да не лъщи, да не го видят диваците, защото ще го откраднат. Като не разбира, защо съм го нацапал, диамантът започва да протестира, да се оплаква от положението си, че е нацапан. Аз мълча, нищо не му казвам. Щом мине опасността, взимам чиста вода, измивам го, и той пак светне. Като дойде друга опасност, пак го нацапвам. Щом мине опасността, пак го измивам.

Следователно, който гледа съзнателно на нещата, той знае, че Бог е мъдър, отдалеч предвижда опасностите за душите и ги предпазва. Той е силен, знае как да чисти душите от калта, която се намира на повърхността им.

Като знаете това, не се съмнявайте в Бога! Той е допуснал злото, но в Него няма никакво зло. Злото е човешко изобретение, а не на Бога. Не приписвайте злото и погрешките си на Бога, но молете се Той да трансформира злото в добро, да изправите погрешките си.

[Педагогическа лекция, МОК, 7 март 1923 г., София](#)

ИЗИС БУХИ И СКЪПОЦЕННИТЕ КАМЪНИ

В древността един от египетските фараони на име Кухи Бентам бил един от посветените членове на Бялото Братство. Той имал дъщеря – Изис Бухи, която посвещавал в знанието на Бялото Братство. Тя изучавала закона на четирите щастливи дни на годината. Първият ден бил в началото на пролетта, вторият ден – в началото на лятото, третият ден – в началото на есента, а четвъртият – в началото на зимата. За да изучи законите на щастието, Изис Бухи взимала уроци от Мелсадек – Учител на Бялото Братство. Тя отивала на урок през четирите щастливи дни на годината. На всеки урок той

й давал по няколко скъпоценни камъка, между които имало три особени камъка. Тя трябвало да изучава всички скъпоценни камъни, но с трите от тях се занимавала специално. Тя туряла камъните в специално сандъче, дадено от Учителя й. Задачата на Изис Бухи била следната: взимала сандъчето със скъпоценните камъни и обикаляла града с цел да посети всички къщи, в които имало бедни, богати, сакати; да види какво влияние ще окажат скъпоценните камъни върху страдалците. Като влизала в къщата на един от страдалците, тя изваждала сандъчето със скъпоценните камъни и му казвала: “Хвани един от тези камъни и виж какво влияние ще окаже той върху тебе. Който камък пипнеш, той е за тебе.” Всеки камък носел специално благо за човека. Един от камъните бил камъкът на Любовта. Години наред тя посещавала бедни и болни, но никой не се докосвал до камъкът на Любовта. На вид той бил прост, обикновен, с нищо не издавал своята стойност.

И до днес още се разнася това сандъче по света, но никой още не е турил ръката си върху камъкът на Любовта. Преди 5,-6 хиляди години се разнасяло това благо в Египет, във времето на посветените. И тази година Христос отваря сандъчето и предлага на хората да се докоснат до тези скъпоценни камъни. И в църквата се отваря сандъчето. Страданията, през които минава сегашното човечество, не са нищо друго, освен отваряне на сандъчето с благата на живота, които Бог е определил за човешката душа.

Няма да се мине много време и дъщерята на Бога ще дойде. Тя ще мине покрай вас със скъпоценните камъни и ще ви пита: “Кой камък ще пипнете? Няма съмнение, че ще пипнете един от лъскавите камъни. Аз ще ви кажа кой е камъкът на Любовта, него да пипнете. Ето тайната: Турете ръката си върху най-простия камък – той е камъкът на Любовта...Който вярва, нека пипне най-простия камък, който не вярва, да пипне най-блестящия камък. Който върви по своя ум, ще пипне простия камък; който върви по чужд ум, ще пипне един от лъскавите камъни.

[Петимата братя, НБ, 22 април, 1923 г. в София](#)

БЛАГОПРИЯТНИ И НЕБЛАГОПРИЯТНИ УСЛОВИЯ

В градината на един богат чифликчия расли и се развивали красиви, редки видове цветя. Целият дом – чифликчията, жена му, децата, слугите -се грижили за тези цветя; поливали ги, разкопавали ги, чистели ги от бурените. Всичко правели с радост и веселие. И цветята се радвали и казвали, че никой няма такива добри условия

като техните. Някъде в полето расла самотна слива. Никой не се грижел за нея. Тя често си въздъхвала и казвала: Никой човек не се грижи за мене, никой не ми се радва, но пак не съм сама. Небето ме мило поглежда, слънцето ми се усмихва и дъждецът ме оросява. Господарските цветя се радвали и веселили, докато един ден ги сполетяло голямо нещастие: господарите им заминали някъде, напуснали чифлика и цветята. Главичките им тъжно увиснали надолу и започнали да вехнат. – “Защо сте тъжни?” – запитала ги самотната слива. – “Господарите ни заминаха, няма кой да ни полива, няма кой да се грижи за нас.” – “Вижте, моето положение не се изменя. Небето всякога ми се радва, слънцето всякога ми се усмихва и дъждецът навреме ме полива.”

Градинските цветя изсъхнали, не оставили никакъв спомен от себе си, а самотната слива продължавала още да живее.

И хората, като градинските цветя, един след друг изсъхват и изчезват. Страхливите се събират в общества, заедно да живеят, заедно да се окуражават. Човек е сам в живота. Той трябва да разрешава въпросите си като самотната слива, а не като градинските цветя, оставени на грижата на своите господари. Страхът е чувство, което само предпазва човека от опасности, но не разрешава въпросите. Доказано е, че хора, които живеят при богати, благоприятни условия, умират по-рано от онези при неблагоприятните условия.

[Живот вечен, НБ, 29 април 1923 г. в София](#)

ЗОРАТА - ДЪЩЕРЯ НА БРАХМА

Сега ще ви приведа един мит: Когато Брахма създал света, той се зарадвал на величието, което се открило пред него. Затова той изпратил първата си дъщеря, най-хубавата – Зората, да види света. Като влязла в света, тя така светнала и озарила всичко наоколо, че сам Брахма се влюбил в нея. За да я вижда, той излизал сутрин рано да посреща Зората. Това произвело потресаващо впечатление на всички богове. Те се усъмнили в Брахма. Той се огорчил от недоверието към него и започнал да плаче. Толкова много плакал, че от сълзите му се явила водата, а от нея – сегашния човек.

Съмнението е язва, която разяжда всички народи, всички общества – научни и религиозни. Тя разяжда всички домове, отношенията между братя и сестри, между приятели и възлюбени – навсякъде съмнение.

[Дерзайте, Аз съм, НБ, 13 май 1923 г. в София](#)

ПЛОДОВЕТЕ НА БЪРЗАТА РАБОТА

Всички имате много желания и сте от бързите. Ще ви приведа един пример:

Богат англичанин отишъл в Германия да учи философия. Срещнал се с един германски професор и му казал:

- Господине, аз съм англичанин, не обичам да протакам времето си. Колко години е курсът по философия у вас?

- Четири години.

- Аз бих искал да свърша един курс за шест месеца. Имате ли такъв?

Професорът му казал: - Когато Господ иска да направи дъб, употребява за него 100 години; ако иска да направи тиква, употребява 6 месеца. Ако искате нещо солидно, нужни са 100 години. Вие искате един курс за 6 месеца – тиква ще бъдете!

Работа, работа се изисква, сериозно четене трябва!

[Напразно Ме почитат, НБ, 3 юни 1923 г. в София](#)

ЗАКОН ЗА ХАРМОНИЯТА

Има закон, който бди за запазване хармонията в живота. Той следи не само за престъпленията на хората, но и на животните, които също се наказват за престъпленията им.

В село Чакма, Варненско, пред кръчмата на един селянин имало голямо дърво, дето две лястовички си правили гнезда. Кръчмарят седял пред кръчмата и ги наблюдавал. Едната лястовичка, по-енергична и работна от другата, непрестанно отивала и се връщала със сламчици и кал в устата, с които си правила гнездото. Втората лястовичка се изхитрила и очаквала всичко наготово. Когато първата лястовичка отивала да събира материал за гнездото си, другата използвала готовия материал и правела своето гнездо. Първата лястовичка поглеждала към гнездото си, чудела се защо работата не върви. Цели две седмици работела и не могла да довърши гнездото си. Един ден като се връщала с пълна уста, тя забелязала другата лястовичка в гнездото си, че краде кал и сламки. Тя се хвърлила върху нея и се започнала борба. В борбата и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря, която отдавна

ги дебнела, се спуснала върху тях и хванала едната. Кръчмарят се заинтересувал, искал да види коя от двете лястовички е пострадала. Крайно изненадан, той видял, че пострадалата лястовичка била крадецът.

Има един велик закон в природата, който бди над постъпките на всички хора. Никой няма да избегне този закон. Природата е разумна. Бог отбелязва постъпките на хората, преценява ги и въздава всекиму заслуженото.

Ще приведа един пример за една случка през последната война на българите със сърбите. Тази случка ми разправи един познат офицер. Понеже сърбите го ранили, той бил принуден да отстъпи. Паднал на земята и очаквал помощ. Покрай него минали повече от 20 войници, но никой не му помогнал. Всички минавали, заминавали, без да дадат ухо на неговата молба. Най-после минал един непознат войник, на вид нехранимайко. Той не му внушавал никакво доверие. Въпреки това той решил да се обърне за помощ към него – от височината се задавали вече сърбите. Офицерът му казал: “Братко, помогни ми!” Войникът се навел, вдигнал го, метнал го на гърба си и го понесъл. Както виждате, законът следи. Последният, в когото нямаш доверие, той проявява разумност. Бог в него му казва: “Вдигни този човек, помогни му, той заслужава да живее.” Не мислете, че онзи, когото познавате и на когото разчитате, той може да ви помогне. Всъщност вие не знаете кой ще ви помогне. В сърцето на последния войник живее Бог. В него проговори Божественото.

- От този момент – каза офицерът – аз повярвах в Бога, Който може да помогне и да спаси човека и без приятели и без познати.

[Имаше двама синове, НБ, 17 юни 1923 г. в София](#)

ПОДАРЪЦИТЕ НА АНГЕЛИТЕ

Ще ви приведа един мит от времето на първата раса, която живяла на земята в далечното минало. Днес тази раса е известна под името Всемирно Бяло Братство. Белите братя, които я съставят, са завършили вече своето развитие. Те не са въображаеми, но реални, действителни лица. Те имат представители на земята и се отличават по това, че изпълняват волята на Бога и живеят според Неговите закони, т.е. според законите на живата, разумна природа. Те живеят и на високите и на ниските места, между хората.

Първият цар на Белите Братя се наричал Бентам Берухи. Той имал единствена дъщеря – Елита. Когато свършила своето образование, според обичая баща ѝ трябвало да даде на всички братя от царството си тържествено угощение за благодарност, че дъщеря му завършила с успех науките си.

Бог изпратил от висшия свят трима ангели да донесат подарък на младата мома. Първият ангел, Амерфил, донесъл най-хубавия скъпоценен камък. Втория ангел, Зуневил, ѝ подарил от най-хубавите плодове в света, а третият ангел, Табитуил, ѝ подарил прекрасен кон. Като видели красотата на Елита, и тримата ангели се влюбили в нея, но всеки криел любовта си дълбоко в себе си. Макар че завършили своята еволюция, ангелите се почудили на тази неземна красота и интелигентност. Всеки решил да остане по-дълго време на Земята. Първият ангел си казал: ще вляза в скъпоценният камък, та като го носи Елита, да усещам диханието ѝ. Неговото решение се съобщило в ангелския свят. Амерфил влязал в камъка, но се свързал със земята. Той усещал диханието на Елита, но почувствал скръб – вързан бил вече. Тя носела камъка на ръката си, но той не могъл нито да се изяви, нито да се освободи. Вторият ангел, който донесъл хубавите плодове, намислил да влезе в семката на една ябълка, та като се насади в земята и се развие в голямо дърво, да доставя радост на прекрасната Елита. И неговата мисъл се отбелязала на небето. Влязал той в семката, но се свързал със земята. Третият ангел си казал: Ще вляза в коня, та когато се разхожда с него, да чувствам нейното присъствие.

Много изкушения има на земята, които ограничават, свързват човека!

Любовта е оръжие, което трябва да влезе между хората. Сега ще обясня този закон с приказката за дъщерята на царя .

Първият ангел, Амерфил, бил един от най-видните членове на ангелския свят. Той бил един от най-учените ангели, може да се каже, познавал тайните на Битието. Този делегат за царството на Всемирното Бяло Братство бил поставен от Бога на изпит. Като видял царската дъщеря, Амерфил се влюбил в нея и пожелал да влезе в скъпоценния камък на нейния пръстен, да усеща винаги аромата ѝ. Пожелал и се привлякъл от камъка. Всеки ден той все повече навлизал в камъка и видял, че се обезобразява, но да се върне назад не могъл. Искал той да се освободи, но как? Срам го било да се обърне към небето. Също така се срамувал и от приятелите си, че ще му кажат, как така с неговите големи знания, да се увлече от една жена на земята. И вместо да ѝ каже, че я обича, той влязъл в един камък и се погубил. Той почнал да гори от срам и колкото повече горял, камъкът ставал все по-блестящ. Питате: Защо диамантът

пречупва лъчите и блести? – Защото ангелът е свързан още с камъка. И днес той казва: “Аз ви моля братя, не се свързвайте с никакъв скъпоценен камък!” От голямата мъка у ангела се явило едно озлобление. Скрит в камъка, той не искал никого да вижда, пък и никой не искал да го знае.

Днес хората не подозират, не знаят произхождението на този диамант. След като се отдалечило царството на Бялото Братство, този камък почнал да минава от ръка на ръка, докато след хиляди години дошъл в царството на Мехам Мерфю. Той имал една дъщеря, на име Мерфил. Тя не била благородна и като влязъл камъкът в нейните ръце у нея се зародило едно жестоко желание. Който се влюбвал в нея и предлагал да се оженят, тя казвала: Аз ще се оженя за тебе, но след като ти извадя очите. Идвали млади князе, царски синове и всички приемали желанието ѝ. На всички, един по един, тя изваждала очите и ги туряла в едно шишенце. Като дошъл първият кандидат, ангелът от диаманта шепнел на Мерфил: “Извади му очите, аз не искам да ме гледа.” Значи тя била адепт на този камък. Князът казал: “Извади ми очите, само ми дай да те прегърна.” Така обезобразен, тя го затваряла в една стая със слугините си. Той прегръщал слугинята, като я мислел за царската дъщеря, а тя се смеела насреща му и казвала: “Колко си мил, колко си хубав!” На другия ден отивала да го пита доволен ли е. – Много съм доволен – отговарял той. По същия начин тя постъпила с другите кандидати, и всички били доволни от нея.

Ще кажете: Колко е жестока тази царска дъщеря Мерфил! Питам: Съвременният свят не ви ли е дал по една лъжлива мома, която сте прегърнали? Вашите очи на място ли са? Не са ли извадени? Някой прегърнал една къща, друг – министерски пост, трети се оженил – какви ли не глупости сте прегърнали, и всеки мисли, че това е същността.

Най-после в царството на Мерфил дошъл един адепт. Той казал: Искам да видя царската дъщеря, да ѝ кажа три думи. Тя се зачудила на неговото желание, но се съгласила да чуе тези три думи. Като се срещнали, той я запитал:

- Познаваш ли този камък? Знаеш ли историята му?
- Моля, разкажи ми историята на този камък.
- Ако носиш по този начин камъка, ще бъдеш най-нещастната жена на света.

После адептът запитал царската дъщеря:

- Можеш ли да ми покажеш своя пръв любовник?
- Ще ти го покажа.- И го завела в стаята.

- Можеш ли да ме освободиш, да остана за малко с него в стаята? - Адептът попитал ослепения, доволен ли е от живота си. Искал да му каже истината.

- Има ли по-голям щастливец от мен? Има ли по-голяма истина в живота от това, което аз прекарвам сега?

Тогава адептът му доказал, че той е голям нещастник и е жертва на царската дъщеря. Като разбрал истинското си положение, той обещал на адепта да посвети живота си на истината, да не отмъщава за нещастieto си и да люби ближните си като себе си. Адептът взел камъка от пръстена на царската дъщеря, счупил го и го турил в очите му. На мястото на първия камък сложил друг – фалшив. Но ангелът не могъл да се освободи от камъка. Той останал да се върти в очите на ослепения и така минал от една степен на еволюция в друга. Той започнал да изпълнява своята длъжност, но неговите деца пак сгресли. И сега ангелът пак се проявява и се срамува за погрешките на своите деца.

[Имаше двама синове, НБ, 17 юни 1923 г. в София](#)

СИЛАТА НА МОЛИТВАТА

Един прогимназиален учител в едно казанлъшко село разказва своя опитност.

През световната война, при едно отстъпление на българите, той объркал пътя си и попаднал между гърците. Докато не бил забелязан от никого, той успял да избяга, скрил се в една пещера, дето прекарал три дни без хапка хляб. Мислел си: Ако изляза от тук, гърците ще ме видят и убият. Какво да правя? Досега съм отричал Бога, но в този момент не ми остава нищо друго, освен да се обърна към Него. И той започнал да се моли: Господи, ако наистина съществуващ, както съм слушал от майка си и от моите учители, изяви ми се по някакъв начин и аз ще повярвам в Тебе. Сега се нуждая от хляб, умирам от глад. Тъй се молел този учител. Не се минало половин час и ето, една костенурка с парче хляб в устата си, се отправила точно към входа на пещерата. Оставила хляба на земята и си отминала. Той взел хляба, изял го и като се възвърнали силите му, благодарил на Бога с думите: “Господи, като се върна при учениците си, ще проповядвам за Тебе.”

Наистина, като се върнал в селото си, той събрал учениците си и казал: “Деца, знайте, че има Господ! И аз вярвам в Него.” Той им разказал случката с него в пещерата.

Значи едно парче хляб може да убеди един български учител-атеист в съществуването на Бога. Всички твърдения на философи,

учени, богослови пропадат пред опитността на този учител за съществуването на Бога.

[Имаше двама синове, НБ, 17 юни 1923 г. в София](#)

ИСТИНСКО ДОБРО

Каквото правиш, прави го за Господа. Който служи, който се жертва, пръв той се ползва!

Двама пътници минавали зимно време на коне през една гора. И двамата били религиозни. На пътя те видели замръзнал човек, полумъртъв. Единият пътник си казал: Кой ще слиза от коня да се занимава с него? Другият веднага слязъл от коня и започнал да търка със сняг замръзалия. Човекът започнал да се съживява. От търкането и пътникът се стоплил. Обаче онзи, който продължил пътя си, започнал да се вкочанява от студ.

Аз правя следния извод: Истинско добро е това, което засяга цялото човечество. Една мисъл е права, когато засяга цялото човечество...

Когато правиш истинско добро, с него заедно ти даваш и светлина от себе си.

Ще приведа един интересен случай от живота на Шлятер – виден американски лекувател. Той попаднал на един болен, при това беден човек. Шлятер го излекувал и докато се настани на работа, взел го при себе си. Понеже имал само 10 долара в джоба си, дал 5 долара на бедния, а останалите 5 долара задържал за себе си. През нощта бедният откраднал палтото и панталоните с 5-те долара на Шлятера и избягал. След това трябвало Шлятера да работи цял месец, за да си купи дрехи. След няколко години той срещнал същия човек в Сан Франциско, пак болен. Шлятер и този път се заел да го лекува.

Казвам: Разумният свят изисква от човека да бъде изправен към закона на Любовта, да не се влияе от никого.

[Пред новата епоха, НБ, 9 октомври 1938 г.](#)

АНГЕЛ ЗЕРФИЛ

Още в древността, ангел Зерфил бил изпратен на земята, с цел да посети египетския фараон Амон-Ра. Като отишъл при царя, той

видял неговата дъщеря, която била толкова красива, че веднага се влюбил в нея и пожелал да я повдигне, да я запознае с ангелския свят и да я занесе там. Искал да покаже на всички същества една душа, която се е заинтересувала от небето и пожелала да го посети. И царската дъщеря се влюбила в ангела. Тя много се радвала на красивите му крилца. Един ден пожелала той да ѝ ги даде, да направи с тях една разходка, както хората хвърчат днес с аероплани из въздуха. Той казал: Страхувам се да не паднеш някъде, защото не знаеш да хвърчиш. – Не, аз ще хвърча лесно, искам да се разходя малко с твоите крилца. Ангелът не могъл да откаже на молбата ѝ и се заел да я упражнява в хвъркане. Тази работа му отнела доста време: давал ѝ ред напътвания как да манипулира с крилата, докато най-после тя се научила свободно да хвърчи. Един ден взела крилцата на ангела и вече самостоятелно хвъркнала с тях. Първата ѝ разходка с крилцата била до нейния възлюбен. Като се върнала от разходката си, ангелът запитал: Де ходи днес с крилцата? – Ходих при един свой приятел. Като се научила свободно да хвърчи с крилцата на ангела, красивата царска дъщеря започнала често да излиза на разходка с тях, да прави посещения. Ангелът бил принуден да я чака, докато се върне. По тази причина той се забавил дълго време на земята. За да освободи този ангел с връзката му с царската дъщеря, невидимият свят бил принуден да унищожи целия Египет, да тури край на фараоновата династия. Като се върнал на небето, всички запитвали ангела, какво е научил на земята като прекарал толкова време там. Той отговарял: Едно нещо научих. – Какво? – Никому да не даваш крилцата си на заем!

Казвам: не давайте никому любовта си на заем. Тя е най-великото, най-святото нещо в живота.

Не е лошо, че ангелът дал крилцата си на заем, но това говори за нестабилност в характера.

Като не познава себе си, човек е готов да се унижи, да се постави в положението на слуга, без да съзнава какво богатство, какви дарби и способности крие в себе си!

[Ни мъж, ни жена, НБ, 20 ноември, 1927 г. София. – Изгрев.](#)

АРАХАНГЕЛ МИХАИЛ – ПРИДРУЖИТЕЛ

Сега, накратко ще предам един библейски разказ, за верността на който не отговарям. Който го е писал, той има думата за него. Всеки трябва да разбере вътрешния смисъл на този разказ.

Един евреин, на име Товит, изпаднал в тежко материално положение. Той имал да взема пари от няколко места, но тогава именно, никой не могъл да му ги върне. По едно време, дошло му на ума за един свой богат роднина, на име Рагуил, който би могъл да му помогне. Решил да изпрати при него сина си, младо момче, да поиска пари на заем. Понеже роднината му живеел надалеч, той не се решавал да изпрати сина си сам, да не му се случи нещо лошо по пътя, затова му казал да намери някой свой другар, който би се съгласил да го придружи. Като излязъл на пътя, синът срещнал един млад момък, който му харесал, затова го спрял и му казал: Аз имам нужда от един другар, да ме придружи до един наш роднина, който живее доста далеч от нашия край. Ти, не би ли се съгласил да дойдеш с мене? —Този човек бил Арахангел Михаил. Той се съгласил да го придружи в пътуването му. Младото момче веднага отишло при баща си да му съобщи, че си намерил вече другар за път. —Нека дойде при мене да го видя. Арахангел Михаил се представил пред бащата на младото момче, който веднага го запитал: От кое коляно си ти? — Не е важно от кое коляно съм. За тебе е важно, че синът ти има другар за пътуване. — Добре, колко искаш за тази услуга? Аз мога да ти дам само една драхма. — Питам: може ли ангел да произлиза от еврейско коляно? Ако един ангел може да е от еврейско коляно, тогава трябва да има ангели от българско, от френско, и т. н. Както и да е, двамата другари тръгнали на път и стигнали до реката Тигър, дето спрели за малко, защото момчето видяло, че от реката излязла една голяма риба, която искала да го погълне, и се уплашило. Ангелът уловил рибата, разпорил я, като дал на момчето сърцето и черния дроб и му казал да ги запази за себе си. След това той опекъл рибата и двамата я изяли. Колко голяма ще да е била тази риба, щом двамата заедно са могли да се нахранят? При това, защо е трябвало да се запазят сърцето и черния дроб? След дълго пътуване те стигнали при роднината, който ги посрещнал добре. Той имал една красива дъщеря, в която момчето се влюбило. Обаче дъщерята била пазена от един лош дух, тъй щото, който се опитвал да влезе при нея, той веднага бивал поразен от този дух. Седем красиви момци се опитали да влязат при младата мома, но били поразени от духа. Момчето пожелало да влезе при дъщерята на роднината си, но не знаел какво да направи, за да се освободи от лошия дух. Тогава ангелът му казал: Когато пожелаеш да отидеш при красивата мома, ще туриш в пазвата си сърцето и черния дроб на рибата. Като те види, духът веднага ще се приближи към тебе. Щом усети, че носиш в пазвата си сърцето и черния дроб на рибата, той веднага ще се изгуби, а ти ще спасиш живота си, като

същевременно постигнеш желанието си да видиш красивата дъщеря на Рагуила.

Често и в съвременните хора се явява силно желание да постигнат нещо, било богатство, слава, щастие и т. н. В този случай, богатството например, представя красивата мома, която се пази от един лош дух. Питам: Тия хора носят ли в пазвата си сърцето и черния дроб на чудотворната риба, с които могат да се освободят от лошия дух? Рибата се взима за символ на нещо. Астрологически, рибата е свързана с периода на “Водолей”. Той е най-мистичният век, който изразява завършване на един цикъл. От няколко години насам, ние сме навлезли вече в областта на “Водолей”, в която всички снегове и ледове са започнали да се топят. Много противоречия ще се явят през това време, но едно ще се постигне – чистота. Главното качество на “Водолей” е чистотата. Който е попаднал в тази област, той непременно трябва да се пречисти. Чистотата пък е свързана с водата, чрез която новият живот ще дойде.

...Който иска да се запази от лошия дух, той трябва да извади от пазвата си сърцето на рибата – най-благородния уд в организма на всяко живо същество, и черния дроб – низшия уд, и да ги принесе на кадилницата на Божия олтар – дар на Бога. Тази жертва подразбира отричане от злото.

[Седем кошници, НБ, 4 декември, 1927 г. София. – Изгрев.](#)

ЖЕНИТБАТА НА САВИТРА

Сега, ще предам накратко един разказ от книгата на Ведите. В този разказ се описва развитието, до което е достигнала индуската жена още в старите времена. В този разказ не се говори за обикновена жена, но за жена от високо произхождение. Тази жена била княгиня и се наричала Савитра. Всеки човек трябва да се прояви на земята по какъв и да е начин, като княжеската дъщеря Савитра. Женитбата за пример, е една от проявите на човешката душа. В този смисъл и музиката, и науката, и религията са особен род човешки прояви. Цигуларят за пример, как ще се прояви? – Той ще вземе цигулката си и ще свири. Значи, знанието е проява на човешката душа. Когато се омъжва, жената ще изсвири едно Божествено парче, след което индусите ще се разотидат по домовете си. Между индусите съществувал обичай, когато млада мома от царско произхождение се омъжва, извикват мъдреци и адепти да се произнесат върху съдбата ѝ, т.е. да изслушат парчето, което тя ще

свири, и от това ще определят нейната съдба. Според мене, парчето, което тя ще свири, представя нейния възлюбен, за когото мъдреците ще определят, ще може ли да живее в хармония, по Божествено с младата мома, или не. Като изслушали парчето, което Савитра свирила, мъдреците казали, че нейния възлюбен ще бъде добър, способен, благороден човек, но ще живее само 10 месеца след сватбата. Бащата казал на Савитра за предсказанието на мъдреците, но тя казала: Каквото ще да става, но аз ще взема този момък, който ми е определен от съдбата. Десет месеца да живея с него, но той ще бъде моят избранник. Той се наричал Сативан, което означавало душа на истината. И действително, 10 месеца след женитбата, дошла смъртта, наречена Яма, да задигне душата на истината, да я отнесе във вечността. Савитра тръгнала след смъртта и казвала: “Моля ти се, върни ми Сативана, не вземай тази душа, остави ми я! Ти имаш толкова много души около себе си, защо взимаш и тази душа? Смъртта върви по пътя си, не обръща внимание на Савитра, не чува думите ѝ. Но и Савитра върви подир нея, моли се, настоява да ѝ върнат Сативана. Тя минавала гори и планини, долини и полета, качвала се, слизала и все настоявала на своето. Смъртта ѝ казала: - Готова съм на всички услуги. Каквото пожелаеш от мене, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна. – Бащата на моя възлюбен е сляп, върни му зрението. Веднага зрението на дядото се възстановило. Савитра пак продължавала да върви след смъртта, да се моли за връщането на Сативана. Смъртта ѝ казала: Всичко, каквото пожелаеш, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна. – Щом е така аз искам да имам синове, да царуват в бащиния ми дом, затова върни ми Сативана. – Нека се сбъдне и това твое желание. Омъжи се за когото искаш. – Ти казваш, че мога да имам синове, но забравяш, че според обичаите на Индия, жената може да води само един мъж. Аз не мога едновременно да бъда жена на двама мъже. Ето защо, върни ми Сативана. Смъртта стигнала до Бога и разказала за страданието на Савитра, после се върнала при нея и предала следните думи от Бога: “Понеже си умна и добродетелна жена, ще се изпълни и това твое желание. Сативана възкръснал и се върнал отново на земята, да продължи живота си със Савитра.

Да настояваш със своите добродетели – това е най-високото положение, до което човек може да дойде. Този е пътът, по който човек може да реализира своите желания, а не със съмнения, с колебания и с ред отрицателни качества.

Без Сативана, без душата на истината, любовта по никой начин не може да се прояви в човека. Ако съмнението се вгнезди в

човека като червей, който прояжда всички светли идеи, може ли той да постигне своите идеали?

[За приятелите си, НБ, 11 декември, 1927 г. София. – Изгрев.](#)

АКТЬОРИТЕ – АТЕИСТИ

Сега ще разкажа един анекдот за двама англичани, атеисти, които решили да представят на сцената две различни, напълно противоположни роли. Единият от тях ще поддържа идеята, че Бог съществува, а другият ще поддържа идеята, че не съществува. В определения ден и двамата излизат на сцената, и диспутът започва. Първият, който трябвало да играе ролята на вярващ, започнал да говори на другаря си, че Бог съществува, че всичко, което виждаме в природата е Негово творение, че всеки, който не вярва в Бога ще бъде хвърлен във вечния огън, изложен на мъки и страдания. Той говорил толкова пламенно, толкова вдъхновено, че вторият, който трябвало да играе ролята на безверник, като го слушал, забравил своята роля и започнал да си мисли: Може да е така. Възможно е Бог да съществува. – Като размишлявал върху това, той слязъл от сцената и отишъл дома си. Първият изпълнил ролята си както трябва, но останал сам на сцената, нямало кой да му възразява. На другия ден той отишъл при другаря си и запитал: Ти защо не се противопостави на моите думи, но ме остави сам, да се срамя пред толкова хора? – Какво да правя, като те слушах да говориш толкова убедително, аз повярвах напълно в твоите думи. – Как ме повярва? Аз говорих измислици; говорих в неща, в които сам не вярвам. – Не зная дали си вярвал или не в думите си, но аз не съм слушал такава убедителна проповед и от най-видни проповедници.

Казвам: за да може да обърне приятеля си към Бога, душата на този човек се е върнала от своята разходка, познала е Великото Начало в живота, и затова той могъл да говори толкова убедително.

[За приятелите си, НБ, 11 декември, 1927 г. София. – Изгрев.](#)

БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Който обича Бога, и когото Бог обича, той всичко може да постигне. Такъв човек може да мине през най-опасни места и никой да не го забележи.

Един човек, който обичал Бога, бил преследван от неприятели и, за да се спаси, трябвало да мине през границата, дето на всеки 100 метра имало по един добре въоръжен войник. Дошъл до това място, но се спрял, започнал да мисли как да мине през тази забранена зона. По едно време чул един глас отвътре да му казва: Мини спокойно и не се безпокой, никой няма да те види. – Той минал покрай тия въоръжени войници, но забелязал, че всички спят. Като извървял 2 километра път, неприятелите му стигнали при стражата и ги запитали: “Не видяхте ли да мине покрай вас един човек? – Кога? – Преди половин час. – Как може да мине покрай нас човек? От тук птичка не може да прехвъркне, камо ли човек да мине. Казвам: - Прави са тия войници. Покрай тях птичка не може да прехвъркне, но когато са будни. Обаче, щом заспят, и човек може да мине, без да го забележат...

Застиването на човешкото съзнание не е нищо друго, освен помрачаване, заоблачаване на съзнанието, вследствие на което се забелязват известни промеждутъци, празнини, през които нахлуват и злините и добрините.

[За приятелите си, НБ, 11 декември, 1927 г. София. – Изгрев.](#)

ПРОВИДЕНИЕТО

Ще приведа един пример за подкрепа на мисълта, как Бог спасява.

Един свещеник пътувал за Варна с кола. По пътя конете се подплашили и започнали да бягат. Пред тях се изпреяила голяма пропаст. За да избегне пропаста свещеникът скочил от колата и паднал. Но каква била изненадата му, когато усетил под главата си нещо меко. Това било къртичина. До къртичината стоял голям камък. Като се окопитил от падането, свещеникът се огледал и видял камъка. Той си казал: Каква разумност, какво Провидение! Ако къртицата не беше си направила своята къртичина и си бях ударил главата в камъка, нищо нямаше да остане от мене. – Какво показва това? – Божията предвидливост. Бог отдавна е предвидил този момент и поставил къртицата на това място, да спаси главата на свещеника. Това е великият Божествен план, който предвижда нещата.

[Обходата, ООК, 31 май, 1933 г. София. – Изгрев.](#)

ИНТУИЦИЯТА

Интуицията е Божествено чувство в човека. Тя му говори с тих глас и го предпазва от лоши мисли и деяния.

Млад момък се влюбил в една красива мома и пожелал да се ожени за нея. Тихият глас отвътре му казал: “Откажи се от нея, няма да живеете добре.” – “Не мога, дал съм вече дума.” – “Откажи се и за нея ще бъде по-добре. Тя иска да се ожени, за да се осигури. Дай ѝ известна сума, да я осигуриш и помогнеш в живота.” – “Обещал съм, че ще я взема.” – Помни: Човек е длъжен да изпълни думата си, ако е за добро. Щом е за зло, той е свободен от обещанието си.

Следователно, и ти си длъжен да изпълниш думата си само за доброто, което си обещал да направиш. Дойдеш ли до злото, свободен си да не изпълниш обещанието си.

[Обходата, ООК, 31 май, 1933 г. София. – Изгрев.](#)

ЦЕНАТА НА ОХОЛНИЯ ЖИВОТ

Да мислиш, че страдаш, това значи да не разбираш истинското страдание.

В древността, един цар често правил разходките си из града с цел да види как живеят неговите поданици. Един ден, като се разхождал из крайните квартали, видял едно семейство, състоящо се от мъж, жена и няколко деца, всички голи, с изпокъсани дрехи. Мъжът нямал риза на гърба си. Всички били здрави, весели, работели, за да изкарат прехраната си. Царят се трогнал от положението им и веднага разпоредил да им се даде известна сума, да подобрят материалното си състояние. Като получили парите от царя, те веднага си направили къща. Мъжът накупил стока и започнал да върти търговия. В няколко години състоянието им се подобрило; жената и децата започнали да живеят богато – не останал никакъв спомен от тяхната сиромашия. Случило се, този търговец заболял и помолил царя да му изпрати един опитен лекар. Като дошъл лекарят, първо го запитал как е заболял, коя е причината за неговата болест. – Както седях в магазина, от полицата падна една топка памук и ме удари по рамото – отговорил търговецът. Лекарят се почудил, как е възможно такава малка причина да стане повод за такава сериозна болест. – Много естествено, изнежил се човекът, не

може да издържи никакво сътресение. Богатството изнежило цялото семейство.

[Непреривност в процесите, ООК, 5 юли, 1933 г. София. – Изгрев.](#)

БЛАГАТА ДУМА

Ако разумния баща не иска да поддържа сина си и не му праща пари, де е вината? Докато се отнасяш грубо с баща си, нищо няма да получиш. Щом се отнасяш меко, учтиво, сърцето му ще се отвори към тебе.

Един богат, но прост, неграмотен човек, изпратил сина си в странство да учи. Един ден бащата получил писмо от сина си, но като неграмотен, той го занесъл на един касапин да го прочете. Касапинът чете с груб, рязък глас: Татко, изпрати ми пари, трябва ми. – Виж го ти, хем иска пари, хем грубо пише. Няма да му изпратя нищо! – казал бащата. Като му минал гневът, той занесъл писмото на фурнаджията, добър човек, с мек характер. Фурнаджията отворил писмото и чете с мек глас: Татко, моля ти се, изпрати ми пари, трябва ми. – А, сега е друго нещо! Като се моли, ще му изпратя.

И тъй, не искай съвет от касапина, нито от фурнаджията. Единственият, който може да ти бъде авторитет, това си ти сам. Съществува една истина, обща за всички!

[Работа и почивка, ООК, 9 август, 1933 г. София. – Изгрев.](#)

СТРАДАНИЯТА

Страданията са благо за човека. Те могат да го предпазят от известни изкушения.

При един светия, по народност руснак, от княжеско произхождение, отишла една красива жена, с намерение да го изкушава. Като я видял, той турил пръста си в пламъка на запаления светилник и започнал да говори с нея. В това време пръстът му горял. Той си причинил тази болка съзнателно, за да отклони ума си от мислите на своята посетителка. Той си казал: По-добре пръстът ми да гори, отколкото сърцето. И наистина, по-добре да изгори пръста на човека, защото той е един малък уд от тялото му, отколкото да гори сърцето, което съставя почти целия човек. Като видяла всичко това, жената се смутила от своето поведение и казала

на светията: Моля ти се, извини ме! Аз влязох в килията ти с лошо намерение, но се разкайвам, готова съм да изменя начина си на живот. Свали пръста си от пламъка! Тази твоя постъпка събуди в мен желание да водя чист живот, да служа на Бога, на ближните си, и на себе си, както ти служиш.

[Твърдата храна, НБ, 18 декември, 1927 г. София. – Изгрев.](#)

ВЕЛИКИЯТ ПОЕТ АДАТ МУХРИ

Ще приведа един мит, който съм извлякъл от архивите на източните философи. Този мит съм облякъл във форма, понятна за българския ум.

В царството на Ормузд-Дай съществувал един от най-видните, най-великите поети, който се наричал Адат-Махри. Той написал много съчинения, песни и поезии, за които целият народ го възхвалявал. Един ден, за негово нещастие, той написал някаква строфа в една от поезиите си, с която докачил боговете, и те го осъдили на смърт. Каква била тази строфа? Аз няма да я предам цялата, но отчасти само. Тази строфа била следната: “На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове.” Събрал се велик съд да решава, какво наказание трябва да се наложи на поета. Те единодушно решили да му наложат смъртно наказание, но въпросът бил какво именно да бъде това наказание, че всички поети да помнят, как могат богове да обиждат. В събора на боговете присъствали всички дървета, всички тревопасни и месоядни животни, дано могат и те да услужат с нещо на боговете при осъждането на поета. Тигри и лъвовете, чакали и хиени, слонове, акули, всички се интересували по какъв начин ще бъде наказан поета. Те разсъждавали помежду си: Досега не сме имали такъв случай. Какво ли ще бъде месцето на този виден поет? Пред съда се явили представители на няколко медицински дружества със заявление, ако стане нужда поетът да се умъртви, да го дадат на тях, те да изследват от научна гледна точка дробовете, сърцето, мозъка, както и всички останали органи на поета, да видят, коя е причината, дето поетът се осмелил да обиди боговете. Поетът се видял в чудо. Той никога в живота си не бил виждал толкова страшни същества. Към когото и да поглеждал, всички му казвали: Само да попаднеш в нашите ръце! Ние ще ти покажем как се пише поезия! Всички отпращали към него страшни, свирепи погледи. Той се чудел, каква обида може да се крие в тази малка строфа. Като оставал сам, той четял и препрочитал тази строфа, сам да намери де седи обидата в

тия думи, и си казвал: Аз нямах никаква мисъл да обиждам боговете, но отде излезе тази обида и аз не зная.

Както и да е, настъпил определеният ден, когато поетът трябвало да се яви в съда. Явили се боговете в съда и заседанието започнало. Едни от боговете казали да дадат поета на акулите, те да го разкъсат и изядат. Други пък настоявали да го дадат на лъвовете, те да го разкъсат. Трети решили да турят поета на гърба на един кон, без право да се държи за него, и конят да прескача препятствия, да минава гори и планини, докато един ден поетът съвършено изнемогне и умре. Четвърти предлагали жив да заровят поета в земята и отгоре му да засадят дървета, чиито корени да смучат сокове от очите на поета, да разбере най-после, как се пишат обидни строфи за боговете. Последните богове предложили да дадат поета Адат-Махри на някое медицинско научно дружество, то да разполага с него, както намери за добре. Като слушал всички тия наказания, поетът изпитвал ужас, страх и започнал да се моли: Господи, кажи ми в какво седи моята вина? Когато писах тази строфа, ни най-малко не внесох някаква злоба или омраза срещу боговете. Всичко това писах с голяма чистота на сърцето. Според мене боговете ме осъждат несправедливо. Докато боговете разглеждали всички предложения за наказанието на поета, за да се установят върху едно от тях, в съда влязла най-красивата и на всички известна дъщеря на царя Ормузд-Дай, която също така се заинтересувала от съдбата на поета и дошла да предложи своето наказание. Като я видели всички богове, както и всички животни, обърнали се към нея да я гледат и забравили за вината на поета. Царската дъщеря се обърнала към поета и го запитала: Искаш ли да ми станеш слуга? – На радо сърце бих ти служил. – Имам нужда от един прост слуга, който да полива цветята в моята градина. Като чули това, боговете единодушно решили: - И ние сме съгласни да ти дадем поета, да правиш с него каквото искаш. Нека полива цветята в твоята градина. Този бил единственият начин, по който поетът можел да бъде спасен.

Този мит има дълбоко съдържание и смисъл. От една страна човек вижда, че само при страданията ще намери своите погрешки; от друга страна той вижда, че само при трудностите и мъчнотиите в живота ще разбере доброто и ще го оцени. Значи, ти ще дойдеш при доброто и ще го познаеш, само когато станеш слуга и се смириш.

При най-тежките моменти в живота на човека, при най-голямото му отчаяние, все ще се намери поне едно същество, което да окаже към него известно състрадание. Царската дъщеря била единствената, която влязла в положението на поета.

Защо съдили поета? За една пропусната дума. Когато преписвали неговото стихотворение, станала една грешка, а именно: в цитираната строфа била изпусната думата “светли”. В същност строфата имала следното съдържание: “На Божествената трапеза видните богове станали светли немирни духове.” Царската дъщеря сверила оригинала с преписа и намерила тази пропусната дума. Тогава боговете казали: С тази дума, строфата има смисъл. Значи, смисълът на тази строфа се заключавал в това, че тия светли немирни духове тръгнали по света да разнасят светлина.

[Идат дни, НБ, 25 декември, 1927 г. София. – Изгрев.](#)

СИЛАТА НА ДОБРОТО

Сега ще приведа един пример из живота на християните, във времето на Нерона. Един от римските благородници приел християнството, но като християнин, бил подложен на големи гонения, заради което се принудил да напусне Рим и да отиде в Африка. Там той се скитал из горите и се криел в една пещера. По едно време той видял, че един лъв се приближил до пещерата. Като видял вътре човек, лъвът спрял спокойно пред входа на пещерата и вдигнал лапата си нагоре. В първо време християнинът помислил, че лъвът ще го разкъса, но като видял спокойствието му, разбрал, че друга някаква причина го заставила да спре пред пещерата. Той се вгледал в лапата на лъва и забелязал в нея един голям трън. Приблизил към лъва, извадил тръна, превързал го внимателно и го оставил да си отиде. Лъвът се отдалечил, а римлянинът започнал да мисли: Каква полза, че съм направил едно добро на лъва? Извадих тръна му и нищо повече.

След известно време този римлянин се върнал в Рим, когато християните отново били подложени на преследвания. Като християнин, и той бил уловен и осъден на смърт – да бъде разкъсан от лъвовете. Когато го извели на арената и пуснали срещу него един лъв, всички останали поразени, като видели, че този лъв не се хвърлил върху него да го разкъса, но коленичил и започнал да лиже нозете му. Цялата публика се изказала в полза на този римлянин да бъде помилван, защото такава нещо може да се случи само с Бога, но не и с човека. Този лъв бил същият, на когото римлянинът извадил тръна от лапата.

Оттук вадим следния закон: *Доброто, което човек прави, се връща към него. Велико, мощно е доброто!*

В един разказ за Христа се разправя следното: Детето на една бедна вдовица било зле болно, и тя решила да го занесе при Христа, Той да му помогне. По пътя още то издъхнало в ръцете ѝ. Обаче с мъртвия труп на детето, тя продължила пътя си да търси Христа. Най-после ѝ казали, че Христос е разпнат вече, не може да ѝ помогне. Въпреки това, тя отишла на Лобното място, сама да види Христа, да Го помоли да съживи детето ѝ. Като видяла Христа на кръста, тя започнала да плаче, че единствената ѝ надежда е изгубена. Христос помолил един от войниците да извади гвоздея от дясната му ръка, да помогне на тази нещастна вдовица, и след това отново да го закове. Войникът изпълнил желанието на Христа. Тогава Христос положил ръката си върху мъртвото дете, и то оживяло.

И тъй, вземете пример от Христа. Що се отнася до правене на добро, и на кръста да сте, помолете да отковат ръката ви само за момент, да направите последното добро. Това е геройство. Ако искате да бъдете такива герои, *идеята за доброто трябва да стане във вас плът и кръв*. Такива трябва да бъдат младите хора.

[В образ Божи, НБ, 1 януари 1928 г., София. – Изгрев.](#)

БЕЗКОРИСТНО ДОБРО

Ще приведа един пример за благодеяния, които правил един милионер американец. Един ден този американец умрял и, като се видял в онзи свят, първата му работа била да потърси рая. Посочили му рая, и той започнал да търси вратата, която води към райската градина. Намерил вратата и се запътил направо за там. Пред вратата на рая стоял свети Петър, който го спрял, като му казал: Не можеш да влезеш в райската градина. – Как да не мога? В един американски град съградих една църква. – Записано ли е името ти за това благодеяние? – Записано е. – Щом е така, платено ти е вече. – В еди кой си град построих голямо училище за сирачета. – Записано ли е името ти там? – Записано е. – И за това ти е платено. Помисли си направил ли си някакво добро дело, за което никой да не знае, нито пък името ти да е записано в книгата на добродетелните хора на земята. Иначе, ще бъдем заставени да те върнем в ада. Той се почесъл по врата, позамислил се и по едно време се сетил, че един ден, като отивал за бърза работа в града, срещнала го една бедна вдовица, спряла го и започнала да му разправя положението си, че имала няколко деца, слаби, гладни и боси, и няма кой да ѝ помогне.

Понеже бързах за работата си, аз се обърнах към нея с молба да не ме спира в пътя ми, но тя вървеше след мене и настояваше да ѝ помогна, защото децата ѝ умирали от глад. Най-после, за да се освободя от нея, бръкнах в джоба си, извадих 1 долар и ѝ го подхвърлих. Този е единствения случай на малко благодеяние, за което никой вестник не е писал. – Тази работа е малко по-особена, не зная как да я реша, затова ще отидем двамата при Господа, да видим какво Той ще каже. Само Бог може да разреши правилно този случай. Свети Петър разказал всичко това на Господа, Който му отговорил: Дайте 2 долара на този човек и го пуснете да си върви. Той още не е готов за рая.

Ще приведа един пример, да видите как действа истината върху човека.

Една богата американка заболяла сериозно, и всички лекари се произнесли, че боестта ѝ е неизцерима. Някои от лекарите, които я лекували, били по-смели и направо ѝ казали да се готви за другия свят. Тя извикала мъжа си да се прости с него и почнала да плаче, да го милва, да го целува. Най-после се обърнала към него с думите: Слушай какво ще ти кажа. Досега съм те обичала много, живяла съм добре с тебе и сега искам само едно обещание. Готов ли си да ми дадеш това обещание? Мъжът отговорил: Докато не чуя какво искаш от мене, нищо не мога да ти обещаю. Ако е нещо, което влиза в кръга на моите възможности, обещавам ти, че ще го изпълня; ако не е в кръга на възможностите ми, никакво обещание не мога да ти дам. – Слушай тогава какво обещание искам от тебе: дай ми честната си дума, че след смъртта ми ти няма да се ожениш за друга. – Виж, такова обещание не мога да ти дам. Ти знаеш, че аз обичам истината и затова казвам: След твоята смърт аз ще се оженя. Болната била много ревнива. Като чула думите на мъжа си, събрала последните си сили, скочила от леглото си и казала: Тъй ли? Да знаеш тогава, че аз няма да умра! В този момент в организма ѝ станала някаква вътрешна реакция, един подем на силите, и в продължение на 24 ч. тя се почувствала по-добре. След една седмица била напълно здрава и се движила из стаите, изпълнявала задълженията си. Идея имала тази жена! Тя не позволявала друга жена да влезе в нейния дом, макар и след смъртта ѝ.

Понякога една негативна мисъл може да спаси човека!

[Никодим, НБ, 22 януари, 1928 г., София. – Изгрев.](#)

КАРАКАЧАНИНЪТ И КУЧЕТО

Преди години, в околностите на Бургас, във водите на Черно море потъна един параход. Същият ден един каракачанин, придружаван от кучето си, отивал на пристанището да си купи билет за пътуване с този параход. Обаче кучето му го хванало за дрехата и започнало усилено да го тегли. Той погледнал към кучето си, позамислил се, но направил няколко крачки към гишето и си купил билет. Кучето пак започнало да го тегли за дрехата. Най-после той си казал: Ще послушам кучето си, може би чрез него ме предупреждават. Възможно е да ми се случи някакво нещастие. Той отложил пътуването си за друг ден. И наистина, същият този параход потъна. Каракачанинът и кучето му избегнаха катастрофата, която сполетя парахода и неговия екипаж. В дадения случай кучето беше астролог. То казваше на господаря си: Господарю, послушай ме, аз съм ясновидец. Виждам, че този параход ще потъне. Ако влезем в него, и ти и аз ще потънем. Вярвай в моята астрология! Не се срамувай от формата ми!

Каракачанинът послуша кучето си, но после постоянно казваше: Моето куче спаси живота ми.

Казвам: Ние трябва да слушаме всеки, който може да ни спаси, независимо от това, дали той ще бъде човек, или някое животно. И като ни спаси, ние трябва да му благодарим, че имал добро желание да ни помогне.

[Никодим, НБ, 22 януари, 1928 г., София. – Изгрев.](#)

ЗАКОНЪТ НА ВЕЛИКАТА ПРАВДА

Ако направите едно статистическо изчисление, ще видите, че никой стрелец или ловджия не е придобил някакво благо със своята пушка. Който умишлено счупи крака на заек, или на друго някое животно, той ще получи своето възмездие до четвърто поколение. Нито едно престъпление не е останало безнаказано. Това е доказано с ред примери из живота.

Едно дете, от габровските села, видяло пет малки лястовички в едно гнездо и решило да си поиграе с тях. Качило се на дървото, взело лястовичките в ръцете си и слязло на земята. После му дошло на ум да отреже езичетата им. Извадило ножчето си и извършило каквото намислило. Като се върнало дома си, детето разправило на майка си какво направило с лястовичките. Майката се засмяла и

нищо не казала. Като видяла една от комшийките си, тя казала: Знаеш ли, какво направи днес моят Иванчо? Намерил пет лястовички в едно гнездо и на всички отрязал езичетата. Отде му дойде на ум да направи това нещо? Майката разправила този случай на съседката си и се засмяла на геройството, което нейното дете проявило. Обаче това дете расло, порасло, станало голям момък. Един ден този момък се оженил и му се родили пет деца. Каква била изненадата и отчаянието на този баща, когато всичките му деца се родили неми!

Ще кажете: Защо са неми тези деца? Защото преди години техният баща отрязъл езичетата на пет малки лястовички.

Това показва, че *съществува един влик закон, велик морал, който регулира всички явления в живота и в природата.*

Законът на Великата Правда следи за всичко, което става в света, и според делата въздава всекому заслуженото. Никой няма право да си играе с този Божествен закон!

Ново възпитание трябва да се даде на младото поколение! Само новата мисъл, новата светлина може да направи човека здрав, да събуди в него великото, идеалното, което е вложено в душата му!

[Никодим, НБ, 22 януари, 1928 г., София. – Изгрев.](#)

Използвана литература:

Н Б – 7 – ма серия “Настанало е Царството Божие”

БАСНЯ ЗА ЛИСИЦАТА И ПЕТЕЛА

Един красив петел намерил едно парче сирене и се качил на едно дърво да си го изяде. По това време минава една лисица и вижда, че той държи сирене в устата си и като по-умна от него, казва му: “Искам да се поразговоря малко с тебе, дай ми от твоето внимание. Ти си отлична, красива птица, имаш ангелски глас, попей ми малко!” Петелът, без да му мисли много, отворил си устата, изкукуригал. Сиренето му паднало от устата и лисицата го изяла... След като си заминала лисицата, петелът си казал: ”Аз пях много хубаво, но сиренето ми отиде.” На другата година петелът пак имал сирене, качил се на един клон да го изяде. Минава пак лисицата, вижда го, че седи на клона и започва да го хвали какъв добър певец е, иска да й попее, но той мълчал. “Защо мълчиш?” Той изял

сиренето и после казал: ”Миналата година пях преди да изям сиренето и го изгубих, но сега ще изям сиренето и после ще пея.”

Та, някой път хората пеят преди да развият своите добродетели и ги изгубват, а някой път ги развият и след това пеят!...

Не се поддавайте на ласки и похвали, защото като петела ще изкукуригате и ще изпуснете сиренето от устата си. В случая сиренето представя условията, необходими за вашето развитие. Може да не изгубите всички условия, но колкото и да изгубите, след това трябва да чакате известно време отново да дойдат същите благоприятни условия. Благоприятните условия идат периодически.

[Настанало е царството Божие, НБ, 19 октомври, 1924 г.](#)

КОЛКО ДА СА ГОДИНИТЕ НА ЧОВЕКА ?

Когато Господ създал света, определил на всяко животно да живее по 30 години: на човека определил 30 години, на магарето 30 години, на кучето 30 години и на маймуната пак 30 години. Един ден Господ извикал магарето и го запитал: “Ти благодарно ли си от 30-те години?” – Е, Господи, не искам да живея 30 години, много ми са! Този бой, тези подигравки, които се сипят върху ми, тежко е да ги нося 30 години, намали ги малко - поне наполовина. Вземи 15 години.” Понеже човекът бил цар, живеел добре, казал: “Господи, аз съм цар, ще управлявам дълго време, дай на мене тези 15 години.” Той имал 30 години и като взел 15 от магарето, станали му 45 години. После Господ извикал кучето и го попитал: “Ти доволно ли си от твоите 30 години?” – “Много ми са тия 30 години, да ходя да се скитам натук – натам, да зъзна на студа, посъкрати ги малко.” Съгласил се Господ, взел 15 години от живота на кучето и пак ги дал на човека, та му станали 60 години. Най-после Господ извиква и маймуната: “Ти благодарна ли си, че живееш 30 години?” – “Не, не искам, Господи да бъда подигравка на света, да ме карат да се качвам и да слизам от върлините, много ми са тия години, посъкрати ги малко.” И от нея взел Господ 15 години та ги дал на човека. Затуй животът на човека се продължил повече, отколкото на другите.

Истинската философия на живота седи в това: ако постъпваме според ума на магарето, ще носим последствията на магарешкия живот; ако постъпваме според ума на кучето, ще носим последствията на кучешкия живот; ако постъпваме според ума на маймуната, ще носим последствията на маймунския живот.

Значи, всеки един живот се обуславя от степента на вътрешната интелигентност, т. е. от съзнанието, което човек има.

[Раздай всичко!, НБ, 26 октомври, 1924 г.](#)

ГРАФ БЕРОЗИ, ВЪЗЛЮБЕНАТА МУ И БОАТА

Разправя се за някой си граф Берози, който отивал в Индия на посвещение, да се запознае с окултните методи на йогите. Той имал една възлюбена англичанка, която го придружавала навсякъде. Тя не знаела в какво седи силата на граф Берози. Той се представил пред нея много скромно. Обаче един ден, като минавали през гористите места на Индия, той се отдалечил за малко, но скоро чува силен вик. Отправя се към това място и вижда, че една голяма боа се обвила около тялото на неговата възлюбена. Ако вие бяхте на мястото на граф Берози, какво щяхте да направите? Графът се затичва към своята възлюбена, но боата тъй ловко се извила, като че искала да каже: и за тебе имам място в своите гънки. Обаче той тъй ловко хваща боата за врата, че тя веднага се отпуснала. С това той показва, че има сила в ръката си. Питам: кой от вас не е опасан с една такава боа? Аз виждам всички хора опасани с по една боа. Где е вашият възлюбен, който може да я хване за врата?

Изисква се сръчност, изисква се геройство. Туй наричаме закон на себеотричане и онзи, който не знае как да се бори, той ще плати с живота си. Туй наричаме любов, туй наричаме безстрашие.

В този случай графът показва своя ум, своята сила, разумност и своето благородство. Той казва на своята възлюбена: когато си слаба, сама не ходи! *Слабите хора в опасни места нямат право да ходят сами!*

...В човешката душа има много пороци. Много недоразумения се явяват вътре във вас. Те са тия животни, тия змии, и ние трябва да имаме силата на граф Берози, неговата вътрешна смелост, за да ги отстраним от себе си.

[Раздай всичко!, НБ, 26 октомври, 1924 г.](#)

АДЕПТЪТ И ЧЕШМАТА С ТРИТЕ ЧУЧУРА

Един виден адепт от древността отива при една чешма, която имала три крана, три чучура. Средният чучур бил най-голям, после десният и най-послед левият. Чешмата му проговорила: “Средният

чучур е най-хубав, а левият и десният не са толкова хубави.” Че как? – “Да, ти ще забележиш, че когато идваш тук през различните времена на годината, средният чучур всякога си остава еднакъв, а другите два претърпяват някаква промяна. Средният чучур представлява Любовта на Бога, а левият и десният представляват любовта на индивида и любовта на обществото.

Когато любим себе си, и когато любим обществото, в тази любов всякога има една промяна.

[Родените, НБ, 2 ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

ПУСТИННИКЪТ СЪС ЗАТВОРЕНИТЕ ОЧИ

Някой си римлянин, наречен Теофил, се влюбва в една благородна римлянка. По някакво нещастие той изневерява на своята възлюбена и тя изчезва, отдалечава се. В него започва гризене на съвестта. За успокоение на своята съвест, той възприема християнството; отива да живее 20 години в пустинята, като си дава обет, че от този момент нататък ще ходи все със затворени очи и никого няма да поглежда, за да се избави от греховете си. Той се прочул под името “пустинникът със затворените очи”. Викали го да изповядва хората. И мъже и жени изповядвал, но все със затворени очи. Един ден дошла да се изповяда и неговата възлюбена, да види колко е светия. Като чул гласа ѝ, той веднага си отворил очите. Всички наоколо му, като видели това, казали си: каква беше тази чудотворна жена, че отвори очите на нашия изповедник.

Ние, съвременните хора, мислим със затворени очи. И със затворени, и със отворени очи, все сме същите.

Затварянето на очите е една почивка, отварянето на очите е активност, деятелност!

[Родените, НБ, 2 ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

ИЗПОВЕДТА НА СТАРАТА ЖЕНА

Сега, ще ви приведа един пример, *да видите какво нещо са постоянните идеи в човека.*

Един стар изповедник ми разправяше следния факт из българския живот в турско време. Един ден идва при него една

старица, на около 90 години и казва: “Отче, искам да ти изповядам един грях, не зная дали Господ ще ми прости, но много голям грях е. Не мога да се освободя от този грях, и мислила съм върху него, и молила съм се пред Бога, дано ми прости, то туй е по-голям отколкото мога да си го представя. – Това се случи във Варненско, в село Хатърджа, сега Николаевка, преди 60 години. Бях млада, красива, хубава мома и се влюбих в най-красивия момък, когото толкова обичах, че не можех да живея без него. Обаче моите майка и баща не ме дадоха на него и ме ожениха за друг един, от когото имах 5 сина и 2 дъщери. Тези деца, които родих от него ги мразя, и мъжът си мразя, не исках да живея с него, но какво можех да направя? – Нищо, не можах да се освободя от него. Голям грях имам според това! Ето на, снощи сънувах дори, че ядем заедно със своя възлюбен.

Това са идеи, както ги наричам аз. Тази старуха и до 90 годишната си възраст не можа да забрави своя възлюбен. Обаче, кой извърши греха, тя или родителите ѝ? Тя казва: и синовете и дъщерите, и мъжът си мразя! Голям грях е това, не искам да ги мразя, искам да живея с тях по Бога!

Тук, в нея се борят две противоположни чувства. Ние много пъти ще народим 5 сина и 2 дъщери и ще ги мразим. Защо? – Това е раждане по плът. Но в нас винаги ще остане онзи вътрешен, душевен копнеж за нещо велико, за нещо идеално. Други ще кажат как не я е срам тази старица, мисли за един момък. Грях е това! Защо за една стара жена да е грешно, че мисли за един момък, а да не е грешно, когато някоя мома мисли за някой момък? Ако е грешно за старата, то е грешно и за младата. Какъв е този морал? При тия съвременни разбирания, тази баба се намира в едно противоречие. В такива противоречия се намираме и ние. Нашият живот е тъй преплетен, че някой път става раздвояване на нашето съзнание и ние не знаем какво трябва да правим. Какво трябва да правим? Човек, при сегашните условия трябва да бъде твърд в съзнанието си и щом дойде да изпълни волята Божия, той трябва или да живее, или да умре, едно от двете. Когато искат някому да прекъснат пътя към онзи Божествен живот, той трябва да предпочете смъртта пред живота. Онзи момък, който обичал тази старица, той разбирал този закон. Той не се оженил, не влязъл в света да живее, да народи като нея 5 сина и 2 дъщери, а умира, жертва живота си заради нея, но той остава в нейния ум. Този млад момък, ни най-малко нямал никаква омраза срещу нейния мъж, но си казал: такава е волята Божия! Тя съзнава, че неговата любов е истинска любов.

Та казвам: щом се прояви Божественото в нас, ние трябва да го приемем, но щом срещнем противоречие, трябва да дадем

известна жертва в света. Сега ние искаме да примирим Божественото в света. Не, светът и Божественото не могат да се примирят!

За да живеем ние, за да се издигнем, хиляди същества – растения и животни, трябва да умрат заради нас.

[Родените, НБ, 2 ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

КАРАКАЧАНИНЪТ И МЕЧКАТА

Един каракачанин живял в Стара планина, гдето от ред години пасъл стадата си. Никога не му се е случвало някакво нещастие. Един ден, обаче, като минавал през една тясна пътека, гледа насреща му една мечка. Тя върви нагоре, той - надолу, срещат се. Втасахме я сега, казва си на ума каракачанинът. Намира се той пред една неразрешена задача и си мисли, как да я разреши. Вижда се, добър човек бил той, по Бога живеел, затова забелязва, че мечката се отстранява, доближава се до една скала, изправя се – отваря му път да мине и, като че му казва с погледа си: мини! Той я гледа, иска да се увери, дали тя няма предвид някаква особена стратегия, но вижда че мечката действително му отворила път и го чака да отmine. Той тръгва, върви, но се обръща назад, да види какво прави мечката. Тя си продължава пътя, но от време на време се обръща назад и сякаш му казва “сбогом”.

Има много мечки благородни и със съзнание. *Ако една мечка може да направи това, колко повече един разумен човек може да го направи!*

[Блажен този раб!, НБ, 9 ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ ЕШАВОРА И УЧЕНИКЪТ МУ БЕНАМ

Сега, ще ви разправя за един велик Учител от древността, наречен Ешавора, който направил един опит с един от своите обични ученици, наречен Бенам. След като му предавал дълги години окултното знание, знанието на добродетелите и злото, т.е. как трябва да живее човек, за да влезе в царството Божие, да стане гражданин на небето. След като му предал всичките правила, всичките закони, най-последно трябвало да постави този свой ученик на

един изпит. Ешавора имал един меч, остър и от двете страни, и накъдето посочвал с този меч, всичко се разрушавало: камъните се разчупвали, водите се разделяли, зверовете се умъртвявали. Един ден Ешавора казва на ученика си: искам да те опитам, дали в тебе има добродетели. Той туря най-силната отрова на върха на този нож и казва на ученика си: ти ще знаеш, че ако в твоя живот някъде има скрита най-малката лоша мисъл, ти ще изгубиш този си живот и ще започнеш наново живота си. Ако пък нямаш скрита нито една лоша мисъл, с твоя живот ще стане някакво чудо. Това било едно велико изпитание за този ученик. Ешавора го запитва: кажи ми сега, чист ли си? – Чист съм. Добър ли си? – Добър съм. Пълно ли е сърцето ти с Любов? – Пълно е. Умен ли си? – Умен съм. Изпълнил ли си всичко, каквото съм ти казал? – Изпълнил съм. Обичаш ли Истината? – Обичам я повече от всичко. Добре, ще извадя сега ножа и ще опитам. Ако ти умреш под моя нож, това показва, че говориш лъжа, но ако останеш жив под моя нож, значи говориш Истината.

Сега, всички вие, които живеете на земята, искате един живот без изпити, искате тъй много лесно да свършите и гимназия, и университет. Но, други са Божиите закони, не зависи нито от мене, нито от вас.

Този Учител Ешавора изважда своя меч, насочва го към ученика си и го допира до тялото му. Този нож веднага се превърнал в най-хубавата светлина и ученикът останал жив. По-нататък вие сами може да си правите заключенията. Какво означава този нож? – *Този нож е Божественото Слово, което влиза в човека. Ако това Божествено Слово влезе в твоя ум, в твоето сърце и в твоята душа, и се превърне на светлина, ти ще останеш жив и ще покажеш, че твоето сърце е пълно с Любов, твоят ум е пълен с Мъдрост и твоята душа е пълна с Истина.*

Та, онези от вас, които вървите в този път, *трябва да издържите на всички изпитания.* Ако вие, при сегашните условия не можете да издържите едно страдание, едно изпитание, как ще се оправи света? Светът изисква герои!

Дето бутне този нож на Ешавора, всичко ще се разруши. Защо всичко ще се разруши? – За да покаже, че има една лъжа, в която нищо не може да се съгради, за да покаже, че има една злоба, в която нищо не може да расте; за да покаже, че има едно лицемерие, което никого не е облякло. Лицемерието е една дреха, но никой не може да живее с тази дреха.

В човека сега се гради едно тяло по-хубаво, по-красиво, по-издръжливо от сегашното, и между него и новото тяло има една нишка. Като се освободим и от това тяло, ще се създаде друго тяло, и тогава ние ще започнем един съзнателен, духовен живот. Но за

това нещо се изисква един нож, като този на Ешавора, и добродетели, като тия на Бенама. И като се докосне този нож до вас, трябва да се произведе една светлина.

И тъй, иде денят за един велик изпит! Вашият Учител ще дойде пред вас със своя нож, на върха на който ще има най-ефикасната отрова. Ако във вас се намери някаква лъжа, някакво зло, вие ще изгубите живота си, но ако излезете тъй чисти, както говорите, вие сте на правата страна. *Никаква лъжа да няма във вас!*

[Градовете Содомски и Гоморски, НБ, 16 Ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

АМЕРИКАНЦИ С ЛОДКА ПО НИАГАРА

Преди повече от 25 – 30 години, двама американци отиват да посетят Ниагарския водопад, но се понапили малко. Решили да се поразходят с лодка по течението на водата, над водопада, обаче не усетили как водата ги подела и ги завлякла към водопада. По едно време лодката се намерила във водите на водопада, всред най-силното течение. От това силно течение лодката се обръща надолу и единият от тях пада, а другият успява да се залови за една канара и остава на нея. Водопадът под него реве, бучи. Събират се американци от една страна, канадци – от друга. Мислят те ден, два, три, как да го спасят. Лодка не може да отиде до там. Всички се заинтересували от този случай. Как мислите са го спасили?

Съвременното човечество се намира на този камък всред водопада, както този американец на тази канара. Брегове отстрани има, но този водопад отдолу реве, и при най-малкото подхлъзване – всичко е свършено! Най-после американците решили да прехвърлят с един топ едно въже на канарата, и този там да се завърже здраво с него.

Сега оставям по-нататък историята да предаде факта. Вие прочетете историята, да видите, дали този американец се спасил, или не...

[Да угоди на народа, НБ, 23 Ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

АМЕРИКАНЕЦ С БЪЧВА ПО НИАГАРА

Друг случай – един американец, след като живял известно число години, намерил че животът няма смисъл, омръзнал му, и решил по някакъв начин да се прослави. Да стане поет – не може. Да стане учен – не може. След като мислил дълги години, дохожда му

най-после следната идея: да обкове хубаво една бъчва, да я осмоли добре и да я постели с пластина, че с нея да слезе по водопада. Отиват неговите приятели заедно с него, за да пуснат бъчвата горе от водопада. Пущат го отгоре и водата го поема. След като го въртяла около половин час, другарите му взимат бъчвата, отварят я, но той вътре едва диша. С мъка се събудил от това зашеметяване. Другарите му го запитват: е, как беше положението ти в бъчвата? – Втори път и целият свят да ми дават, не влизам в бъчва и от водопад не се спущам.

Има един закон, според който, човек може да бъде знаменит само един път. Първият път е знаменит, но като повтори същия опит, той е знаменит на половина; третият и четвъртият път вече не му обръщат внимание. Този американец научил един закон: и цял свят вече да му дават, втори път не влиза в бъчва, за да премине водопада. – Задънен човек не трябва да бъда, слава не ми трябва!

И тъй, първият искал да се разходи с лодка по водопада, но остава на канарата. Вторият минава водопада с бъчва, а третият поискал да мине водопада по въже. Първият път минава водопада с върлина в ръка, за равновесие. Вторият път го минава без върлина, а третият път, за да покаже своето изкуство, минава водопада с друг един на гърба си, и вече без върлина. Туй е изкуство. Харесва ми този човек.

Сега, вие ще ме запитате: *какво трябва да правим с тия страдания, които бушуват, които разяждат сърцето ни и смущават ума ни. Казвам: ти ще имаши присъствието на духа, като онзи американец, който минава водопада един път с върлина, втори път без върлина и трети път с човек на гърба, та светът като се бушува отдолу, нищо да не те смущава!*

[Да угоди на народа, НБ, 23 Ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

САТАНАТА Е БЕЗ ГЛАВА

Аз ще ви приведа един пример, който един мой приятел, виден и учен българин ми разправи. Той ми пише от Германия следното: аз до сега в дявола не вярвах, и в сатана не вярвах, пък и сега не вярвам, но преди един месец сънувах един сън, който ме убеди, че има дявол в света. Тъй, както видях сатаната на сън, той беше по-голям и по-силен от мене, но глава нямаше. Разбрах, че ако му дам главата си, той ще може да направи много неща, но ако не му дам

главата си, нищо не ще може да направи. В света ние даваме своята глава на дявола, затова хората полудяват.

Някои хора ги е страх от дявола. Няма защо да се страхувате, *но не си давайте главата и мисълта на дявола! Дръжте си главата!*

[Да угоди на народа, НБ, 23 Ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

ДЯДО СТОЯН В ОТВЪДНИЯ СВЯТ

Разправяха ми един случай за един заминал за онзи свят, дали е верен случай, или не, не зная, но той е следният: някой си дядо Стоян умрял. Той не бил много благочестив човек, напротив – бил голям скъперник, парата делеял на две. Като умрял, жена му и децата му си въздъхнали свободно, и си казали: добре, че дядо Стоян умря, та да можем свободно да си поживеем. Те поканили приятели, сложили богата трапеза, да ядат и пият. Едва се наредили, забелязват че всичко по масата започва да се разхвърля. Омагьосана е стаята нещо, казват си. Всички чинии, лъжици, вилици започнали да се движат. Най-после някой от съседите се досетил, че това е духът на дядо Стояна, който иска да вземе участие в угощението. Наредили тогава на масата чиния, вилушка, лъжица и за дядо Стояна, сипали му ядене, турили му стол, и след като наредили всичко това, дядо Стоян вече си кротувал, нищо не разхвърлял. Казват: защо този стол е празен? – Не е празен, дядо Стоян седи на него.

Някой ще каже: това са приказки от 1001 нощ! Че и сегашния свят е от 1001 нощ. Всеки може да провери тези неща и да види, до колко са верни.

...Вие казвате: е, аз да си поживея сега, че като умра, като отида на онзи свят, тогава да бъде каквото ще. Не, това не е правилно разсъждение. *След като умреш, ти ще се намериш в чудо, че пак живееш, пак имаш чувства и желания, пак имаш ръце, крака, тяло, както и сега. Само че туй тяло, което ще имаш в духовния свят не е тъй гъсто, тъй грубо, както това, което имаш на земята.* Като се намериш в онзи свят, ти ще се очудиш, ще кажеш: е, имало и друг свят! И там ще живееш, ще ходиш, ще говориш, но ще намериш следующата разлика: говориш на жена си – не ти обръща внимание, говориш на дъщеря си, на сина си – не ти обръщат внимание...Разгневиш се, казваш: как тъй, тези хора оглушели ли са, оглупели ли са, че не ми обръщат внимание?

[Който се учи, НБ, 30 ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

СТОЛЪТ С НАДПИС “ЖИВОТ И СМЪРТ”

Ще ви приведа един пример за един от древните царе. Този цар бил много умен, наричал се Синусий. В своята приемна той имал един стол, украсен със скъпоценности. Пред този стол имало една масичка с всякакви богатства, и онзи, който седнел на този стол имал право, след като стане от него, да вземе каквито богатства иска от масичката, и да ги занесе дома си. На този стол имало надпис: “смърт и живот”. Обаче, забележително било това, че никой не смаял да седне на този стол. Защо? Под този стол имало няколко дупки, в които се криели кобри, които излизали веднага от дупките си, щом някой се осмелявал да седне на стола и го ухапвали. Правилото за сядане на стола било следното: всеки, който искал да седне на този стол, трябвало да бъде с голи рамене и гол гръб. Следователно, ако той може да издържи на ухапването на тия кобри, той можел да вземе туй богатство, ако не издържи, моментално умирали. Мнозина опитвали този стол и знаели какъв е. Какъв е? – Който обича, нека опита.

И тъй, ние, съвременните хора, всякога седим на този стол, който носи смърт. Ние желяем външни богатства, от които умираме. *Външните богатства днес раждат омраза между хората.* Защо? Защото, щом човек забогатее, той няма вече приятели – те обичат неговите пари.

Сега, не трябва да вадите заключение, че не трябва да бъдете богати. Има богатства, които трябва да придобиете, но трябва да знаете Истината, че като седнете на този стол, и да ви ухапе кобрата, да не умираете. Като говоря за богатство, аз разбирам онова *вътрешно богатство на Любовта, на Знанието и на Добродетелите. Туй е истинското богатство.* Има ли го човек в себе си, той всякога може да бъде богат. Туй богатство почива на следующия закон: всички онези хора, които са разбогатели по един естествен начин, в кръвта им се съдържа злато, и то толкова, колкото е количеството на външното злато, което притежават.

[Който се учи, НБ, 30 ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

ЧЕСТНОТО БОГАТСТВО НЕ МОЖЕ ДА СЕ ОТКРАДНЕ

Има един закон, според който *честното богатство никой не може да го краде.*

Ще ви приведа един пример из американския живот, може да го вземете като анекдот, или като приказка, с който се потвърждава този закон.

Един християнин, бедняк бил той, често ходил на църква, но цялата му молитва била все за пари, тъй силно била концентрирана мисълта му към парите. Той се молил на Господа така: Господи, Ти знаеш че имам нужда от пари, прати ми парички отнякъде. Аз ще посветя живота си за Тебе, но помогни ми! Видиш ли, от 4 – 5 години как реформирах живота си, искам да Ти служа, но не ме забравяй Господи, прати ми парички! – Молил се, молил се и една вечер, като се връща дома си, вижда прозореца на къщата на един banker отворен и на прозореца сложена една торба с пари, които bankerът, както броил, дошло му някакво вдъхновение, отишъл да се помоли Богу и ги забравил. Този бедният християнин като вижда торбата с парите веднага я взима и си казва: Благодаря Ти Боже, загдето ми чу молитвата. Занася я дома си и започва да се моли Богу, обаче веднага торбата изпъква между него и Бога. Спира се и си казва: Е, тази вечер молитвата ми не върви, утре ще проверя дали ще се яви пак торбата. На другата сутрин отива при торбата, попипа я малко, порадва й се, и започва да се моли, казва: Благодаря Ти, Господи! - Моли се, но молитвата пак не върви, торбата отново изпъква. Вторият, третият ден все същото нещо се повтаря. Казва си: Господи, защо ми даде тази торба? Господ му казва: Тази торба не е за тебе. Иди, занеси парите на господаря и ги остави, нека той ти даде от любов колкото иска.

Всяко нещо трябва да се придобие по закона на Любовта. Не е ли придобито чрез Любовта, то носи смърт и проказа. Всяко нещо трябва да се придобие чрез пот на лицето и чрез труд. Знанието, мъдростта, всичко трябва да се употреби, за да донесе онова вътрешно богатство.

[Който се учи, НБ, 30 ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

ВОЛЯТА НА БОГА

Човек няма право да оставя на сина си или на дъщеря си да му уреждат работите, да му оправят обърканите тефтери. Защото, ако остави другите да му оправят обърканите сметки, той ще остане между небето и земята и ще ходи немил – недраг.

Ако остави това на другите, такъв човек ще се намери в положението на онзи български свещеник, който вземал пари от хората да им споменава имената, но не ги споменавал. Събрал една голяма торба пълна с поменици, но не ги споменавал. По едно време умира, но не отива горе на небето, а оставя да се скита по земята. Идва нов свещеник в църквата, влиза в олтара, иска да служи, но веднага старият свещеник му се явява. Новият свещеник избягва и казва на паството си: “Ще ме извините, не съм разположен да служа тук.” – и си отива. Идва втори свещеник, но и той избягва. Няколко души свещеници избягали, плашили се от стария свещеник, който им се явявал. Последния свещеник, който дошъл, бил по-смел, запитва стария свещеник какво иска. Той му показва торбата с помениците и му казва: “Моля ти се, прочети всички тия имена, защото не мога да отида нагоре.” Когато новият свещеник отслужил всички тия имена, старият вече престанал да се явява.

Сега ние казваме: Това са анекдоти. Не, *с неизпълнението Волята Божия, човек се спъва. И колкото по-високо седи човек в света, толкова повече се спъва.* И царе, и свещеници, и владици, и учители – с неизпълнението Волята Божия, с неизпълнението на онова, което Бог им е възложил, те все повече и повече се свързват и трябва да седят дълго време на земята, докато се развържат. Отговорности има човек в този свят!

[Който се учи, НБ, 30 ноември, 1924 г. в гр. София.](#)

“ОЛАБЕЛИР” – ВЪЗМОЖНО Е!

Един от турските султани поискал да се явят пред него най-умните хора и да му кажат нещо, което не може да бъде, т.е. нещо, което султанът не може да повярва, някоя лъжа. Той определил едно голямо възнаграждение на онзи, който му каже една отрицателна истина. И започват да се изреждат учени, философи от разни краища. Идва един турски философ, който му казва: “Царю ефенди, майка ми насади едно паче яйце, но като се търкулна това яйце, от него излезе една камила.” – “Олабелир” – / възможно е /, казва султанът. Този философ си заминава. Значи султанът не отрича тази истина. Идва един друг философ и казва на султана: “Баща ми изтръгна един косъм от брадата си, направи го на мост, който постави на Дунава, и всичките наши войници минаха по него.” – “Олабелир” казва султанът. Трети, четвърти философ се изредили, кажат нещо на султана, той им каже “Олабелир”, и те си заминават.

Най-после идват няколко души хамали, носят един голям празен кюп, който може да събере 400-500 кгр. злато и го слагат пред султана. Този философ, който намислил да му каже една истина, каквато султанът искал, разказва: “Царю ефенди, баща ти отвори война на московците и взе на заем от баща ми този кюп пълен със злато. Сега идвам да си го взема. “Не може да бъде!” – казва султанът. Защо казва, че не може да бъде? Защото, ако каже “олабелир”, ще трябва да си плати дълга.

И тъй, когато някой път ни поставят в едно противоречие, в което трябва да платим, ние казваме: туй е лъжа, това не може да бъде! А за всяко нещо, което не ни засяга, за което нямаме отговорност, казваме: олабелир! – т.е. – това може да бъде.

[Ти си!, НБ, 7 декември, 1924 г. в гр. София.](#)

“ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК” – ПРЪЧИЦАТА ЗА ЗЛАТО

Ще ви приведа един пример за един учен философ. Това е един разказ с много вариации. Този философ живял в древността, изучавал природата, с цел да намери онзи алхимически камък, с който каквото бутне да го превърне в злато и така да подобри живота си. Най-после му се удало да намери този философски камък – тъй се предава в разказа. За да го открие обаче, той работил дълго време. Един ден му се явява един от гениите на природата и го пита: “Вие проучихте ли този въпрос? – Проучих го много добре. – Тази сила, която ще ви се даде, ще можете ли да я употребите правилно и на място? – Мога, аз ще я употребя за своето благо и за благо на човечеството – дава той своето обещание. Тогава геният му дава една пръчица и казва: - Ще държиш скрита тази пръчица и ще я изваждаш само когато ти потрябва. Каквото пожелаеш, ще бутнеш с тази пръчица, и всичко ще стане според твоето желание.”- Връща се той в къщи, започва да хлопа с пръчицата по масата, за да се сложи яденето, обаче каквото пипнел, всичко се превръщало в злато: чинии, чаши, вилици, лъжици, ножчета, всичко се превръщало в злато. Слугите донесли яденето му, но той бутнал с пръчицата си и яденето се превърнало в злато. Донесли му хляб, бутнал го по някакъв начин с пръчицата, и той се превърнал в злато. Дошли жена му, децата му, приятелите му около него, той не си изказва тайната: те, обаче го прегърнали, но по някакво нещастие, доближили се до пръчицата му и се превърнали на злато. При това нещастие той си казал: А,а – пропуснах един велик факт!

Сега, мнозина от вас си казват: Е, Господ да ми даде тази сила или онази сила! Казвам: проучил ли си въпроса, как да манипулираш с нея? – Проучил съм, разбира се. Да, и ти като онзи философ ще превърнеш целия свят само в мумии от злато. Питам: какво ще правиш, когато и яденето ти ще се превърне в злато и не ще можеш да ядеш? – Гладен ще бъдеш. Съвременните хора толкова обичат златото и париците, че всички мислят само за тях, но не знаят как да превърнат тази жажда за злато в жажда за нещо друго. *Тази алчност, тази жажда за злато трябва да се превърне в жажда към нещо велико, неизменно.*

[Ти си!, НБ, 7 декември, 1924 г. в гр. София.](#)

ВЕЛИКАТА ШКОЛА

Сега, ще ви приведа един малък пример из културата на древния Египет. Кухан-Бар, тъй се наричал един велик жрец в Египет, бил посещаван от мнозина, които искали да се домогнат до онова знание с което древният Египет разполагал. Този жрец бил толкова добросъвестен, че предупреждавал всички, на какви страдания може да се подложат. Той най-първо ги завеждал при един креват с игли и ги запитвал: ще можете ли да изтърпите тия страдания, да ви подхвърлят на тия игли, докато ви изтече всичката кръв? След това ги завеждал пред едно огнище и им казвал: виждате ли тази пирустия, ще ви преобръщат, ще ви пекаат от едната и от другата страна. Ако можете да издържите на тия и на ред други изпитания, ще ви приемат да учите великите тайни на школата.

Тази школа съществува в целия свят. Всички ние, съвременни хора, сме изложени на един велик вътрешен изпит. Богатството и сиромашията, всички болести, всички тия обществени перипетии които стават сега, оказват върху индивида голямо влияние. За да може човек да издържи този велик изпит, трябва да има една свещенна идея. Без тази свещенна идея ние не можем да се домогнем до самата Истина.

[Да Го посрещнат, НБ, 14 декември, 1924 г. в гр. София.](#)

СОЛОМОН И ИСТИНСКАТА МАЙКА

Две моми обичат един богат, учен и красив момък, и нито едната успява, нито другата. Едната казва: отстъпи ти. Другата казва: отстъпи ти. Всяка иска да има момъка. Тия две моми ще се намерят пред онзи проблем, пред който се намерил Соломон, когато се явили пред него две майки с едно дете. Едната казва: това дете е мое. И другата казва: това дете е мое. И двете не отстъпват, всяка иска да вземе детето за себе си. Тук се показва мъдростта на Соломон. Той, за да изпита коя е истинската майка на детето, казва: “Разделете това дете на две половини и дайте на всяка майка по една половина!” Истинската майка я заболява сърцето при това решение и казва: “Не, нека тя вземе детето, но поне цяло да остане.” Тия две моми са двете майки. Питам, коя от тях е истинската? – Която отстъпи. Тази, която иска да се раздели детето, е мащехата. Кой е истински богат човек? – Който отстъпва богатството си. Мислите ли, че този човек, който отстъпва богатството си е сиромас? Не, този, който отстъпва богатството си, е истински богат човек, той има знания.

...Човек, който служи на Бога, той е в пълния смисъл на думата богат. Такъв човек никога не може да бъде сиромас.

Хора, които са сиромаси, не могат да служат на Бога. Ще бъде смешно, да живееш при най-богатият господар и да бъдеш сиромас; да живееш в най-голямото изобилие, и да бъдеш гладен!

[Да Го посрещнат, НБ, 14 декември, 1924 г. в гр. София.](#)

КНИГИТЕ СЪС ЗНАНИЯТА

В древността, при един от великите адепти – Ешавора, се явява архангел Аниел и му донася две написани книги, като му казва: “В тия две книги се съдържа знанието на цялото човечество. Едната книга ще запазиш за себе си, никой да не я пипа, освен ти, а другата книга ще оставиш отвън, да се учат по нея твоите ученици.” И върнал се тогава ангелът в света на светлите духове. Започнал тогава Ешавора своята работа. Поканил той всички ония, на които съзнанието било подигнато, да дойдат, да се учат от новата книга. Започнали да идват ученици един след друг да се учат. Всеки, който свършвал, трябвало да прелисти книгата, да прочете най-важното място и след туй да затвори книгата. Обаче, всеки един ученик, като намирал най-важното място, толкова се влюбвал в него, че отрязвал листа, който бил тъничък и го скривал в себе си. Излизали си учениците от там пак един по един. Това последно прелистване на

книгата се считало един вид като диплом за завършване на училището. Тъй като се изреждали учениците един след друг, година след година, книгата се смалила доста. Учениците, които идвали отпосле, казвали на Ешавора: “Тази книга не е пълна, от небесния свят не са се доизказали, забравили са да напишат някои неща. – Е, казал им той, недописаното пък вие ще го напишете. Всички тия ученици продължавали все тъй да четат от тази книга и да си откъсват по един лист от най-хубавото място, което им харесва, докато най-после Ешавора забранил да се отваря тази книга. И сега, *от тази книга, за света са останали само два листа: Стария и Новия завет.* И днес, всеки един от вас носи по един лист от тази книга. От всичкото това знание, което се разпръснало из света, станала днешната голяма галимация. Тия листа не били номерирани, та не знаят хората кой какво носи, забравили. Сега и в науката, и в религията, всеки пише по цели томове върху този лист, който е взел от тази книга. Всеки написва по нещо, но откъде са тия листове? И онези, които са взели листа на миротворците, и те пишат по нещо. Но след като се бият, бият хората, най-после казват: елате да се примирим сега! Уилсон даде на света 14 точки за мира – миротворец беше той! Но това е външният свят. Да се върнем ние към себе си!

[Миротворци, НБ, 21 декември, 1924 г. в гр. София.](#)

СВЕТЛИНАТА

В древността, при един верующ, който живял 20 години в една пещера в пустинята, идва един господин и вижда, че този постник чете Библията на една малка свещ. Тогава той му казва: ако ти четеш Библията на тази малка свещ, нищо не ще можеш да разбереш от нея. Постникът му отваря една врата и от нея излиза такава блестяща светлина, че този господин ослепял, не могъл да издържи на тази светлина. И след това той му казва: Аз чета Библията при такава светлина, от която хората, като не разбират законите, ослепяват. *Свещ, която носи светлина и знание за вас, която носи свобода за вас, не произвежда никакви противоречия. Тази светлина ни свързва с Бога, с онзи велик извор на Любовта.*

[Миротворци, НБ, 21 декември, 1924 г. в гр. София.](#)

ИУРАНИЯ – ДЪЩЕРЯ НА ЦАР БЕНАМ САВАТ

Сега, ще ви приведа един малък разказ из онова митическо състояние на човечеството. На някой си цар Бенам Сават било предсказано, че в дома му ще се роди дъщеря, която ще бъде една от най-знатните и видните членове в царството. Тя ще бъде най-умна, най-благородна, но ще бъде особена в проявленията си. Името ѝ ще бъде Иуrania. Българинът като чуе това име, ще каже: е, оране трябва! Гъркът пък ще разбере небето – Урания. Не, името на тази царска дъщеря било Иурация. След като се родила, събрали се най-умните мъдреци в царството да я възпитават. Когато навършила 21 години, своето пълнолетие, според тогавашните обичаи трябвало да се явят 10 души кандидати, царски синове, които да направят предложение за ръката ѝ. Един от учителите ѝ казал, че нейният избранник трябва да има едно качество, а то е следното: той трябва да носи в себе си свещения огън. Тялото му трябва да се отваря, и сърцето му да става олтар на този свещен огън, който да гори там, а на светлината му тя да чете свещената книга Исаваат. Започнали да се изреждат кандидатите един след друг. Първият дошъл, донесъл всичките си подаръци, и тя го приела в една своя стая, направена само от кристал, херметически затворена, и му казала: ти можеш ли да отвориш тялото си и в сърцето ти да се породи онзи свещеният огън? Не, това го няма в мене. Е, тогава ще дойдеш идущата година. Изпратила този кандидат. Дошъл вторият, третият, изреждали се един след друг, и тя изпращала всички по същия начин – никой не могъл да направи това, което тя искала. Най-после дошъл десетият, нейният избранник. Той легнал – ще помислите, че умрял. Не, той отворил тялото си, отворил сърцето си, и в него се явява този, свещеният огън, *отваря се и тази свещенна книга Исаваат, и тя вече могла да чете. Уводните думи били следните: “Възможностите на Любовта са възможности на живота. Възможностите на живота са възможности на сърцето. Възможностите на сърцето са възможности на ума. Възможностите на ума са възможности на душата. Възможностите на душата са възможности на Духа. Възможностите на Духа са възможности на Бога.”*

[Които гладуват, НБ, 28 декември, 1924 г. в гр. София.](#)

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

Когато хората са положителни, когато и природата е положителна, получава се една положителна величина, която е злото. Когато природата е положителна, а ние сме пасивни, или отрицателни, ражда се доброто. Това са само предположения. Това можем да докажем на всеки едно от вас.

Запример, двама млади хора спорят за една хубава къща в града, на много хубаво място, добре съградена. И двамата са заинтересовани, искат да я купят. Защо? – И двамата са млади, искат да се женят, а техните възлюбени искат именно тази къща. Похубава от тази къща няма, затова и двамата се сърдят, претендират за нея. Обичат тази къща и считат, че само в нея е тяхното щастие, защото и техните възлюбени я обичат. Ако единият отстъпи без да се бори, ще кажат за него: той е малодушен, той е баба. За другият пък, който настоява, ще кажат: а, той е герой!

В Любовта има един закон, според който онзи, който отстъпва, е юнак; а онзи, който не отстъпва е баба.

Вие ще кажете сега: защо е баба?

Преди 10-15 години, от Варна излезе един трен, мина през Гебедже и продължи по-нататък по пътя си. Обаче към Гебедже излезе един бивол, наежи се срещу машината и каза: никого не пушам да мине оттук! Машинистът дава сигнал —пиу, пиу, но биволът не отстъпва. Машинистът пуца машината и тя минава върху този бивол, който става само на кожа и кости. Какво спечели този гебедженски бивол? – Искаше да покаже своето юначество.

Онези, които се противят на законите на Любовта, участва им всякога е като участва на този бивол. Всяко едно същество, в което се поражда желание да тури ограничения в проявленията на Божията Любов, бива смачквано като този бивол.

[Моята заповед, НБ, 4 януари, 1925 г. в гр. София.](#)

ПРОЯВА НА ЛЮБОВ

Ще ви приведа един пример за един от младите царе в Европа, чието име няма да кажа. Този случай е станал преди войната. Един ден този цар излиза на разходка със своя файтон и по пътя среща един дядо и една баба, които се подпират на тояжката си и едва вървят. Като ги вижда, царят веднага спира файтона си и казва на тия стари хора: “Заповядайте, качете се на моя файтон да продължите пътя си!” Качват се те на файтона при него, и той започва да ги занимава. Питам, какви са били побужденията на този млад цар, за да спре файтона си, да покачи в него тия двама старци и

да се разговаря по целия път с тях? В него имаше някакви побуждения. Този дядо казва на царя: “Е, синко, благодаря ти, че ме покани във файтона си, краката ми се бяха откъснали от умора, всред пътя щях да си остана” – Няма нищо, мене ми е приятно, че ми се отдаде случай да ви услужа. И бабата също казва на царя: “Господ здраве да ти дава синко, ако не беше ти, щяхме да си останем на пътя.” – Няма нищо, мене ми е приятно, че ви срещнах и можах да ви услужа. Той ги завежда до къщата им, взима им адреса и казва: “И друг път бих желал да ви услужа.” Те му казват: “Е синко, такива хора много рядко се срещат, не знаем где си възпитан.”

Не, има добри хора по света, има ги навсякъде. *Когато човек иска да прояви Любовта, той може и като цар да я прояви, може и като прост, като беден човек пак да я прояви.*

В тоя случай тия двамата стари хора са били разумни, добри хора! Сега, аз няма да ви разправам нищо за разговора, който се е водил между тях. Това е един цял разказ. Царят е почерпил един велик урок от този разговор. Старият дядо казва на царя: “Е синко, добре да живееш! Виждаш ли моята глава как е побеляла от страдания? Много съм страдал в живота си, и знаеш ли защо съм дошъл до това положение? Гледай ти поне да бъдеш изпълнителен и прави на всички тъй, както направи и на нас. *Бъди тъй услужлив не само към старите, но и към всички нуждаещи се!*”

[Моята заповед, НБ, 4 януари, 1925 г. в гр. София.](#)

ВЪЗМОЖНОСТИТЕ НА ЧОВЕКА

Човешката сила може да се развие. Аз ще ви приведа един пример, от който ще видите, че е възможно това.

Един хилав неврастеник, американски студент, бил на едно представление, в което един от американските ужилисти, който бил много силен му ударил една плесница, и той се търкулил три пъти на земята. Този американец бил много умен и си казал в себе си: ще ти докажа, че не съм толкова слаб. Започнал този студент да изучава живота на ужилиста, да разбере, как е придобил тази сила, и като разбрал, заел се всеки ден да прави ред упражнения. В продължение на 10 години той добил такава сила, че могъл с двете си ръце да вдига един кон с две малки кончета. Един ден той отива при този ужилист и му казва: ти знаеш ли кой съм? – Не зная. Тогава той го повдига с едната си ръка във въздуха и му казва: ето кой съм! Кой си наистина? – Аз съм този, на когото преди 10 години ти удари една

плесница и ме търколи три пъти на земята. – Ще ме извиниш, аз не те познавах.

Както виждате, човек може да развие в себе си сила. Така може да развие в себе си и тази мощна сила на Любовта.

[Моята заповед, НБ, 4 януари, 1925 г. в гр. София.](#)

АНЕКДОТ

Един турски генерал разправя следния анекдот: Той бил в Албания, през време на херцеговинското въстание. Идва при него един стар човек, на около 70 години, плаче, оплаква се на генерала. Защо плачеш? Баща ми ме би. Генералът отива да види бащата. Вижда – човек побелял, стар, около 100 годишен, но работи човекът в една работилница, коли прави заедно с баща си, който пък бил на 120 години. Генералът пита: защо го биеш? – Не работи! В този случай синът уповава на бащата, него има за обект. Другаде, бащата уповава на сина; той пък на своя син и т.н. В какво могат те да си помогнат? В този случай тялото е един обект.

Тялото не може да бъде обект! Не уповавайте на това, което се изменя. Следователно, за да бъде една идея чиста, свята и неопетнена в ума ви, тя трябва да бъде свободна от всички ония груби, материални форми – обекти.

[Тесният път, НБ, 11 януари, 1925 г. в гр. София.](#)

АНУЦИО И УЧИТЕЛЯ МУ САЛВИЙ

Сега ще ви приведа една малка легенда от първите времена на християнството.

Ануцио, млад, виден римски патриций, бил уважаван и обичан от всички млади в тогавашното време, особено от красивия пол. Всички млади моми, които идвали при него казвали: без тебе не можем да живеем, ти си нашето спасение, само ти можеш да ни избавиш. Той им казвал: много добре, само че аз ще ви поставя на един изпит, и ако вие издържите изпита, тогава аз ще отговоря на вашите чувства. Имайте предвид, че Ануцио бил запознат с християнството, само че бил таен привърженик. Той имал за Учител някакъв си постник – Салвий, който живеел далеч от хората. Салвий бил на около 100 години и затова повече лежал на легло, но от време на време пишел една книга и то с кръв – такова било неговото

мастило. Ануцио завеждал тия момичета при своя Учител, дето по закона на Любовта, всяка мома, която обичала Ануцио трябвало да се остави да ѝ прережат една жила на ръката, за да вземат малко кръв, понеже с човешка кръв трябвало да бъде написана книгата на Учителя Салвий.

Вие, като слушате този разказ, ще кажете: жестоко е това! Но, я ми кажете, ония хубавите неща във вас, не се ли написват с кръв? Какви страдания трябва да се прекарат, докато се дойде до нещо хубаво! Христос не написа ли всичко с кръвта си? Ами мъчениците? После, днешните изобретатели, днешните идеалисти не написват ли всичко с кръвта си? Всичко, което е хубаво – с кръв се написва. Хората още не са намерили друго вещество, с което да написват хубавите работи. Да се напише нещо с кръв, това е благословение! Жалко е обаче, когато се излива мастилото, без да се напише нещо с него. Някой път учениците разливат мастилата по чиновете си – туй е жалкото. Разляно е мастилото на свещената книга – това е жалкото! *Сега стават ясни думите на Христа:” Ако не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.” С думата “кръв”, Христос иска да означаи онова живо Слово, което човек трябва да възприеме от духовния свят.*

[Тесният път, НБ, 11 януари, 1925 г. в гр. София.](#)

ПИСАТЕЛЯТ ВИЛМОР

Често малките неща в света стават причина да ни спъват в нашия вървеж.

Вилмор, туй било псевдонимът на един писател, работил цели 20 години върху една своя научна теза. При него постоянно била дъщеря му Мария Блю. Той обичал дъщеря си, имал доверие в нея. Всички свои ръкописи заключвал и давал ключа на дъщеря си, да го пази. При него често идвал един от учениците му – Симон Бели, който се влюбил в дъщерята Мария Блю. Един ден той ѝ казва: “Ако ти действително ме обичаш, ще ми направиш една услуга – ще ми дадеш тайно един от ръкописите на баща си, без да знае той това нещо. Аз ще го прочета само, надявам се той да хвърли светлина в моя ум върху известни въпроси.” Тя се замисля и казва: “Не мога да направя това.” – “Ама ти не ме обичаш тогава!” – “Обичам те!” – “Нали Любовта казва, че трябва да се жертваме?”- Най-после тя се съгласява, дава му един от ръкописите.

Ако ние се жертваме за един, за двама души, това Любов ли е? – Не е Любов. Това е една слабост, както у всички хора.

Този ученик Симон Бели взима ръкописа, напечатва го в едно видно списание като свое произведение и се подписва под него. Вилмор вижда напечатано своето произведение, подписано от еди кой си автор и веднага един удар в сърцето го парализирва.

Питам сега: дъщерята постъпи ли разумно? Не.- Този ученик постъпи ли благородно? – Не. Ние сме от тези “симоновци”, които като вземем Божественото, веднага туряме името си, изнасяме го като свое. Каквото напишем, подпишем се отдолу, казваме: това съм аз! Туй, което ти си открил е на Вилмора, не е твое – велики сили от природата са работили върху него. Затуй, *когато напишеш нещо, не туряй името си*. Когато дойде Христос, тури ли си името някъде? – Никъде. Сега, разбира се, аз не засягам писателите, но казвам: вие, хората, които имате живота, считате че този живот е ваш, туряте името си под него и казвате, че имате право да разполагате с този живот тъй, както разбирате. – Не! Великото, благородното у нас изисква да употребим живота си за туй, за което сме предназначени. Всеки може да развие мощните сили в себе си. Спасението на човека е вътре в него, да развие вътрешните си сили. Щом се спаси един човек, веднага идва отзвук и у всички души.

[Замъждело свецило, НБ, 18 януари, 1925 г. в гр. София.](#)

ВЕЛИКИЯТ ВИРТУОЗ И МОМИЧЕНЦЕТО

Турците казват: който дава пари, който плаща, слуша великия виртуоз, а който не плаща, седи отвън, нищо не може да чуе. Но аз казвам: има изключения от това! Зная за един велик виртуоз в Европа, който един ден, след като излизал от един концерт, минавал покрай едно бедно момиченце, куничко и като погледнал в очите му, прочел някакво особено желание. Пита го: защо седиш тука? – Искях да вляза в салона да послушам, но нямах пари. Той се трогва от това и го запитва за адреса му. Момиченцето си дава адреса и се оттегля. Една вечер този велик виртуоз взима цигулката си и отива в дома на момиченцето да му посвири даром. След като свири, той казва: това беше най-щастливият момент в моя живот. Това беше най-хубавият концерт, който съм дал някога в живота си. Защо? Защото това малко момиченце разбрало неговото свирене с душата си. И той свирил с душа. А сегашните виртуози – дойде някой, даде концерт, през всичкото време следи, дали публиката ще хареса свиренето му. Той знае, че ако публиката не хареса свиренето му,

втори път няма да дойде. И той свири, прави усилия. Защо? – За да дойде публиката и втори път. Онзи пък, *който свири безкористно, който изпълнява Божественя принцип, за него не важи кой ще дойде. Тук не важи количеството, а качеството.* Ние, съвременните хора, съдим за едно учение по хората, които го следват, дали учени хора го следват, или прости. Аз бих желал всички онези учени хора, всички онези сиромаси, които са пожертвали своите богатства, своя живот, да следват това учение. Аз ще имам всичкото почитание към тях.

[Който иска славата, НБ, 25 януари, 1925 г. в гр. София](#)

СТРАДАНИЯТА

Някой казва: как ще се оправи света? Казвам: Бог ще го поправи. Чрез кого? Чрез нас. Един ден вие ще се съвземете, но сега мязате на онзи благородник, който бил по рождение ленив и живеел с идеята, че не трябва да работи, не трябва да се движи. Обаче, един ден го турили на пода в една стая, дето минавал силен електрически ток. Токът взел да го припиचा и той веднага скочил прав, започнал да се движи из стаята, да стъпва от крак на крак, да търси изход от тази стая. Като потропал тъй няколко часа, казал си: е, че движението било много хубаво нещо! Тези Божествени токове са започнали да функционират вече в света. Те идват във вид на страдания. Тия страдания предизвикват в хората същите чувства, същите изживявания, каквито изпитват удавниците, които се борят из водата, за да се спасят. Те изпитват големи страдания, мъчения, конвулсии. И днес Господ иска да спаси съвременния свят, затова им създава такива страдания, които предизвикват в тях гърчения, конвулсии. Всички питат: защо е това нещо? – За да дойде Божията Любов в нас, да познаем Бога в себе си и да изпълним Неговата воля.

[Аз Те познах, НБ, 1 февруари, 1925 г. в гр. София.](#)

МЛАДИ И СТАРИ

Когато казвате “да живеят младите”, това не е права философия на живота. *Младите са стомаха, корема, тялото на човека, а старите са главата.* Ако оставим света на разположение

на младите, те биха го разрушили така, както онзи младият кон изпотрошил всички грънци в колата.

Един млад кон гледал как един стар кон слизал по един наклон с една каруца, пълна с грънци. Гледал го, гледал го и най-после му казал: слушай, защо така бавно слизаш, едва вървиш, остави на мене, аз да ги сваля! – Какво ще направиш? – запитал го стария кон. – Остави на мене, ще видиш. Впрегнал се той в каруцата и с голяма бързина полетял от височината. Бързо свалил той грънците долу, но нито едно гърне не останало здраво.

[Видяхме звездата!, НБ, 8 февруари, 1925 г. в гр. София.](#)

ЗЕМАН ЗЕБУ С ДЕСЕТТЕ НИШКИ

Ще ви приведа един интересен пример, който се случил някога в миналото.

Един прочут адепт, наречен Земан Зебу, трябвало да реши една задача, дадена му от неговия Учител. Турците тълкуват името Земан Зебу по следния начин. С това име те наричат всеки човек, закъснял в своето развитие и бърза да поправи живота си, иначе ще остане назад. Следователно, Земан Зебу бил поставен от Учителя си на един изпит, който трябвало да разреши правилно. Изпитът се състоял в следното: Учителят му го свързал с десет нишки на живота, които той трябвало да разкъса, затова именно дошъл на земята. Учителят му казва: *“Ти ще видиш как са свързани тези нишки и ще ги развържеш по най-разумен начин, само тогава ще дойде в тебе Новата светлина и ще разбереш смисъла на живота.* Един ден Земан Зебу се въодушевява, вижда около себе си 10 светли нишки и си казва: дошло му е времето вече! Изважда ножиците си и се готви да реже. Улавя първата нишка, натиска я с ножиците си, готви се да я отреже, но веднага отпреде му изскача една хубава млада мома, която му казва: моля ти се, не ме режи. Ако ме отрежеш, ти си на погрешната страна. Майка ми ме изпрати тук на земята да се уча и да работя. Ти си единствения човек сега, който можеш да ми дадеш живот. Ако ти ме отрежеш, всичко се свършва с мене, моето развитие се спира. Погледнал я той и си казва: хубаво, хайде нека от мене замине – оставя нишката, не я отрязва.

Вижда втората нишка, улавя я, туря ножиците да я отреже, но изведнъж изскача един млад, хубав момък и му казва: моля, моля, недей ме ряза! Тъкмо се срещнахме с тази мома, ще завържем

приятелство с нея. Отложи рязането за друг път. – Помисля си той и си казва: хайде, нека от мен да замине! И тази нишка не отрязва.

Вижда той третата нишка, улавя я да я реже и тъкмо поставя ножиците, когато пред него изскача един художник със своите четки и бои и му казва: моля ти се, недей ме ряза! Аз съм в последната стадия на своето развитие, довършвам своята картина. Отрежеш ли ме, ще се спре развитието на цялото човечество. – Хайде от мен да замине! И този път не отрязва нишката.

Улавя четвъртата нишка, иска да я реже, но изведнъж пред него изскача един генерал – във военна униформа, казва му: моля ти се, недей ме ряза! Аз проектирам от великите планове за спасението на човечеството. Ако ме отрежеш, ще осакатиш цялото човечество, затова остави ме да реализирам плана си. – Добре, нека от мен да замине! – и тази нишка оставя.

Улавя смело петата нишка – ще реже вече. Но ето, явява се един жрец със своята тояга, с одеждата си – готов за служене на Бога. Моля, моля, не ме отрязвай! Аз извършвам една от най-важните служби в света – служба Богу. Аз произнасям една от най-необходимите молитви. Ако прережеш нишката на моя живот, няма кой да се моли за човечеството. – Хайде, нека от мене да замине! – оставя и тази нишка.

Най-после туря ножиците на шестата нишка. От нея изскача един мъдрец, който му казва: моля ти се, недей ме отрязва! Аз пиша една ценна книга, събрал съм материал от хиляди години. Искам да оставя тази книга за бъдещото поколение. Ако отрежеш тази нишка, какво ще стане с моята книга? Не ме отрязвай, бъди така добър! – Хайде, нека пак от мен да замине.

Улавя седмата нишка, но веднага излиза един народен учител. – Моля, моля, ще бъдеш тъй добър да ме изслушаш: от ред съществувания аз съм посвещавал живота си за възпитанието на децата и днес тъкмо открих един велик метод за възпитанието на децата, който искам да внеса в света за приложение. Ако туриш ножиците и ме отрежеш, отиде цялото възпитание, свърши се с човечеството! – Е, хайде от мене да замине! – оставя и тази нишка.

След това улавя и осмата нишка, готов да реже. Изскача един слуга: моля, моля, толкова време съм бил слуга, но никога не съм слугувал както трябва. До сега аз бях лъжец, крадец, но намерих един много добър господар, добре се отнася с мене, добре ми плаща, затова искам да водя един честен, добър живот. Ако ме отрежеш, ще пропадна завинаги. – Хайде, нека от мене да замине! – оставя и него.

Хваща деветата нишка. Излиза един артист със своята арфа. Моля ти се, не ме режи! Аз създадох една песен, с която ще мога да укротявам, да умиротворявам хората. Мисля да тръгна из света, да

пея и да свиря, да го поправя. Ако отрежеш тази нишка, ще спреш не само процеса на моето развитие, но развитието и на цялото човечество. – Хайде и този артист да мине!

Най-после туря ножиците на десетата нишка, но веднага изскача една майка с детенце на ръце. Моля, моля, недей ме ряза! До сега аз помятах всичките си деца и едва сега родих първото си детенце. Ако отрежеш нишката ми, отиде и детенцето ми, отивам и аз. – Хубаво, нека и този път от мен да замине! – оставя и последната нишка.

Питам сега: всички тия апелирания на десетте души, не бяха ли на мястото си? – Бяха. Затова именно Земан Зебу остави всички тия нишки и се върна назад при Учителя си. Да, но той разреши ли въпроса? – Не го разреши. Всичките тия нишки – момата, момъкът, мъдрецът, жрецът, учителят и другите останали, не са били съществени неща, те са били фиктивни положения, те са били той самият. Трябваше да тури ножиците и да отреже нишките – нищо повече! Но, той бил страхливец. Учителят му казва: ще знаеш, че след 2000 години ще ти дам друг изпит, по-страшен от сегашния.

Днес всички съвременни хора са спрели пред изпита на Земан Зебу. Който конец речеш да режеш, все ще излезе някой и ще ти каже: чакай, чакай!...Така правят и българите. Днес разрешават някой въпрос, но го оставят неразрешен. Утре разрешават друг въпрос, пак неразрешен го оставят. И най-после, чувате да казват за някой човек: Господ да го прости! Добър човек беше. – Казвам: да, много добър човек беше, но като Земан Зебу не можа да разреши задачата си...

...ние днес се намираме в положението на Земан Зебу. Ако той беше отрязал всички тия 10 нишки, друго нещо щеше да се яви. Ако не освободят онзи балон пълен с газ от въжетата, които го държат вързан за земята, какво ще стане с него? – не ще може да хвъркне нагоре във въздуха. Но, щом го освободят от тези връзки, които го държат свързан за земята, той ще литне нагоре в пространството към своето местоназначение. *Ако вие не се освободите от връзките на земята, с които сте се обвързали, накъде ще отидете?* – Цял ден ще седите пред тевтерите си, ще пишете: еди-коя си стока колко лева струва, в еди-кой си град, през еди-коя си година колко хора са родени и колко умрели – мъже и жени; еди колко са се оженили и колко развели и т.н. За всички тия неща постоянно се държи статистика. Е, как ще се оправи света, я ми кажете!

[Видяхме звездата!, НБ, 8 февруари, 1925 г. в гр. София.](#)

НЕПОСЛУШАНИЕ

Сега, ще ви приведа един малък пример. Един велик Учител изпраща своя ученик да се учи да плава. Ученикът запитва: животът не може ли да мине без плаване? – Не може, казва Учителят. Плаването е една необходимост, и ако ти не се научиш да плаваш, то един ден ще ти потрябва в живота, и като не умееш да плаваш, ще изгубиш живота си. Ученикът казва: “Аз нямам свободно време да отивам сега да се уча да плавам. Имам много важна работа. Поканен съм да заема един много важен пост. Плаването е нужно за моряците. Ти ми кажи друго нещо!” Обаче, като заел тази велика длъжност в живота, направил едно престъпление и го подвели под отговорност. Той хукнал да бяга, да се укрива, но като бягал, дошъл до една река, която трябвало да преплава. Като не знаел да плава, потънал в реката и се превърнал в един хубав шаран, който тежал 10 килограма. Туй е лошото, че не се умира. По едно време рибари го хванали и го турили на една пиростия да го пекат. Сега му дошло на ума за неговия Учител, който го карал да се учи да плава. Запитва той Учителя си: Учителю, защо ми даде тази беля, това нещастие? Защо ми се струпа всичко това на главата? – Защото не се научи да плаваш.

Така и вие сега казвате, че страдате много. Но задали ли сте си въпроса, като философи, като християни, като разумни същества и най-после като българи, защо страдате? Дайте си един философски отговор на този въпрос. Най-после казвате: е, светът е такъв! Светът е лош! – Това не е философия. Това не е разрешение на въпроса. Светът е създаден все от културни същества. Има други причини, които създават страданията. Следователно, ако ти не знаеш да плаваш, ще изгубиш живота си. Аз превеждам тази мисъл:

Ако твоите чувства нямат определена посока на движение, ако твоите чувства не се стремят към Бога, ти ще станеш шаран, ще те пекат на пиростия; а пък ако разбираш Бога, ще имаш определено движение, ще можеш да владаш водите.

Тъй че, който отива към Бога, ще има свобода, ще има движение в себе си, ще влада водата т.е. ще познава реалността на нещата. Който живее във водата, ограничава се от нея, а който живее извън нея, влада водата. *Следователно, за да владеем известна реалност, трябва да сме извън нея!*

[Последното място, НБ, 15 февруари, 1925 г. в гр. София.](#)

ГРАФ БАРМУЦИ И ТРИТЕ АВТОМАТА

...Второто заблуждение, което се явява в света, зависи от желанието ни да заемаме първите места. За да изясня мисълта си, ще ви приведа един интересен пример.

Граф Бармуци, млад, учен човек, който се занимавал с окултните науки, имал 3 автомата, които могли да говорят. Когато ставал сутрин, първият автомат му казвал: господарю, ти си силен, красив млад човек, като тебе няма друг подобен, използвай своята младост! По обед, вторият автомат му казвал: господарю, ти си най-ученият човек на света, като тебе няма друг, използвай своята ученост! Към вечерта третият автомат му казвал: господарю, ти си най-благородният човек, с най-чиста, с най-финна кръв, като тебе няма втори по света, използвай своето благородство и своята добрина! Така живял граф Бармуци цели 40 години. Един ден му дошла една нова идея и си казва: как тъй те казват, че съм млад, че съм учен и че съм благороден и добър човек? Млад бях, но сега не съм тъй млад както едно време, а не можах да използвам своята младост. Учен бях, но не можах да използвам своята ученост, тя не можа да се увеличи. Добър бях, но моята доброта не можа да се увеличи. Той врътва ключа, и веднага се явява първият автомат, който изказва изречението: ти си най-младият и най-красивият човек, но знай че скоро ще остарееш! Хубава е тази философия; както виждам, нататък отива – си казва графа. Към обед идва вторият автомат и му казва: ти си най-ученият и най-сведушият човек, но знай, че скоро ще остарееш и ще оглупееш. Най-после, вечерта идва третият автомат и му казва: ти си най-благородният и най-добрият човек, но знай, че като остарееш ще изгубиш своето благородство и своята доброта.

Питам граф Бармуци: при първото твърдение, че е млад, разреши ли въпроса? Що от това, че е млад човек? Използва ли своята младост? Че е учен човек, що от това? Използва ли своята ученост? Че е добър, че е благороден човек, що от това? Използва ли своята доброта, своето благородство? Че е млад, добре, но как трябва да използва своята младост? Ето един много важен въпрос. Че е учен, разбирам, но в какво отношение трябва да използва своята ученост? Че е благороден, добре, но в какво отношение трябва да използва своето благородство? Това са въпроси, които трябва да разреши всеки сам за себе си, и от правилното разрешение на тия въпроси зависи неговото развитие. *Ако ние сме млади и чакаме другите да разрешат въпроса как да използваме нашата младост, ние ще имаме най-големите изпитания.* Това, че някой е млад, показва, че той носи в себе си една велика задача, която трябва да разреши. Е, млад съм, казва някой. Всеки млад е на изпитание в

света. Майката казва на младия си син: синко, гледай да се събираш с другари, да ходиш на театър, на концерт, на балове, пък гледай да си намериш някоя другарка за живота, но непременно да има парички! *Майката е първият автомат, който дава възпитание на своя млад син.* Свършва синът в странство, връща се дома си, и *бащата, вторият автомат* му казва: ех синко, ти си много по-учен от мене; в наше време нямаше такива училища, нямаше такива учени като тебе. Използвай своето знание, ти знаеш как. Казвам, ето вторият автомат, който дава лош съвет на своя син. Той дава лошо учение. В какво седи това учение? – Утре синът изпъди баща си от къщи, не иска такъв прост баща в дома си. И тогава бащата дава едно заявление до съда, дава сина си под съд, иска съдът да се произнесе, колко трябва синът да му плаща. Е, моля ви се, съдът ли трябва да определя какви да бъдат отношенията между бащата и сина? *Ако се остави съдът да се произнася какви да бъдат отношенията между бащата и децата, всичко в света пропада, всичко е свършено.*

Най-после иде обществото, което казва: ето един много учен, много религиозен, много набожен човек, да му дадем един висок сан. Да го направим държавник, или някой проповедник, да проповядва на обществото, или някое високо лице. Какво ще проповядва на обществото? Светът така няма да се поправи. Значи, в дадения случай *обществото се явява като трети автомат.* Най-после, ние ще се намерим в положението на графа Бармуци, когото запитали: какво трябва да се прави, за да може човек правилно да се развива? Той казва: *ще пенсионираш своите автомати отвън, ще останеш сам и като ставаш сутрин, ще четеш и ще се молиш. Какво ще разбереш от четенето? Ще работиш разумно. Защо ти е молитвата? --Молитвата е един закон на поливане.*

[Последното място, НБ, 15 февруари, 1925 г. в гр. София.](#)

НЕВИДИМОТО ПЛАТНО

Ще ви приведа един разказ, предаден в разни анекдоти.

Един от древните велики хора, виден богаташ, искал да има една дреха, която така да се изтъче, че да не е пипната от човешки ръце. Най-после той казва: давам голямо богатство на този, който може да изтъче тази дреха, без да пипнат нещо върху нея. Явяват се двама тъкачи, казват: ние ще я изтъчем. Турят стана си и започват. Прехвърлят сувалките през въздуха, тъчат. Праща той двама от слугите си, казват: отлично платно! Отива той сам да провери, нищо

не вижда, но казва: отлично платно! Изтъкават платното, скрояват му една дреха. Излиза той с нея из улиците и всички му казват: отлична дреха! Най-после го вижда едно дете и казва: този човек е гол! – Като ви изтъка един плат от светлината, ще замязате на голия човек. *Защо? Защото нещата имат смисъл, само когато се виждат. За да се разберат нещата трябва да се видят.*

[И пишеше на земята, НБ, 22 февруари, 1925 г. в гр. София.](#)

ЛЮБОВТА НА СЛУГАТА

Разправяха ми за любовта на един млад слуга, който се влюбил в своята господарка. Той бил малко момче, 10 годишно, и тъй нежно се влюбил в своята господарка, че никому не откривал това свое чувство. В свободното си време той се качвал на едно високо дърво и там написвал името на своята господарка, както и своето име. Едва след 100 години, когато отсекли това дърво, намерили там написани неговото име и това на своята господарка.

Това е един хубав пример за любовта: той живял при своята любов близо, всичко жертвал за нея, без да подозира тя. А вие сега по 100 писма пишете на вашите любими: ах, умирам, не мога без тебе! Има една хубава формула за живота:

Любовта ражда доброто в света!

[И пишеше на земята, НБ, 22 февруари, 1925 г. в гр. София.](#)

БЕН-АДЕТ С ДЪЩЕРЯ СИ ЗЕБРУ-МЕДИ ; БЕН-АДЕТ-ИСАБЕТ

Ще ви разправя един от фантастичните, от въображаемите разкази. Ние наричаме тия разкази символи.

Живял един цар, наречен Бен-Адет и дъщеря му Зебру-Меди. В царството на този Бен-Адет законите били много строги, и за най-малкото престъпление всеки се наказвал със смъртно наказание. Всеки, който преяждал се наказвал със смъртно наказание; всеки, който се усмихвал, въздъхвал, оплаквал, който не работел, не си лягал точно на определеното време – в 9 часа вечерта, се наказвали със смъртно наказание; всеки, в джоба на който се намери празна кесия, без златна парица, се наказвал със смъртно наказание; всеки, който пътувал бос, ходел гологлав; всеки мъж, който казал лоша

дума на жена си, всяка жена, която казвала лоша дума на мъжа си, се наказвали със смъртно наказание. Такива били законите в царството на Бен-Адет. И турците имат думата “адет”. Всички поданици в неговото царство се намирили в много тежко положение. Представете си , какъв ще е бил животът в туй царство! Вие, съвременните хора, се оплаквате от сегашните режими. Хората в България се оплакват от своето сегашно положение. Туй, което става сега в България, е цвете пред положението на поданиците от царството на Бен-Адета. Казвате: какво става в България? Не, България още не е дошла до такова окаяно положение.

По едно време дъщерята на този цар се влюбва в един царски син, наречен Бен-Адет-Исабет, който дошъл да живее в това царство. Като дошъл в това царство, успял да убеди Бен-Адета, да направи един опит, да даде свобода на своя народ. До неговото дохождане, всички тия поданици викали към Бога, искали да им помогне, да ги извади от това угнетено състояние. Най-после великите Учители изпратили този царски син Бен-Адет-Исабет, да внесе новия закон в царството. Той веднага издава следния манифест: “От сега нататък всички хора са свободни да се проявяват тъй както искат, тъй както Господ ги е създал. Всеки е свободен да си ляга, когато иска и да спи, колкото иска; всеки може да се смее, когато иска; всеки е свободен да носи, или да не носи пари в джоба си; всеки е свободен да ходи гологлав или бос, както иска.” Изобщо всекому се давала свобода да прави това, което сърцето му искало. Настанала велика радост в света. Всички излезли с празничните си дрехи да ликуват и да благодарят на Бога, че изпратил Бен-Адет-Исабет, да направи тази коренна промяна в света. Излезли един ден Бен-Адет-Исабет с царската дъщеря да се разхождат и тя му казала: “Аз съм ти много благодарна, че дойде в нашето царство, да внесеш радост в сърцата на всички хора”, - и от благодарност поискала да му целуне ръка, но за голямо свое очудване вижда, че той се обръща на една голяма чешма, от която текло изобилно вода. Веднага тя се напива от тази вода, забравя, че чешмата била човек. Казва си: где ли остана Бен-Адет-Исабет? Не изказала още това, вижда Исабета, но чешмата я няма вече. Тази вода тъй задоволила нейната жажда, че поискала още да пие, но усеща реалност вътре в себе си. Вървят понататък, мръква се вече, настава вечер. Тя му казва: ”Много съм благодарна, че дойде в нашето царство, внесе радост за всички”. В това време в нея се явява желание да го прегърне, да го целуне и да му благодари за всичко, но веднага се намира в един великолепен палат, с отлично осветление. Тя забравя за Бен-Адет-Исабет, и започва да чете една книга, която намира в този палат. И чете следующето: Исабет – Бен – Адет, Бен – Адет - Исабет. Какво ще

разберете сега от него? Тя веднага започва да философствува, да разсъждава как се намерила тук, но изведнъж се съмва, палатът изчезва отпред очите ѝ, и пред нея се явява Бен-Адет-Исабет. Где остават тия имена? – Днес и двамата са живи. Бен-Адет е старият човек. Бен-Адет-Исабет е новият човек. Какво отношение има между тия двамата, между стария и новия човек? Вие ще кажете: старият да умре. Не, старият човек е бащата на младия. Някои взимат стихове от Писанието и казват, че старият човек е онази стара форма на греха. Не, старият човек не е човекът на греха. Това е крив превод. Старият, проявеният, мъдрият, умният човек става основа, за да се прояви Божественият, разумният човек, който схваща и прилага разумните закони. Старият човек е човекът, който за своята честност и справедливост може да пожертва всичко в света; човекът, който за интелигентността си към природата е готов да пожертва всичко в света; човекът, който за благородството спрямо всички души е готов да пожертва всичко в света. Това е старият човек!

Следователно, в света се явяват две неща: жаждата, която трябва да се утоли с живота; и разумността, която трябва да се утоли със светлината. Значи, на нас ни трябва вода и изобилен живот. – нищо повече. Щом си недоволен, трябва ти живот; щом си завистлив, трябва ти светлина. Ние всякога завиждаме на хората. Тази вселена, в която живеем е тъй създадена, че за всинца ни има изобилно вода и изобилно светлина, която можем да възприемаме. Не завиждайте! Радвайте се като срещнете някой човек, в който има вода, в който има живот. Като видите човек, пълен със знания, радвайте се, че в него има светлина. По-хубаво да живеем между живите хора, отколкото между мъртвите.....

Нашата земя е една забавачница. Ние имаме още страдания на поданиците от царството на Бен-Адета. Но време е вече да дойде Бен-Адет-Исабет - царският син. Когато дойде, той ще каже: ”От сега нататък всеки човек да живее тъй, както намира за добре.” Това е Божията Любов, Божественото в нас. Като казвам, че Бог е в нас, ние не подразбираме външния закон. Не, Бог ще заговори в душите на всички. И като видим Неговото лице, ние ще бъдем в положението на Забру-Меди, ще пием от извора на живота и ще четем при светлината на Мъдростта великата книга Бен-Адет-Исабет и Исабет-Бен-Адет. Тия думи са толкова свещени, че не заслужава да се преведат. На български език не могат да се преведат. Няма такава свещена дума, с която биха могли да се заменят, затова, колкото схванете. Вие може да схванете нещо, когато у вас има един потик да вярвате.

[Сега скръб имате, НБ, 1 март 1925 г. в гр. София.](#)

ПОЕТЪТ ВИНСОН И УЧЕНИКЪТ МУ КАМРИН

Ще ви приведа един друг реален пример из сегашния живот. Той се отнася до поета Винсон и неговия ученик Камрин. Винсон написва едно поетическо съчинение, което мислел да издаде, обаче неговият ученик успява да подкупи един от слугите му, да вземе съчинението му и го издава като свое. Издава го и туря подписа си отдолу. Другите поети отиват при Винсон и му казват: “Господин Винсон, вижте новият поет, който се явил със своите великолепни стихове!” Той им казал: “Да, отлични са тези стихове, аз поздравлявам новият поет с тях.” Лицето на Винсона ни най-малко не се изменило от думите на другарите му. Той искрено поздравил новия поет. Идея има във Винсона! Ще обясня какво се случило по-нататък. След 10 години Винсон написва едно още по-хубаво съчинение, което издава сам. Сега вече сравняват първото и второто съчинение и разбират какво е станало. Знаменитият Винсон пак се проявява. Това е един изпит в живота, разбирате ли?

Когато вие изнесете една велика Истина, дайте ѝ място да върви, не туряйте името си. Силата не е във вашия подпис. Вие сте само изразители на Божественото. В музиката, в науката, в свещенодействието, или където и да е, вие сте само изразители на Великото. Бог турил ли е някъде името си, да се знае, че от Него са излезли тия неща?...В света има само един Бог, който единствено се проявява, а всички други са Неговите Синове, изразители на Неговата Велика Любов, на Неговата Велика Мъдрост, на Неговата Велика Истина, които разпраца навсякъде по всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, и на нашата земя.

[Сега скръб имате, НБ, 1 март 1925 г. в гр. София.](#)

ИМА ЛИ ГОСПОД ?

Двама американски студенти, които скоро щели да свършат университет, единият медик, другият богослов, спорят, дали има Господ или няма. Единият поддържа, че няма Господ; другият поддържа, че има. Пътуват те с влака и се разговарят. Експресът минава над един мост, но той се събаря в реката и двамата американски студенти се намират на дъното на реката. Там те разрешиха въпроса, има ли Господ или няма. И единият, който

поддържаше, че има Господ, и другият, който отричаше, се намериха на дъното на реката. Какво разрешиха те?

Считам за смешно да се разисква върху въпроса, има ли Господ, или няма. Ще бъде смешно да доказвам на един човек, че майка го е родила.

[Сега скръб имате, НБ, 1 март 1925 г. в гр. София.](#)

МЕТОД ЗА ЛЕКУВАНЕ

Разправяше ми един лекар следния факт: Лекувах един човек дълго време, употребявах ту един, ту друг метод, прилагах методите на най-видните учени, обаче положението на този болен от ден на ден се влошаваше. Аз обичах този човек и предпочитах да умра вместо него. Тогава не вярвах в нищо. Към Бога да се обърна, не знаех как, друг път не бях се молил. Най-последно обаче си казах: Господи, ако съществува, покажи ми един начин, как да излекувам този болен! Получих отговор на молитвата си, приложих нов метод и успех. – И действително, дошло му на ум да употреби едно просто лекарство, което няма да ви кажа, но от там насетне здравето на този болен се подобрило, той се съвзел, напълно оздравял. Този болен не оздравя от лекарствата, но когато лекарят се обърна към Бен-Адет-Исабет, тогава оздравя! От тогава проработва в него този закон и дава своите добри резултати. Този метод е много прост. Следователно, *ние съвременните хора се нуждаем само от едно: да се обърнем към Бога!*

Ако всички държавници биха се обърнали към Бога с молба: Господи, ние употребихме всички методи за поправянето на света, кажи ни един начин, по който да оправим света! Помолят ли се от сърце, този метод ще дойде. Той е много прост, но като го приложат, ще дойде Господ в света и ще помогне на хората. Този закон ще проработи и в държавата, и в църквата, и в училищата – навсякъде.

[Сега скръб имате, НБ, 1 март 1925 г. в гр. София.](#)

ЩАСТИЕТО В БОГАТСТВОТО ЛИ Е ?

Знаете ли на какво мяза сегашното ваше богатство? Аз ще ви приведа един пример, който ми разправяше един мой приятел. Дълго време се молил той на Бога, дано му изпрати пари по някакъв начин. Най-последно, една вечер, във време на сън, идва един ходжа при него,

донася му една торба със злато и му казва: чух молбата ти, дръж тези пари! Хваща той тази торба, държи я здраво и си казва: е, помогна ми най-после Господ. Но, като се събужда, какво вижда? – хванал чаршафа на леглото си и го държи. Всичкото ви богатство е във вашия чаршаф. Щом се събудите, ще видите, че то е една илюзия. Човек казва: аз мисля, че всички въпроси са разрешени. Да, мисли, че всички въпроси са разрешени докато в ръцете му е торбата със златото, но като се събуди, в будния си живот вижда, че това е чаршафа в ръцете му...

Вие трябва да знаете, че има велики въпроси, с които трябва да се занимавате и да решавате; да се радвате, че знаете, че има неразрешени въпроси, в които седи щастието на земята. Щастието ви, богатството ви не е в това, което имате сега.

[Моето царство, НБ, 8 март 1925 г. гр.София.](#)

КОНФУЦИЙ И ЛАОТЦЕ

И между религиозните хора има едно вътрешно съревнование. Прочетете живота на Лаотце и Конфуций, ще намерите подобно едно съревнование. Лаотце бил учен, велик мъдрец, а Конфуций отивал да слуша тази велика Мъдрост. Като слушал думите на този мъдрец, познал, че бил велик Учител. Най-първо той го запитал за много въпроси, но след това станал мълчалив, престанал да го пита, дълго време мълчал, станал скърбен, тъжен в себе си. Лаотце го запитва: защо не говориш Конфуций?

Сега ще ви дам едно малко разяснение. Ние се радваме, когато майка ни е жива, когато баща ни е жив. Щом умрат те, ние си слагаме черно и ставаме замислени. Защо? – Изгубили сме онзи вътрешен потик, който ни дава вдъхновение – нямаме вече вдъхновение... Какво казва Конфуций? – Учителю, намирам се в едно противоречие. Ако твоята мисъл беше тъй бърза, както е бърза рибата в морето, аз бих я достигнал; Ако твоята мисъл беше тъй бърза, както бягането на най-бързоногия елен, аз бих я достигнал; Ако твоята мисъл беше тъй бърза, както хвърченето на птицата, аз бих я достигнал, но тя е далеч извън облаците, т.е. извън този свят. Затуй имам право да бъда тъжен и скърбен, че не мога да те достигна. Така мислел Конфуций преди толкова хиляди години за своя Учител. Да достигне някога Учителя си, той считал това нещо за невъзможно. Ние сме в същото положение, когато се намираме пред живота на Христа.

[Моето царство, НБ, 8 март 1925 г. гр.София.](#)

ФИЛОСОФСТВАНЕТО

Големи философи сте вие, но не знаете най-елементарните работи. Разправят за един английски философ, който написал едно отлично съчинение по философия на английски език, но разправя за себе си, че бил толкова слаб математик, та когато се отнасяло за някаква най-дребна сметка, викал жена си и малките си деца да смятат заради него. Той писал чисто философски работи, написал една много хубава книга по френология, върху “естеството на човека”, но математическият му център бил слабо развит. Той казвал: аз по математическите си способности не мога да се меря даже с децата си. Ако всичките ми способности бяха така развити, както и математическите, щях да бъда цял идиот.

Тъй щото, *в едно отношение човек може да бъде философ, а в друго отношение – дете...*

...Кой какво работил, това и придобил!

[Той повелява на слънцето, НБ, 15 март, 1925 г. в гр. София.](#)

АДЕПТА МУСА БЕНТАМ

Сега, ще ви приведа един окултен разказ, за да обясня мисълта си. Да не мислите, че този разказ е измислен. Не, той е действителен, предполага се да е станал няколко хиляди години преди Христа, в деветата династия на Египет. Тогава живял някакъв си велик адепт, наречен Муса Бентам. Някои мислят, че това име е измислено. Не, то е име, което е съществувало. Трябва да знаете, че нищо не е измислено. Всичко в света съществува и не може да се измисли. Ако някой се наеме да измисли нещо, което не е съществувало и което не е казано от никого, аз още сега му давам 1000 лева. *В света няма нищо ново. Всичките неща съществуват.*

И тъй, всички велики адепти минават един курс на посвящение, та и този Муса Бентам трябвало да държи изпит за своето трето посвящение. Всяко едно посвящение е свързано с известен род сили, в които човек като влезе, трябва да знае как да манипулира с тях. Ето защо това било един тежък изпит. Ако той издържи изпита си, той ще влезе в един нов свят, ще му се отворят

нови пътища, ще му се открият нови способности и чувства, чрез които вече ще може да вижда, няма да ходи слепешката. Той ще вижда реално. Ще бъде един човек и на реалното и на идеалното : на реалното, което е постигнато; и на идеалното, което не е постигнато. Зад туй реално има друго реално и т.н.

Учителят завежда своя ученик Муса Бентам на една от най-опасните планински местности и му казва какви мъчнотии ще срещне: ”Първата мъчнотия ще бъде следната: като вървиш по този път, ще срещнеш една голяма змия. Ако можеш да я победиш, ти ще продължиш пътя си, но ако не можеш да я победиш, тя ще те нагълта и тебе всичко ще свърши. Но, когато тази змия се приближи, ти ще видиш да се върти около нея един гълъб. В това време ти ще бъдеш смел, ще хванеш змията за врата и ще я удушиш, но не с бой!” Тогава той му дава едно шише с някаква течност, която се нарича елемента “*вуар*”. Ще вземеш тази течност и ще намажеш очите на змията, докато се свърши течността. Щом свършиш течността, силата на змията ще мине в тебе, и гълъбът ще тръгне подире ти. Тръгне ли гълъбът с тебе, ти си извършил своята победа. По-нататък, в продължение на пътя си, ще срещнеш един от най-големите лъвове в света и ако не го победиш, той ще те разкъса на парчета. Но когато се приближиш при този лъв, ще срещнеш едно агне, което обикаля около този лъв. Ти ще се хвърлиш върху лъва и ще го хванеш смело за ушите. След това, ето вземи това шишенце, в него има друг един елемент във вид на течност, наречена “*ярун*”, и с нея ще намажеш очите на лъва. Като свършиш течността, агнето ще тръгне подире ти. Тръгне ли агнето подире ти, ти си изкарал изпита и ще можеш да продължиш пътя си. По-нататък, като продължиш пътя си, ти ще срещнеш един черен бик, най-силният в света, с остри рокове, и ако не можеш да го победиш, той ще те наниже на рогата си. Около този бик ще видиш да се движи една крина с жито и бикът я гледа. Ти ще хванеш смело бика за рогата, ще намажеш очите му с течността “*раун*” и като се свърши всичката течност, ще видиш, че крината с жито ще тръгне с тебе. Тръгне ли с тебе, значи си победил. Най-последно, ще дойдеш до пределите на посвещението си, но ще трябва да влезеш през царската врата. Пред царската врата ти ще видиш да стои един страшен воин, със сабя в ръка и ако можеш да го победиш, ще влезеш през царската врата, ако не можеш да го победиш, главата ти ще отскочи от раменете ти. Около този воин ще забележиш да обикаля една красива девица. Тогава ти ще хванеш този воин, и ето ти тази течност, наречена “*амуит*”, ще намажеш очите на този воин с течността, и когато се свърши тя, ще видиш, че красивата девица ще тръгне с тебе. Това показва, че победата е твоя и силата на този воин ще мине в тебе...”

Сега, ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказ. Но, аз казвам: *всички страсти, които се бушуват в човешкото тяло трябва да се победят по един или друг начин. Как ще се победят? – Като вземат участие всичките тия четири елемента. Те са: вуар, ярун, раун и амуит.* Имате ли тия четири елемента, ще победите вашите страсти. *Всичките тия 4 елемента съвкупно представляват вярата.* Тия 4 елемента, с които се намазват очите на змията, на лъва, на бика и на воина, това са гълъбът, агнето, крината с жито и красивата девица, които тръгват след нас...

Сега, на първо място ще хванете змията, после ще хванете лъва, после бика и най-после ще хванете воина. Хванете ли ги, ще дойдат след вас първо гълъба, после агнето, след него крината с жито и най-после красивата девица. В мисълта ви веднага ще дойде онази младата мома. Не, под красивата девица аз разбирам абсолютната чистота, в която няма никаква скверност. *Абсолютна чистота има, когато душата е девствена, чиста от всякакви пороци.* Изпитвали ли сте какво нещо е да бъдете свободни от грях?...

...Ще бъдеш смел, няма да се смушаваш! Ще хванеш змията за врата, защото гълъбът е там. – *Гълъбът е емблема на Божествения дух. Той представлява невинността.* При змията човек трябва да има невинност. Ще хванеш лъва, защото там е агнето. *Агнето е емблем на кротостта.* При лъва човек трябва да има кротост. Ще хванеш бика за рогата, защото там е крината с жито. – *Житото е емблем на търпение.* При бика човек трябва да има търпение. Най-после ще хванете воина, защото там е *красивата девица, т.е. чистотата.*

И тъй, имате невинност, кротост, търпение и чистота. Това са качества на вярата, чрез които се побеждават недъзите на този свят.

[Да се не смушава сърцето ви!, НБ, 22 март 1925 г., в гр. София.](#)

ОРМУЗД – ДЕЙ И АРИМАН - ТААД

Сега ще ви приведа един пример, за да обясня една от своите главни мисли. Той е следният: в миналото, още в предисторически времена, съществували две царства, две раси в света. Едните са били светящи хора, а другите са били тъмни хора, хора на тъмнината. И едните и другите обаче, са били еднакво умни и мъдри. Царят на светящите хора се казвал Ормузд-Дей. Царят на черните се наричал

Ариман-Таад. Това е една митология, останала в персийското учение.

В царството на Ариман-Таад са съществували всички най-финни, най-усъвършенствани оръжия и всякакви задушливи газове. Там имало големи ограничения, навсякъде владеели ред и порядък, но редът и порядъкът на онези наши съвременни фабрични изделия, редът и порядъкът на онези колелета, които се движат във фабриките. Там всичко било хармонично, но тежко на онзи, който дойде под зъбците на тия колелета! Той да му мисли! Хората от царството на Ормузд-Дея се ползвали с пълна свобода. Между тези две царства имало постоянни войни, но нито едните, нито другите могли да победят. Всичките най-усъвършенствани оръжия, които поданиците на Ариман-Таад могли да изобретят, щом влизали в царството на Ормузд-Дея, се превръщали на пара. Всичките им коне, колесници, картечници – всичко се разтопявало в царството на Ормузд-Дея, превръщало се в пара. Тогава те са имали хиляди пъти по-усъвършенствани картечници, отколкото тия, които сегашните културни хора имат. Сегашните са играчка в сравнение с тогавашните. Някои мислят, че само сега има такива усъвършенствани оръжия. Какви страшни картечници е имало тогава! Ние виждаме какви големи огньовете, какви силни електрически токове има по небето. Те са употребявали тогава тия токове, които и днес могат да се прилагат.

Някои от вас питат: какво трябва да правим? Ще работите според правилата на поданиците на Ормузд-Дея. Ще превръщате всички вещества на въздухообразни и лъчеобразни, нищо повече! Това е силата на праведния!

[В който град влизате, НБ, 29-и март, 1925 г., в гр. София.](#)

ДУХОВНИКЪТ, КОЙТО ОБИЧАЛ КАЙМАК

Ще ви приведа един пример за един духовник, който много обичал каймак, но жена му била по-голяма любителка на каймака от него, та докато той се наканал да хапне, жена му го изпреварвала. Цели 30 години той сам си квасил млякото, но щом се приготвяло, жена му веднага успявала да обере каймака. Най-после, един ден той взема гърнето с подквасеното мляко, занася го в църквата и там го заключва. Обаче жена му и там успява да го намери. Отключва църквата, намира млякото, обира каймака и за да прикрие постъпката си, взима с пръст малко от млякото и намазва мустаците

на иконата на свети Никола, да изглежда, че свети Никола изял каймака. Връща се свещеникът, търси млякото, намира го, но каймакът пак липсва. Поглежда, вижда на мустаците на свети Никола следи от мляко. “А, казва той, не се надявах на тебе, свети Никола! Цели 30 години ти служи, и ти да ми изядеш каймака! Повече няма да ти служи.” Забягва той из света, с цел да намери лесен начин да се прехранва и да яде каймак, свободен от жена си и от свети Никола. Обаче свети Никола искал да му даде един добър урок и тръгва след него като старец, и го запитва: накъде отиваш синко? Разправил му той своята история: бях религиозен човек, но обичах каймак да си похапвам. Жена ми постоянно го изядаше и аз скрих гърнето с млякото от нея в църквата, но в мое отсъствие свети Никола го изял, затова аз се отказах да му служа повече и забягнах и от него. – Е, случват се такива работи, грешни са хората, казва му старецът. Тръгва старецът с него. Наближават едно село. Казва му старецът: остани с мене в това село. Отиват в една къща. Запитва свети Никола: имате ли някое болно дете? – Имаме. Влиза той вътре, преглежда детето, поисква едно корито и топла вода и започва да къпе детето. Като го измил, нарязва го на части: корема му, краката му, изважда очите му, отрязва ушите му – изобщо, нарязъл го като някой хирург. След това взима всяка част от тялото му и го поставя на своето място. Детето изведнъж възкръснало, оживяло. Свещеникът като гледал всичко това, казал си: ето една много лесна работа, ще мога да постъпвам и аз така, лесно ще си изкарвам каймака. На другия ден той казва на стареца: старче, аз бързам, имам малко работа, та ще те оставя. Той искал да отиде в друго някое село, сам да лекува, та по този начин да си изкарва пари за каймак. Свети Никола му казал: добре, синко, когато се намериш в някое затруднение, повикай ме, аз ще дойда. Разделят се и свещеникът отива в съседното село. Влиза в една къща и пита: имате ли някое болно дете? – Имаме. Влиза той вътре и започва да го лекува тъй както видял от стареца. Нарязва детето на части, нарежда всяка част на своето място и чака да се съживи детето. Чака, но частите не се залепват, детето не се съживява. Той се намира в затруднение и скоро извиква свети Никола. Дохожда старецът, нарежда частите на детето, възкресява го и му казва: Трябва да знаеш, че свети Никола не яде каймак!

И ние, съвременните хора сме от тези, които искаме от Господа това-онова и като не ни го даде, отказваме се от убежденията си и казваме: в нищо не вярвам вече, отказвам се от Бога, всичко в този свят е празна работа. Не, това е заблуждение!..

[В който град влизате, НБ, 29-и март, 1925 г., в гр. София.](#)

СЪБЛАЗНИТЕ СА ОПАСНИ

Всяка вещ, всеки предмет, всяка сила, или всяко тяло, които ние владаме, може да ни съблазнят, но тази съблазън може да произведе една неприятност, или едно нещастие за нашия живот.

Преди повече от 40 години синът на един български свещеник, някъде из Варненско, в село Николаевка, едновременно Хадърча, имал свой пистолет, или както го казват турците, чифте, като тия, с които си служат военните. Една вечер той взема пистолета си и го напълва с големи, едри куршуми. Посред нощ, обаче, той става, изважда ядрата от пистолета и го напълва със сачми. Сутринта изсипва и сачмите от своя пищов и оставя в него само дрипите и го туря на пояса си. През деня отива на хорището и там се сважда с момците. За да ги наплаши, той изважда пистолета си и го насочва срещу тях. Щрака, но пищовът не хваща. Туря тогава гърлото на пищова пред устата си, за да види какво има в него и духва, но като духнал, пищовът този път изгърмява в устата му. И какво става? – Очите му изпъкват, стават големи, като на жаба, лицето му се обезобразява, като на някой канибалист. Този млад момък не умря, той се излекува, но през целия си живот помни съблазънта на своя пищов. *Следователно, всеки човек, който има ръка, която го съблазнява, тя е неговия пищов. Ръката е израз на разумното в човека.*

[Ръката съблазнява, НБ, 5-ти април 1925 г., в гр. София.](#)

ОРЛИ И ГЪЛЪБИ

Аз разделям хората, според техните вярвания на орли и гълъби...Кои се размножават повече, орлите или гълъбите?

Преди 15 години аз правих своите научни изследвания в Шуменско и там, в околността на една скала бяха се размножили толкова много орли, че селяните се чудеха как да се отърват от тях. Най-после се сещат да натопят една мърша в някоя отрова и да я оставят за храна на орлите. Всички, които яли от нея, се отровили, но най-големият, най-силният от тях се търкалял дълго време по земята, докато най-после се спасил. Казвам: това са героите на съвременната наука. За този орел казват, че оттогава не са го виждали вече да ходи и да търси мърша из тази област. Виждали са

го да ходи от едно място на друго, да си лови нещо живо за храна, но отвикнал се поне от това да яде мърша.

Така и за нас, съвременните хора, трябва да ни дойдат много големи страдания, за да поумнеят главите ни, да се отвикнем да ядем мърша, като тия орли.

[С Дух и огън, НБ, 12 април 1925 год. в гр. София.](#)

ЦАРСКАТА ДЪЩЕРЯ ХАЛИКЯЗ И ВКАМЕНЕНИТЕ МОМЦИ

...Ако аз съм разумен човек, никога няма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бъдат едновременно и мои страдания. Ние, съвременните хора мислим, че страданията и радостите са за сметка на тия, които страдат и се радват. Не е така обаче.

Сега, за да обясня тази си мисъл, ще ви приведа един митологически разказ, или една митологическа приказка, която съществува в разни форми. Тя е от източен произход, създадена някъде в Египет, или в Индия. Като тази приказка има такива и в България. Интересното в нея е следното: някоя си царска дъщеря, много красива мома, била чрезмерно измъчвана от своята мащеха, затова била принудена да забегне от нея и да се крие в едно подземие на една планинска местност, дето останала да живее. Но и там младите момци не я оставили на спокойствие, тръгнали подире ѝ, да следят де се е скрила. Загрижили се тези момци, как да я извадят от там, затова взели един след друг да ѝ предлагат ръката си, да ѝ обещават хубави условия за живеене. Някои отишли при нея пеш, други с коне и като стигнали до мястото, дето била скрита, извикали я по име. Тя се казвала Халикяз. Първият като стигнал до мястото, извикал: Халикяз, излез да видим твоята красота! Тя била много умна и още на първия от дошлите герои казала: да станеш на камък! Той станал до колене на камък. Втори път извикал: Халикяз, излез да видя твоята красота! – На камък да станеш! Той се превърнал на камък до пояс. Трети път извикал: Халикяз, излез да видя твоята красота! – На камък да станеш! Той цял се превърнал на камък. Така се превръщали на камъни един по един всички млади момци, които идвали да ѝ предложат ръката си, докато цялата местност била покрита с камъни – все от тези велики герои – и тя останала да си живее спокойно в тази местност...

...Какво искала да каже тази красива мома на всеки млад момък, който идвал да я търси, с думите “на камък да станеш”? Тя искала да му каже: *ти можеш ли да съградиш своята къща на камък?* Ако той разбираше тези нейни думи, щеше да им въздействува и нямаше да стане на камък, но като не ги разбираше – ставаше на камък...

Всеки човек в света, който иска да съществува, трябва да разбира положението, което Христос изказва в стиха “Къща, съградена на канара, на камък, не се разсипва; къща, съградена на пясък - се разсипва”.

[С Дух и огън, НБ, 12 април 1925 год. в гр. София.](#)

ЧУВАЛ С ЖИТО, ИЛИ ВЪШКА

Ние не успяваме всякога в живота си, защото избираме методи, които не съответстват на нашето сегашно развитие.

Сега ще ви приведа една аналогия, един разказ. Някой си древен съдия, наречен Хари-Хамзибенами, осъжда двама учени, дворцови хора, престъпници, на смъртно наказание. Но понеже в тази държава не съществувало смъртно наказание, той ги осъжда на следното доживотно наказание: да се движат тия двама души заедно в своя живот, без да се спират някъде, защото според тамошните закони не могло да се затварят хората в затвори. На единия престъпник било определено да носи на гърба си 100 кгр. жито, без да го сваля, на другия било определено да носи на главата си една въшка, без да я сваля. Повикват двамата престъпници и им прочитат присъдата, като ги оставят свободни, всеки да си избере, което иска от двете наказания. По-ученият, по-умният си избира по-лекото наказание, а именно да носи на главата си въшката, без да я сваля до края на живота си. За втория вече нямало избор. За него останало да носи житото на гърба си, което наказание му се видяло доста тежко. Първият, който избрал въшката като по-леко наказание, се присмял на втория. Тръгнали да вървят заедно – такова било наказанието им. Този, който носил чувала, постоянно се молил на Бога: Господи, аз съзнавам, че направих едно престъпление, но моля ти се, покажи ми един начин, как да си облекча положението, много е тежък чувала със 100 кгр жито на гърба ми! В присъдата, обаче имало едно облекчение в този смисъл: те ще могат да се освободят един ден от наказанието си, ако се явят хора, които да искат техния товар; по никакъв друг начин не могат да се освободят от товара си. Човекът с

житото все продължавал да се моли на Господа, да го освободи от товара му. Молил се на Бога, казвал: Господи, помогни ми, обещавам да ти служа от всичкото си сърце! Не се минава много време, Господ изпраща един човек, който го запитва: какво носиш в този чувал? – Жито. Дай ми тогава от твоето жито един кгр, да го посея. Той бръква в чувала си и му дава един кгр.- поотдъхва си малко и благодари на Бога. Този човек се обръща към другия пътник и го запитва: ами ти какво носиш? – Въшка! А, не ми трябва въшка. Вървят по-нататък, и дето минат, все ще се спре някой човек да ги запита какво носят. И когато чуят, че първият носи чувал с жито, поискват от него по един кгр., като запитват втория какво носи и чуят, че носи въшка, отстраняват се с думите: не ни трябва въшки! Така продължавали те да вървят 2 – 3 години, и в това време от житото на първия останали само около 30 кгр., а въшките на главата на втория се увеличавали от ден на ден все повече и повече, и в което село и да влизали, никъде не го приемали. От житото, обаче всеки се силел да си вземе по малко, така че товарът на този човек всеки ден олеквал, а за другия казвали: въшки има той, не го приемайте!

Въшката, това е крайното материалистическо схващане за живота. Въшката, това е грехът, който хората носят. Всеки иска да живее охолен живот, та по какъвто и начин да е. Всеки казва: да ям и да пия, това е смисълът на живота. Не, *въшката представлява материалистическия живот, а чувалът, това е духовният живот.* Всички добри хора, всички светии носят тези чували, носят своите благословения. *И този, който избира най-лекия път, избира всъщност най-опасния път.* Да носиш една въшка 100 години, това е най-опасното нещо. Благословение е да носиш един чувал от 100 кгр жито! То ще те запознае с всички хора.

...И ние, съвременните хора, разрешаваме въпроса по този начин. Материализмът, това е въшката. Тази въшка ще изяде всички сокове на живота в човека. Когато въшката влезе в човека, тя се размножава, докато човек изгуби от себе си всяко благородно чувство...

[Истинната лоза, НБ, 14 юни 1925 г. в гр. София.](#)

ХРИСТОС В ДЕТЕТО

Ще ви приведа един пример за един светия, който живял цели 20 години в пустинята и дълго време се молил на Христа за своето

спасение. Един ден Христос му се явил и му казал: “Остава ти още само един ден, когато ще ти се открият всички тайни и ще се прибереш горе на небето да живееш с мене.” Напуща той своята хижа и тръгва с радостно сърце, че отива вече при Христа. По пътя обаче, го среща една бедна, болна вдовица с детенце в ръка, която му казва: “Аз умирам, вземи моля ти се това дете и го спаси!” Тя умира и оставя детето си в ръцете му. Светията си казал: “Нещастieto на тази жена е и мое нещастие. Тя ме задържа да не отида на небето, като ми остави това дете на ръцете.” Светията имал възможност да се освободи от това дете, като го даде на някои други хора, но той го взел. И потекоха му две сълзи от очите, че не може да отиде на небето.

Питам: какво спечели светията с това дете? – Той спечели една велика Истина. *В това дете беше Христос. След дълги страдания той разбра това нещо. С това дете го подложиха на изпитание, да видят дали е готов на тази велика жертва.*

[Което вие видите, НБ, 19 юли 1925 г. в гр. София.](#)

12 ГОДИШНИЯТ ХРИСТОС В ХРАМА

Ще ви приведа накратко един малък разказ от една съвременна европейска писателка.

Този разказ се отнася до Христа, когато бил на около 12 годишната си възраст. Завела го майка му да разгледа Ерусалимския храм в цялото си величие, и Той, като всяко малко момченце се заинтересувал да го разгледа хубаво. Развела Го тя навсякъде и най-после Му показала една прашасала тръба. Той я запитал: каква е тази тръба? – За тази тръба има предание, че който може да свири на нея, ще бъде най-великият човек, който ще управлява света.- Ами защо е прашасала тази тръба? – Никой досега не е свирил на нея. Отива по-нататък в храма и вижда една сабя, турена на две крайнини под една пропаст. Исус запитва: какво означава това нещо? – Това означава пътя за рая, пътя към Бога. Никой досега не е минал по този път. Който мине по този път, той ще научи хората да вървят към Бога и да се обичат. – Като Го развеждала из храма, най-после Го довела до две много красиви колони, тъй слепени една до друга, че никой не могъл да се промъкне. Какво означава това нещо? – запитва Исус. – Това означава вечната Правда. Който може да мине през тези колони, той ще даде на света един закон, чрез който да се управлява. – Ами защо и тия колони са прашасали? – Никой до сега не е минавал през тях. Никой до сега не е могъл да мине по ножа,

нито през тези колони, нито пък е могъл да свири на тази тръба. Излизат най-после от храма, но след малко Исус се връща отново, иска сам, по-спокойно да разгледа тия работи. Влиза в храма, доближава се до колоните, мисли си, как може да се мине през тях. Не се минава много време, един богат търговец довежда една бедна вдовица в храма пред първосвещеника и му казва: тази вдовица ми дължи пари. Аз се заклевам, че както тези колони не могат да се отворят, така и тя не може да ми се издължи. Ако тя може да ми плати, нека да се отворят тия колони! Исус слуша този разговор, разбира че жената е права, затова се помолва тихо на Бога: “Господи, нека се отворят колоните!” Доближава се до колоните, те се отварят и Той минава. Отива при първосвещеника и му казва: видиш ли, че колоните се отвориха!

Мнозина от вас може да се заинтересуват, как е станала тази работа, но питам ви: мъчили ли сте се вие като Исуса да минете през тези две колони?

Приближава се после Исус до сабята, разглежда я и размишлява. Тъкмо по това време пристига един беден, последен сиромас, носи една болна овца, която иска да принесе жертва за болния си млад син. Свещеникът му казва: “Мойсеевият закон казва, че не можеш да принесеш такава жертва на Бога, не се приема. Ако може някой да мине върху тази сабя, само тогава ще може да се приеме жертвата ти.” Исус чува това нещо, наскърбява се за болното момче и започва да се моли на Бога: “Боже, покажи, че може да се мине през този път!” Минава Исус върху сабята и с това показва на свещеника, че Господ приема в жертва и болните овци. И това чудо станало. Най-после дохожда Христос до тръбата и размишлява. В това време идва един млад момък, езичник, при първосвещеника и му казва: “Аз съм евреин, искам да вляза в школата.” – Езичници не се приемали в школата, затова той излъгал. Казва му свещеникът: “Не може, ти не си евреин.” – “Искам да вляза в тази школа!” – Не може. Исус слуша това и се моли на Бога: “Господи, покажи, че и други освен евреите могат да влязат в Твоето царство!” Свещеникът казва на езичника: “Ако се намери някой да засвири на тази тръба, ти ще бъдеш приет в школата.” Исус се помолва на Бога, приближава се до тръбата и започва да свири. С това показва, че и езичниците могат да влязат в Царството Божие.

[И оздравя дъщеря ѝ, НБ, 21 юни 1925 г. в гр. София.](#)

СИЛАТА НА ИСТИНАТА

Ако ние искаме да съградим една истинска култура, никаква лъжа не трябва да допускаме в себе си. Ние трябва да мислим само за Истината. И като лъжеш, ще казваш: не, Истината ще говоря! Като повтаряш 20 години наред, че все Истината ще говориш, най-после ще я проговориш. Знаеш ли как ще я проговориш?

Едно момче, като било още на 3 години, преживява някакъв страх и онемява. Като станал момък на 21 години, баща му го пазарява слуга при един български чорбаджия. Момъкът всичко чувал, но не могъл да говори. Един ден господарят му го праща в гората да набере дърва. Идват горските стражари и го хващат в момента, когато сече дърва. – Кой ти позволява да сечеш дърва? – Той не могъл да им отговори нищо, понеже бил нем. Хваща го един от стражарите и му удря един страшен бой, но той все мълчал. Стражарят продължава да го бие. Най-после от силно напрежение да проговори и да се помоли да не го бият, момъкът успял да проговори и казал: мо-мо-моля ти се, не ме бий! След този бой, момъкът се връща дома си радостен, че може да говори и забравил, че толкова години наред не е могъл да говори.

Така ще бъде и с вас. Като дойде онзи горски стражар, като почне да ви налага, ще проговорите Истината и ще кажете: мога да говоря Истината!

[И оздравя дъщеря й, НБ, 21 юни 1925 г. в гр. София.](#)

ПОСТЪПКИТЕ НИ СЕ ВРЪЩАТ ОБРАТНО

Сега, ще ви приведа един анекдот, случил се в България по време на Освобождението.

Отива един български селянин при един лекар. Лекарят бил женен, и този ден жена му го била раздразнила нещо, та бил малко неразположен. Селянинът влиза в стаята му и казва: “Господин докторе, жена ми е нещо болна, има огненица, силна треска. Моля те да ми послужиш, някакви церове да ми дадеш. – Церове ли? – удря една плесница на селянина, после още една и му казва: “На ти лекарства за жена ти!” – “Бре, смръднаха ме тези нови лекарства! – си казва селянинът. – до сега и майка ми и баба ми бяха болни, но други лекарства им се даваха. Да не дава Господ да лекува човек жена си. Да те пази Господ от тези нови лекарства! Ще употребя това лекарство за жена си, да видя как ще й подейства.” – Връща се дома си, посреща го жена му, пита го: “Носиш ли ми лекарства?” –

Нося ти. – Е, дай да видя какво е! – Удря ѝ той една силна плесница. – Чакай, чакай, стига толкова! Тя се разлюлява от тази плесница, влиза в стаята и започва да плаче. Случва се обаче, че наскоро оздравява. Е, казва си селянинът – помогна това лекарство, заслужава си. Господ здраве да дава на този лекар, жена ми оздравя от това лекарство! Наука е това! Не се минава и 2 месеца, отива той в града и си спомня за лекаря. Казва си: Чакай от благодарност да му занеса две пуйки и да му кажа, че жена ми оздравя от неговото лекарство. Влиза при лекаря, той го запитва: Какво искаш? – Преди два месеца дохождах при теб да ми дадеш лекарство за жена ми. – Е, та какво? – Ти ми даде едно лекарство и тя оздравя от него. Аз употребих само едното, другото остана. – Да, това е наука, това бяха от скъпите лекарства, те дават добър резултат – казал докторът. В същност той забравил от какво била болна жената на този селянин и какво лекарство ѝ е дал. Като видял, че селянинът носи две пуйки, поканил го да седне и се разположил. – Ама, господин докторе, единият лек остана у мене – казва селянинът. – Е, ще го върнеш, щом не ти трябва, защото той е от скъпите лекове. Селянинът става, удря втората плесница на лекаря и си излиза. – Ако жена ми се разболее втори път, пак ще дойда при тебе. Като остава лекарят сам, опомва се от плесницата и се поухилва малко.

Та и ние някой път, с тази наша философия в живота разсъждаваме, действуваме все като този лекар. Не е виновен той. Това е за пояснение на въпроса. С това не искам да кажа, че сме лоши, но или ученикът, или майката, или жената, все ще се намери някой, който да ни разгневи, ще излеем гнева си на всеки пръв, който ни излезе насреща. *Но постъпките ни се връщат обратно.*

[Плодът на дървото, НБ, 28-ми юни, 1925 г., в гр. София.](#)

БЛАГОСЛОВИЯТА НА ГОСТА

Един от великите адепти на древността, някой еврейски пророк бил той, живял някъде из Палестина. Пътувал дълго време. Една вечер, за да пренощува някъде, спира в дома на един беден човек и го помолва: “Човече Божи, мога ли да пренощувам при теб тази вечер? – На драго сърце, домът ми е отворен, но нямам нито една трошица хляб. – “Виж, потърси някъде из кюшетата, не е ли останало поне едно парченце?” Намира селянинът най-после едно малко парченце. Пророкът го взима, благославя го и веднага на

трапезата се явява един голям хляб. “Събуди и децата си, нека дойдат всички да ядат!”

Човекът, който живее по Бога, като влезе в някой дом носи и своето благословение със себе си.

[Великият закон, НБ, 11, октомври 1925 г. в гр. Русе](#)

БЪЛГАРИНЪТ И ТЕФТЕРИТЕ

Един богат българин, търговец, заболял сериозно и се преселил временно в онзи свят. Като се събудил, първата му работа била да извика синовете си и да им каже: “Синко, я ми донесете двата тефтера, в които си държа сметките!” Донесят тефтерите му, изгаря ги той, раздава каквото се пада на синовете си и им казва: “Вземете, каквото е ваше, за да не ме разкарвате по съдилищата след смъртта ми. Аз ходих на онзи свят и видях кое е същественото за нас, искам да живея тъй, както Бог иска.”

Питам: де са вашите тефтери? Вие казвате: ние нямаме тефтери. Аз ще изнеса вашите тефтери, да видите какво сте писали в тях. Вашата съседка казала нещо за вас. Скоро изваждате тефтера си и пишете. Еди кой си човек ви каже нещо обидно. Скоро написвате това нещо. И търговецът по същия начин вади тефтера си и пише, кой колко маслини взел, кой колко захар взел и т.н. Питам: каква разлика има между тази жена, този човек и търговецът, които записват всичко това в своите тефтери? Ами че и свещеникът има свой тефтер. Той казва: този човек не вярва в Бога – записва си. Да, но като отиде в църквата да опява някого, иска след това пари. Казват му: нямаме пари. Не, аз без пари не опявам – и отбелязва в тефтера си. Тогава нека бъдем последователни във великия живот, във великата Любов, която разрешава основно въпросите; която туря за основа на живота братството, не това братство, което съществува само ден и половина, но Братството, което успява на всички изпитания.

[Великият закон, НБ, 11, октомври 1925 г. в гр. Русе](#)

ЕШУА - БЕНТАМ И ФАРАОНА ЗИНОБИЙ

Ще ви приведа един пример още от времето на Зиновий, египетски фараон. В негово време, законите в Египет били много строги. Всеки престъпник се наказвал със смъртно наказание. Един от великите ученици на Бялото Братство, наречен Ешуа - Бентам, бил изпратен в Египет да държи своя изпит. Той трябвало да разреши тази именно задача: да намери някакъв разумен начин, по който да облекчи положението на тези хора, които се наказвали и за най-малката грешка със смъртно наказание. Като разреши задачата си, ще се върне пак в Школата на Бялото Братство и ще каже, как я разрешил. По едно време, дъщерята на фараона заболява от една неизлечима болест и Ешуа - Бентам отива при него и му казва: “Аз ще излекувам дъщеря ти, но искам една услуга от теб.” Зиновий му отговорил: “Готов съм на всичко!” – Искам от тебе, да дадеш заповед да доведат при мен всички ония престъпници, които според закона се осъждат на смърт с отрязване на ръцете, на краката, или с изваждане на очите и т.н. В този вид ги донасяйте при мене.

Ешуа – Бентам излекувал дъщерята на фараона. Тогава фараонът издал заповед: “Всички престъпници, които се осъждат на смърт, след като се изпълни присъдата по отношение на тях, да се занасят на Ешуа – Бентам!” И започнали да ги пренасят един по един в стаята му. Ешуа – Бентам знаел законите, по които могат да се излекуват и започнал да ги лекува: на един възстановил очите, на друг - краката, на трети – ръцете, и след като възвръщал здравето им напълно, изменял лицата им и ги освобождавал, като им казвал да не разправят никому как е станало тяхното излекуване. Всички тия хора станали негови ученици и тръгнали подире му. Запитвали ги: как ви привлече този човек? Те им отговаряли: тебе слизала ли е главата ти от раменете? – Не е. – Когато главата ти слезе от раменете, тогава ще разбереш кой е Ешуа – Бентам. На друг отговаряли: тебе ръцете били ли са отрязани? – Не. Като ти отрежат ръцете, ще разбереш кой е Ешуа – Бентам. Ами на тебе краката били ли са отрязани? – Не. Като ги отрежат, тогава ще разбереш кой е Ешуа – Бентам. Ами на тебе очите, сърцето изваждали ли са? – Не. Като ти извадят очите, като ти извадят сърцето, ще разбереш кой е Ешуа – Бентам. *Онзи, който носи Любовта в себе си, трябва да намести главите на хората; той трябва да намести краката и ръцете им. Той трябва да постави очите и сърцата им на своето място. Нашите мисли и нашите чувства трябва да се наместят! Нашите умове и сърца трябва да се наместят!*

Следователно, съмнението, което съществува в съвременните хора трябва да изчезне и като се срещнат, да имат вяра един в друг.

Н Б 9 – та серия, том 2 “ ВЛИЗАНЕ “

РАЗЛИЧНИ ТЪЛКУВАНИЯ

В човека има нещо Божествено, което иска да го осигури и го тласка в известна посока, но той, като не разбира това, изпада в положението на онзи индуски философ, който се разговарял с хората чрез движението на ръцете си. Обаче, когато трябвало да се разговаря с някого, нито той разбирал движенията му, нито него разбирали. Този философ живял във времето на един от древните царе. Царят на държавата, в която живял философът, бил брамин. Като се научил, че в царството му имало такъв човек, който могъл да се разговаря и разбира по движения на ръцете, царят повикал един от своите жреци, служител на Брама, и му казал: “В моето царство живее един философ, който може да се разговаря с хората и да ги разбира само по движенията на ръцете им, затова искам да намериш някой, подобен на него, с разбиране на това изкуство, за да се поразговарят и двамата пред мене. Ако не намериш такъв човек в царството ми, ще изгубиш моето благоволение. Замислил се жреецът, де ще намери такъв човек. Един ден минавал покрай една бръснарница. Бръснарят, като го видял толкова замислен, спрял го и го попитал: “Братко, защо си така замислен?” – Остави ме, то не е твоя работа. – Отде знаеш, може би ще ти помогна с нещо. Каж ми само, какво те мъчи? – Жреецът му разказал всичко. – Не се безпокой, аз мога да се разговарям с хората чрез движение на ръцете и ги разбирам, ще мога да се разбера и с този философ. Жреецът се зарадвал и се върнал при царя с радостната вест, че е намерил такъв човек. Царят извикал бръснаря и философа и ги накарал да застанат на известно разстояние един от друг и от там да се разговарят. Разговорът започнал. Философът вдигнал единия си пръст нагоре, а бръснарят – двата. После философът вдигнал едната си ръка нагоре, а бръснарят му отговорил с двете си ръце, като поставил едната над другата. След този разговор царят запитал философа: “Какво каза на бръснаря с дигане на единия пръст на ръката си? – Казах му, че има само Едно Същество в света, което управлява всички работи. – Ами той какво ти отговори? – Той ми отговори, че две същества управляват света – Бог и царят. – Ами после какво му каза като вдигна ръката си нагоре? – Казах му, че ще вали дъжд, а той ми отговори с двете си ръце, че след дъжда трева ще поникне. Тогава

царят казал: няма какво да се мисли повече, добър философ е този човек. След това той се обърнал към бръснаря и го запитал: Какво ти каза философът като вдигна пръста си нагоре? – Той каза, че ще ми извади едното око. – Ти какво му отговори? – Че ще му извадя и двете. – После, като вдигна ръката си нагоре, какво разбра от философа? – Че като ми извади окото, пет души ще дойдат в негова защита. – Ти какво му отговори? – Като му извадя и двете му очи, десет души ще ми дойдат в защита.

Казвам: някои от съвременните религиозни хора се намират в положението на бръснаря и философа. По същия начин мнозина тълкуват нещата по своему.

[Влизане, НБ, 2 януари 1927 година в гр. София.](#)

ЯПОНСКИ ПРИНЦ – СЛУГА ПРИ АМЕРИКАНЦИ

Един японски принц се заинтересувал от живота на американците и силно пожелал в себе си да го изучи отблизо. Как ще му се отдаде такъв случай, не знаел, защото между японците и американците не съществували приятелски отношения. Най-после, той се натъкнал на мисълта да стане слуга в някое американско семейство, за което Провидението му помогнало. И наистина, той станал слуга в едно американско семейство, където изпълнявал работата си отлично: каквото му заповядвала госпожата или другите членове на семейството, той всичко изпълнявал точно и на време. В свободното си време той отварял Евангелието си и четял. Госпожата забелязала това и казала на домашните си: нашият слуга често отваря една малка книжка и чете от нея, но нищо от това, защото като работник, като слуга той е незаменим. В края на месеца госпожата пожелала да му плати, обаче той й казал: много Ви благодаря, аз не искам пари. Това, което научих тук, ми е достатъчно възнаграждение. Едва сега госпожата разбрала, че техният слуга е човек от високо произхождение, дошъл между тях, да придобие известна опитност. С това той искал да каже: аз не се нуждая от пари, те са само за дребнави хора, за хора без убеждения.

Когато извършиш някаква работа, или някаква услуга идейно, и ти платят за това, ти можеш да вземеш парите, но важното е, като вършиш тази работа, да нямаш нито в душата си, нито в ума или сърцето си някаква мисъл или някакво желание да ти платят. Върши всичко идейно безкористно, та и когато ти плащат, или когато не ти плащат – да си готов, да не се смути духът ти!

МЕХРИ-МЕХРУ – СЛЯП, ГЛУХ И НЯМ

В древните времена на Египет, в мистичната школа имало един виден ученик, който прекарвал едно от последните си посвещения. Този ученик се наричал Мехри-Мехру. Забележително у него било това, че той бил сляп, глух и ням. В това състояние трябвало да изправи той нещо в характера си. Хората го считали за голям светия. Когато минавал покрай храмовете, той не им обръщал никакво внимание и постоянно държал очите си затворени. Всички го наричали “слепия светия”, обаче никой не подозирал, че той в действителност е сляп. Тогавашните жреци били крайно недоволни от него, че минавал покрай храмовете със затворени очи. Освен това, той никога и с никого не говорел, защото бил ням, но хората и това не знаели и го наричали “мълчаливия светия, мълчаливия адепт.” И най-после той бил крайно безчувствен: каквато услуга и да искали от него, за каквото и да го питали, той никому нищо не отговарял, защото бил глух. когато искали от него някакво благословение, трябвало силно да го разтърсят – едва тогава разбирал, че искат нещо от него. Невидимият свят изпратил един ангел при него, да проучи историята на живота му, да разбере, защо той ходел постоянно със затворени очи, защо никога не говорел и защо бил толкова безчувствен за всичко наоколо си. Този ангел се наричал Азреел. Като дошъл на земята, той се съблазнил малко от Мехри-Мехру и нищо не могъл да научи от неговия живот. Затова трябвало Азреел да дохожда три пъти на земята, докато най-после научил историята на слепия, немия и глухия адепт. Първият път Азреел се родил сляп, но винаги държал очите си отворени без да вижда нещо. Положението му на слепец внесло голям страх и ужас в него, и затова, дето ходел, той постоянно тичал, но като не виждал, удрял се в камъните, в дърветата, падал на земята, ставал, за което хората го наричали “глупавият слепец”, който само се удря и пада. Едва сега той разбрал, защо Мехри-Мехру се родил сляп и защо постоянно ходел със затворени очи. *Той се родил сляп, за да не се съблазнява от красотата на света. Това нещо човек ще научи по обратен път, като затваря очите си за света.* Казват някому: не гледай на света! – Като имам очи, как да не гледам?

Ето защо, някога затварят външните очи на човека, за да отворят вътрешните. Втория път ангелът се родил ням, за да разбере, защо светията бил мълчалив. Третия път той се родил глух, за да разбере, защо светията бил тъй безчувствен към страданията на

хората. Значи, Азреел трябвало да се въплъти три пъти на земята, за да разбере, защо Мехри-Мехру ходел със затворени очи, защо бил мълчалив и безчувствен.

По същия начин и хората се произнасят за някого, че не вижда, че е сляп. Не, този човек не е сляп, но не трябва да вижда всичко.

[За тяхното неверство, НБ, 6 февруари, 1927 година в гр. София.](#)

ДРЕХАТА НА АНГЕЛ АЗРАИЛ И МЕЛИТА ЛЕБИЛ

Ще приведа сега един *пример за обяснение на вътрешното противоречие, което съществува в живота*. Когато Господ създал света, който вече си заминава, изпратил на земята един ангел, наречен Азраил. Той бил облечен с много хубава дреха, на която били написани всички красиви неща, които може да се случат в живота на онези души, които вървят по Божия път. Ангелът не знаел, колко красива била неговата дреха. Господ го изпратил при един от тогавашните царе, наречен Бетман Халвег, който имал една красива дъщеря, наречена Мелита Лебил. Царят бил един от първостепенните адепти по онова време. Той направил на дъщеря си една хубава бяла дреха, с много краски и върху влакнцата на дрехата написал миналото на цялото човечество. Дъщеря му не знаела, че имало нещо писано върху дрехата ѝ. Той пазел дъщеря си затворена в един хубав парк и не позволявал на никого да се приближава до нея. Обаче, ангелът Азраил влязъл в градината и се отправил към царската дъщеря. Като го видяла тъй красив и хубаво облечен, тя се влюбила в него и му казала: твоята дреха ми се вижда по-хубава от моята. Хайде да ги разменим. Според правилото на ангелите – да не отказват никому нищо, той веднага съблякъл дрехата си и я дал на царската дъщеря, а облякъл нейната. След това ангелът излязъл от градината и се върнал на небето при другите ангели. Събрали се ангелите около него, искали да прочетат написаното върху дрехата му, но нищо не могли да прочетат. Царят, от своя страна, отишъл при дъщеря си и видял, че тя е облечена с някаква нова дреха. Той започнал да се визира, да види какво е написано върху дрехата, но не могъл да чете. Видял нещо ново написано върху нея, което не може да се чете, както е чел старото. Тъй щото днес и на земята не могат да четат написаното върху дрехата на царската дъщеря, и на небето не могат да четат написаното върху дрехата на ангела... Ангелите не знаят какво нещо е грях, или какво е престъпление. Те живеят в абсолютна чистота.

Питам: как ще примирите противоречието, в което се намерили ангелите на небето, както и царят, които не могли да четат написаното върху дрехите на ангела и на царската дъщеря? Дрехата на царската дъщеря, с която ангелът се качил на небето, станала причина, да слезе Христос с нея на земята, да разбере какво нещо е карма и да понесе кармата на човечеството, да изплати дълговете на хората, и в замяна на тази дреха да даде своята – дрехата на новия живот. Той показал на хората начин, по който могат да помирят Божествения живот с човешкия.

[Новата земя, НБ, 13 февруари, 1927 год. в гр. София.](#)

Н Б 9 – та серия , том 3 “ ПРАВЕДНИЯТ “

МИСТИКЪТ ТОЛСИДА И ВДОВИЦАТА

Сега ще приведа един малък разказ из индуския живот. Знаменитият поет и мистик, Толсида, вгълбен в своите размишления, тръгва един ден по течението на реката Ганг да разреши един важен житейски въпрос. Увлечен в своите мисли, той дохожда до мястото, дето индусите изгарят своите покойници. До тялото на един покойник той вижда жена от високо произхождение, добре облечена и наредена. Като вижда поета, с изглед на светия, жената става от мястото си, приближава се към него и му казва: Учителю, позволи ми да придружа мъжа си до небето! Учителят – поет я поглежда и запитва: Дъще, защо искаш да напуснеш земята и да отидеш на небето? Рано е още за тебе, толкова повече, че не те викат от там. Тя му отговорила: Аз не се интересувам толкова от небето и за живота там, но искам да отида при мъжа си и да остана при него.

Значи, тази жена не се интересува от небето, но тя не искала да се разделя с мъжа си.

Сега ще продължа разказа си за Толсида и за вдовицата. На молбата на вдовицата да остане при мъжа си на небето, Толсида отговорил: Върни се дома си и там чакай мъжа си, той ще се върне след един месец. Тя се върнала дома си малко успокоена и разправила на някои от своите близки, че мъжът ѝ ще се върне след един месец. От този ден Толсида започнал да я посещава редовно и да ѝ обяснява смисъла на живота, като ѝ посочвал правия, истински път, който тя трябвало да следва. След изтичането на месеца,

Толсида я запитал: Какво ще кажеш сега? Мъжът ти върна ли се? – Върна се. Той живее вече в моето сърце.

Казвам: *докато търсите нещата вън от себе си, вие сте в материалния свят и всеки може да ви вземе богатата, които имате. Влязат ли богатата в сърцето ви, вие сте намерили вече вашия възлюбен, както тази вдовица го намерила. Това е Божествената Правда, която дава стабилност на човека. В това се заключава истинската философия на живота.*

[Праведният, НБ, 20 февруари, 1927 г. в гр. София.](#)

АРАХАНГЕЛ МИХАИЛ И ДУШИТЕ

Ще ви приведа един пример за арахангел Михаил, когото Бог поставил на служба да взема душите на хората. Един ден той се обърнал към Бога със следната молба: “Господи, не ме поставяй на такава служба, защото, като тръгна да взимам душите на хората, те ще ме намразят. Дай ми по-трудна длъжност, но моля Те, не ме оставяй на тази!” Бог му казал: “Ти ще отиваш само там, дето аз те пращам, и ще видиш, че никой няма да те намрази.” Като отишъл при първия човек, при когото Бог го изпратил, арахангел Михаил чул хората наоколо да се запитват: от що умря този човек? – Кон го ритна. – Добре, че аз не съм виновен, да съм свободен от мнението и чувствата на хората. Втори път Господ го изпратил да вземе душата на една бедна вдовица, която умираше от злокачествена треска. Като влязъл в дома на вдовицата, той си помислил: какво да правя сега тук, нито кон, нито вол е ритнал тази жена. Значи аз трябва да взема душата ѝ. Като се обърнал настрана, той видял две малки дечица, които плачели за майка си. Арахангел Михаил се съжалил за бедната вдовица и не се решил да вземе душата ѝ. Господ го попитал: “Защо не взе душата на тази вдовица?” – Какво да правя, Господи? Като видях две малки дечица около нея, съжалих се за тях и не се реших да взема душата ѝ. Тогава Господ го изпратил на дъното на океана, като му казал: “Извади от там един камък и го разчупи!” Арахангел Михаил слязъл на дъното на океана, извадил един камък, разчупил го и в него намерил един червей. Бог го запитал: “Кой се грижи за този червей на дъното на океана?”

И тъй, съвременната статистика показва, че от ония деца, за които родителите полагат много грижи и усилия, хора не стават. И обратно: родители, които уповават на Бога, и разчитат на Него във всички случаи на живота си, децата им са станали добри и разумни

хора. Когато някоя майка роди дете, тя трябва да се обърне към Бога с молитвата: *“Господи, благослови моето дете! Запази го от всички злини и помогни да се развият и разработят всички дарби и способности, които Ти си вложил в неговата душа!”*

[Няма тайно, НБ, 17 март, 1927 г. в гр. София.](#)

ПИСАТЕЛЯТ КАРЛАЙЛ

Един от видните английски писатели Карлайл, след като изпаднал в голямо отчаяние от себе си, прекарал три дни в мъки и решил най-после да се самоубие. В това време, обаче му дохожда мисълта да се обърне към Бога, да поиска от Него просветление и помощ. Като отговор на тази молитва, той дохожда в просветление и написва едно от най-хубавите си произведения. Обаче, трябвало е този писател да мине през това изпитание, през този вътрешен огън, за да се пробуди неговото съзнание.

И затова, ако питате, защо са страданията в света, казвам: *страданията имат велико предназначение. Чрез тях хората се домогват до великата философия в живота.* Това не подразбира, че хората трябва изкуствено да си предизвикват страдания, но има разумни страдания, които трябва да се приемат по същия начин, както се приемат и радостите.

[Няма тайно, НБ, 17 март, 1927 г. в гр. София.](#)

Н Б - X –та серия том 1 “МНОЗИНА КАЗВАХА “

НЕОБИКНОВЕНИ ПРЕЖИВЯВАНИЯ

Ще приведа един пример на особено преживяване от един виден български писател. Един ден този писател дойде при мене и ми каза: Господине, ще ви разкажа една своя необикновена опитност, която можете да използвате като пример, но с условие, името ми да остане неизвестно. Аз разчитам на вашата честност, затова смея да споделя с Вас тази моя опитност. Ето какво ми се случи снощи: Лягам да спя и заспивам. По едно време виждам на леглото си своето тяло, простряно, с затворени очи, както обикновено спи човек. Изведнъж чувам някой зад мене да ми шепне: Виждаш ли това тяло на леглото? – Виждам! – Това си ти. – Ако

онзи, който спи на леглото съм аз, ами този, който гледа сега и съзнава всичко около себе си, кой е? Щом зададох този въпрос, в мен настана едно смущение, и аз почувствах, че се забърквам. Гласът, който ми говореше, продължи: Аз ще ти покажа, кой си ти. В този момент, като че някой ме дигна и ме постави с очите надолу върху онзи, който спеше. Тогава почувствах, че потъвам дълбоко някъде и щом потънах съвършено, събудих се. Видях се в леглото, но вече буден. След това не можах вече да заспя. Дълго време размишлявах върху преживяното и си казах: Дали не ми е мръднала дъската? Казвам му: Никаква дъска не ти е мръднала, но ти си имал една опитност, от която да видиш, че *човек е двойно същество: физически човек – неговото тяло, с всички негови функции, и духовен човек – разумното, съзнателното същество, което мисли и чувствава*. При опитността, която имаше, физическият човек беше онзи, който спеше; онзи пък, който говореше зад тебе, беше духовният, разумният човек. Когато човек не разбира тези неща, той се плаши от своята двойственост. – Така е, аз се страхувам да си легна, не зная какво бих направил, ако ми се повтори същата опитност. Страхувам се, че не ще мога повече да пиша. – Бъди спокоен, и да искаш, тази опитност няма да се повтори. Тази опитност ти се даде, само за да ти докажат, че съществува и друг свят, съществуват и ред други неща около нас. Невидимият свят иска да обърне погледа ти към по-високи неща от обикновените, да се пробуди съзнанието ти. И наистина, след десет години срещнах същия този писател и го попитах: Какво ще кажеш сега? – Проверих съществуването на духовния свят и напълно се убедих в него.

...Щом имате някакви видения, някакви преживявания, не ги разправяйте на другите хора, защото те са опитности от един свят, по-висок от физическия, който те не разбират.

[Призови Симона!, НБ, 16 октомври, 1927 г., София. – Изгрев](#)

ЗАКОН ЗА БЛИЗОСТТА

Ще приведа един разказ из живота на великите адепти в древността. Един адепт се заселил в една пустиня, където прекарал голяма част от живота си. Около жилището му израсли много тръне. Като нямал други цветя около себе си, той често поливал тръните, грижел се за тях. Един ден му донесли един бял, хубав карамфил. Като видели карамфила, тръните се зарадвали и казали: Ето, иде един нов жител между нас! Той ще бъде нашето знаме. Тръните започнали да се разговарят с карамфила, а той им разправял своята

история. Той казал, че бил от високо произхождение, и докато дойдел при тях, живеел в хубав цветарник, добре отоплен и при хубава светлина. След разговора си с тръните, карамфила се обърнал към адепта и казал: Аз съм живял при добра почва, при хубава светлина и топлина и на широко. Тръните започнали да се оплакват от карамфила, че заради него адептът ги изхвърлил навън.

Казвам: има хора в света, които мязат на белия карамфил, изместват другите хора около себе си, обаче, те не разрешават въпросите на живота. Тръните си казвали: Този бял карамфил не трябва да се гордее толкова много, защото всички тия кошери с мед са пълни все от нас. Ако останеше на белия карамфил само, той едва ли би могъл да напълни една пита с мед. И наистина, от магарешкия трън може да се събере много мед, когато от карамфила може да се събере малко.

И тъй, задачата на карамфила не е тази, която той си мислил. Карамфилът е от високо произхождение, наистина, но неговото предназначение е съвсем друго от това, което той си въобразявал. Ароматните вещества, които се съдържат в карамфила, могат да се използват като лечебно средство, но в определена доза. Вземат ли се в голямо количество, те произвеждат обратни резултати. Много моми и момци се кичат с рози и карамфили, миришат ги, но са ги сполетявали ред нещастия. Помиришете розата или карамфила само по един път и ги турете в чаша с вода, там да седят. Това не значи, че трябва да се страхувате да миришете розата и карамфила, но искам да обърна вниманието ви на това, как да се ползвате от техните миризми. Разумният човек трябва да мирише розата и карамфила отдалеч.

Има закони, които определят, на какво разстояние трябва да стои човек от цветята, както и разстоянието, на което трябва да стои човек от човека. *Хората не трябва да се приближават много един до друг. Физическата близост винаги произвежда известна дисхармония, известни недоразумения между хората. Близостта е качество на човешкото сърце и на човешкия ум. Тя е духовно качество.*

[Призови Симона!, НБ, 16 октомври, 1927 г., София. – Изгрев](#)

ОВЦАТА И ЗЕВС

Ще ви приведа един мистичен разказ. Когато били създадени животните на земята, между тях била и овцата. Като живяла

известно време между хората, тя се почувствала много нещастна, вследствие на което животът ѝ напълно се обезсмислил. Тя изпаднала в голямо противоречие и често си мислила: Чудно нещо! Толкова добрини правим на хората: млякото, вълната, децата си даваме, и въпреки това сме нещастни! Какво трябва да се прави при това положение? След като мислила дълго по този въпрос, най-после ѝ дошла на ума мисълта да отиде при Зевса и да Го помоли, да измени по някакъв начин съдбата ѝ. Отишла при Зевса и му казала, какво иска. Зевс я погледнал, помислил си малко и казал: Наистина, аз те забравих, нищо не направих за тебе. Тогава, ето какво: Ще направя зъбите ти големи, като на лъва, да разкъсваш всеки, който се осмели да те нападне. – Не, моля ти се, не ми давай големи зъби; аз не искам да причинявам пакости на другите. – Тогава ще направя ноктите ти яки и силни, като на вълка, да нападаш с тях и да разкъсваш. – Моля ти се, по никой начин не искам; опитвала съм ноктите на вълка, не искам да отмъщавам по същия начин на другите. – В такъв случай, ще туря в устата ти отровни жлези, като на змията, дето минеш и те нападне някой, да клъвнеш и да го умъртвиш. – Не, моля ти се, не ми давай такова нещо, да ме намразят хората. – Не остава нищо друго, освен да ти дам роги и копита, като на вола, с които да мушкаш. – И тях съм опитвала, не ги искам. – Тогава, да ти дам такава власт, че каквото пожелаеш, да стане. – Не, и това не искам. С тази власт, може би ще пожелаеш да стана лоша и да погубя живота си. *Като виждам злото, което съществува в другите, аз съм доволна от живота, който си ми дал, и затова за едно само те моля – да ме благословиш.* Зевс я благословил и я изпратил отново при хората.

Значи, овцата разрешила въпроса идейно, като предоставила нещата да се разрешат постепенно. Един ден овцата ще стане наследница на човешката раса. Аз вземам думата “овца”, като символ на нещо велико, на велики качества. Овцата не е толкова страхлива, колкото обикновено я считат. Мнозина са изучавали психологията на овцата и са забелязали, че когато вълкът напада стадото на някой добър, праведен овчар, овцата никога не се плаши и не бяга. Тя повдига главата си нагоре, тропа с крак срещу вълка и го пита: “Какво търсиш тука? Вълкът поглежда към нея и се връща назад...

[По-долен от ангелите, НБ, 23 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.](#)

ЖИВОТ, СВЕТЛИНА, ЛЮБОВ

Мнозина хора се интересуват, кога ще се изправи оста на земята. Оста на земята ще се изправи, когато се изправят осите на човешките мозъци. За тази цел се изисква велика наука, велика култура. За обяснение на последната мисъл, ще приведа един мистичен разказ, едно окултно предание, което е съществувало още в предисторически времена.

Говори се за съществуването на едно велико царство, което се простирало в пределите на някогашните Вавилон и Ниневия. Господарят на това царство се наричал Мерху-Сам-Ба. Той имал една дъщеря - Изиди-Сам-Ба, която била най-умната и най-красивата мома по това време в света. Бащата обещал да я даде само на онзи момък, който може да разреши следната задача: Кои са трите важни елемента в слънчевата система, които не съставят слънчевата система, не съставят и слънцето, но съществуват в него. При това, царят издал следния манифест към народа: “Всеки момък, който се яви пред царя, като кандидат за царската дъщеря, трябва да е разрешил дадената задача. Ако задачата не е разрешена правилно, главата му ще се отреже. Затова, който се наема да се яви пред царя, трябва добре да е решил задачата.” Започнали да се явяват един след друг млади хора, все писатели и поети, учени и философи, със силното желание всеки от тях да вземе красивата царска дъщеря. Всички отивали при царя, като на поклонение, но задачата им не била решена добре, и те ставали жертва на своето желание. Царската дъщеря се прочула извън пределите на своето царство, и започнали да се явяват кандидати и от други царства.

По едно време, от съседно царство, изпратили една делегация до бащата на красивата царска дъщеря, с някаква политическа цел. Начело на делегацията бил млад момък, знаменит поет, наречен Мозимод, който да разкаже на царя, с каква мисия е дошъл в неговото царство. Мисията му се състояла в следното: между двете държави да се направи вътрешен договор за взаимно споразумение и приятелски отношения, с което да респектират околните държави. Тази делегация останала в царството на Мерху-Сам-Ба повече от година, за да уреди всички въпроси по споразумението. Един ден поетът видял царската дъщеря и се влюбил в нея. Тогава той научил за дадената задача и за условието, свързано с нея. Той си направил една малка къщичка до царския палат, за да вижда красивата царска дъщеря, и по цели дни и нощи мислил върху задачата, не знаел как да я реши. Като поет той описвал всички ценни качества на царската дъщеря, възпявал я, мислил за нея, но задачата не могъл да разреши. Една вечер заспал дълбоко и в съня си чул един тих глас: *Който истински желае да постигне някакъв висок идеал и се стреми към него, той всякога разрешава мъчнотите на своя живот.* Като

възприел тази мисъл дълбоко в себе си, той се заел с разрешаване на задачата. Ден и нощ мислил съсредоточено върху трите главни въпроса, докато един ден в ума му проблеснали следните думи: *живот, светлина и любов*. Той се зарадвал и започнал да мисли върху тези три думи. Като размишлявал върху тях, дошъл до заключението, че тези три думи представят разрешаването на задачата, защото *животът, светлината и любовта не съставляват елементи нито на слънчевата система, нито на слънцето, но съществуват в слънцето и от него излизат*. Доволен от това разрешаване на задачата, той отишъл при царя, отдал му всички почести и уважения и му казал: Царю, аз разреших задачата. Царят му отговорил: Съветвам те да не се излагаш на такъв риск. Виждам те млад, красив момък, не искам да пожертваш главата си за едно желание. Колко учени хора преди тебе се заеха с тази задача и като не можаха да я решат, главите им отидоха, а ти, такъв млад, бързаеш да свършиш с живота си. – Не, аз реших задачата, и ето как: Това, което не съставлява елементи на слънчевата система, но живее в нея, са животът, светлината и любовта. – Ако тия три елемента съставяха слънчевата система, ние никога не бихме я напуснали. В същност учените казват, че ние един ден ще напуснем слънчевата система. В Откровението е казано, че в бъдеще в другия свят, слънцето няма да свети, друго слънце ще има там. Следователно, *животът, светлината и любовта не произлизат от слънчевата система. Който търси живота, светлината и любовта в слънчевата система някъде, той не разбира дълбокия смисъл на този въпрос*.

[Така е писано, НБ, 13 ноември, 1927 г. София – Изгрев.](#)

.....

Н Б - 10-та серия ; том 3 “ СИНОВЕ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО “

НАЙ-СИЛНОТО ЖЕЛЕНИЕ Е ПОСТИЖИМО

Като говоря за вяра, за търпение, за знание, това не значи, че е достатъчно за човека да ги има само, но той трябва да знае как да ги използва в живота си, как да ги приложи за своето благо, както и за благо на своите ближни.

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Един от древните царе искал да тури нов ред и порядък в света, но не знаел как да намери хората, с които ще работи, и кои ще бъдат тези хора. Той имал нужда само от пет души, но за да види кои ще бъдат те, намислил да постави всички хора в царството си на едно

сериозно изпитание. За тази цел той извикал всички видни мъдречи в царството си и им казал: Направете един изтукан от злато, т.е. едно старовременно божество, накичете го с различни скъпоценни украшения и предмети и го поставете на пътя, отдето ще минават хората. После турете един надпис на това божество, че всеки, който пръв мине покрай него, може да си вземе какъвто предмет или украшение пожелае. Предметите, поставени на това божество, били следните: една диамантена пръчица, две хиляди златни монети, една мастилница с перо, една сабя и една Свещена книга. Първият пътник, който минал покрай божеството, спрял се, разгледал предметите и казал: Ще взема тази диамантена пръчица за спомен от божеството. Вторият пътник взел двете хиляди златни монети. Третият взел мастилницата и перото. Четвъртият взел сабята. Петият пътник взел Свещената книга. След това тия пътници отишли при царя да се похвалят с предмета, който взели от божеството. На първия пътник, който взел диамантената пръчица, царят казал: Назначавам те за министър председател в царството ми. На втория, който взел двете хиляди монети, казал: Назначавам те министър на финансите в царството ми. На третия, който взел мастилницата и перото, казал: Назначавам те министър на просвещението в царството ми. На четвъртия, който взел сабята, казал: Назначавам те министър на войната в царството ми. На петия, който взел Свещената книга, казал: Тебе пък назначавам министър на вероизповеданията.

Питам: изборът, който петте пътници направили на предметите, отговаря ли на службите, които царят им дал? Българите имат обичай, когато малкото дете за пръв път прохода, месец му питка, и по този случай нареждат на масичка няколко предмета, подобни на тия, които били около божеството, и оставят детето да отиде към масичката. През това време родителите и роднините на детето гледат към кой от тия предмети ще посегне. По това гадаят какъв стремеж има детето и какво ще стане в бъдеще от него. По това се определя кой е най-силният стимул или кое е най-силното желание в човека.

И наистина, онова, което най-силно желае човек, то е всякога постижимо. Първата и най-силна идея, с която човек се ражда, може да се постигне още в сегашния му живот.

[До край, НБ, 12 февруари, 1928 г. София. – Изгрев.](#)

ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

В старо време имало един много богат земевладелец, който притежавал в голямо количество говеда, камили, овце, свине, кокошки и др. Той обичал да дава угощения на приятелите си, вследствие на което в двора му често се правили жертвоприношения. Тия животни забелязвали, че всеки ден изчезвали някои от тях, затова един ден изпратили делегация до господаря си с молба да не прави толкова често тези угощения, защото всичко това се трупало на тяхната кожа. Господарят им отговорил: Не мога да удовлетвори молбата ви, защото обичам угощенията. Тъй щото, колкото и да не желая да не ви причинявам страдания, все пак кожата на някои от вас трябва да отиде жертва. Като не успели по този начин, животните изпратили същата делегация при Бога с молба да умилистави по някакъв начин сърцето на техния господар, да не ги коли толкова много, да не прави толкова често тези богати угощения. В отговор на тяхната молба, Бог изпратил един ангел до господаря на този богат чифлик и му казал: Ето каква вест ти нося отгоре. Определено ти е в най-скоро време да станеш вегетарианец. Ако не станеш вегетарианец, в продължение на десет години и ти, и чифликът ти ще хвъркнете, нищо няма да остане от вас. Обаче, ако станеш вегетарианец, ще живееш още хиляда години. Той се съгласил на това предложение, и от този ден станал вегетарианец и заживял с всички животни в мир и съгласие. Животните му се зарадвали, че господарят им станал вегетарианец и престанал да ги коли, затова дали помежду си голям банкет за благодарност и хвала към Господа, че послушал молбата им. Като дошли приятелите на гости в чифлика, земевладелецът ги посрещнал и казал: Получих от небето послание да стана вегетарианец, да не коля животните, а да се ползвам само от млякото, от сиренето и маслото, което мога да получа от тях. Ето защо, преустановявам вече угощенията, които досега ви давах.

Сега и вие трябва да станете вегетарианци, но в духовен смисъл, да престанете да се занимавате със злото. Това е толкова възможно, колкото е възможно за човека да се откаже от месото. Според мене месоядството е злото в света, дошло отвън някъде и се присадило върху доброто в човека. В природата съществуват два процеса, които се извършват от два вида клетки: едните клетки са от Божествен произход и служат за създаване на живота, за създаване на организмите, като започнете от най-малките и свършите с човека. Вторият вид клетки нямат Божествен произход, вследствие на което не могат да създават, но рушат, внасят противоречия, развиват болести и т.н.

[Дванадесетте племена, НБ, 26 февруари, 1928 г., София. – Изгрев.](#)

ИСТИНАТА НОСИ СВОБОДА

Един светски господин уловил в гората едно славейче и го турил в кафез да му пее. Всяка сутрин той му турял вода, храна, наглеждал го, радвал му се. Всичко имало славейчето в този кафез, но свобода нямало. Един ден в ръцете на този господин попаднала Библията и Евангелието, и той започнал редовно да ги чете. Под влияние на тази книга той се обърнал към Бога и започнал да размишлява върху главните принципи, които се съдържали в нея. *Като размишлявал върху Истината, която носи свобода, той си казал: Наистина, всяко живо същество трябва да се ползва от свободата, която му е дадена от Бога.* Щом е така, аз ще пусна и моето славейче на свобода. Понеже свободата на това славейче зависи от мене, аз ще изпълня този велик закон. Взел кафеза в ръцете си, изнесъл го навън, закачил го на един гвоздей и го отворил. В това време една сълза се търколила по лицето му: дожаляло му за славейчето, което тъй хубаво го веселило със своята песен, но казал: Ти прекара при мене скръбни дни, лишено от свобода и простор. Бъди щастливо от този момент и радвай се на свободата, която ти е дадена. Като видяло кафеза отворен, славейчето радостно подскочило и хвъркнало на свобода. След два-три дни славейчето дошло пак при своя господар, но с другарка. Влезли в кафеза и там прекарали нощта. На сутринта пак напуснали кафеза. На другата вечер славеят пак влязъл в кафеза на господаря си. С това той искал да му каже: Понеже ти ме обичаш, аз ще дохождам всяка вечер с другарката си да ти пея, а сутрин ще излизам в гората на свобода. При това разрешение и славеят, и господарят му останали доволни.

[Изново, НБ, 4 март, 1928 г., София – Изгрев.](#)

КАКВОТО ЧОВЕК МИСЛИ, ТОВА СТАВА

Каквото мисли и желае човек, това става!

Един млад, интелигентен, но много беден човек имал силно желание да стане богат, да осмисли живота си. Той искал да стане богат, но по честен начин, обаче имал големи противоречия в живота си. Един ден, като вървял из града, срещнал един господин, на вид добре, богато облечен, но на лицето му било очертано голямо

отчаяние и безнадежност. Този господин бил много богат, но не живеел добре с жена си. Всеки ден те имали големи недоразумения помежду си, които го докарвали до безумие, до пълно отчаяние и готовност да свърши с живота си. Този ден именно, той тръгнал из улиците с намерение да се отбие в някое безлюдно място и там да тури край на всички мъчнотии. Младият момък обаче погледнал богатия господин с такова съчувствие, с такава топлина и нежност, каквито той никога в живота си не срещал. Затова богатият спрял младия момък и започнал да го разпитва отде е, какъв е, какво работи, и останал учуден от неговата интелигентност. Богатият господин се разположил към младия момък, поканил го дома си и решил в себе си да го осинови, понеже те били бездетни.

Кой потикна момъка да спре погледа си върху този богат човек? Това е новото в живота. Източниците на богатството, които били определени за младия момък, се криели в сърцето на тия богати хора. Ключът на това сърце пък бил в погледа на момъка. По този начин. *всеки човек трябва да проявява Божественото, което се крие в него. Всеки ден носи определени Божествени блага за всеки човек, но той трябва да знае как и къде да ги намери. Всяка сутрин човек трябва да излиза да посреща изгряването на слънцето с вяра, с интелигентност и с разумност, че този момент, именно, той ще приеме определената за него енергия!*

Новата мисъл се заключава в следното: каквото мисли човек, това става. Следователно, не допускайте отрицателното в себе си! Борете се с него, докато положителното във вас вземе надмощие.

[Изново, НБ, 4 март, 1928 г., София – Изгрев.](#)

ДОВЕРИ СЕ НА БОЖЕСТВЕНОТО В ТЕБ !

При доказване на нещата се губи много време, а при вярването всичко става веднага. Един познат господин ми разправяше как се убедил, че трябва да вярва. По едно време той си направил хубава, двуетажна къща и търсил наематели за един от етажите. Явил се един господин като наемател, но нещо отвътре му казвало: Не давай къщата си на този човек, той не обича да плаща. Обаче външно този човек бил добре облечен, благовиден, внушавал доверие, и затова той не послушал гласа си и дал етажа си именно на него. Гласът отвътре пак му нашепвал: Този човек в първо време плаща, но после не плаща. – Не, аз ще го заставя да плаща редовно. Както и да е, този

господин влязъл в къщата му и платил само два три месеца. Останалото време вече не плащал. Какво не правил той, докато най-после го извадил от къщата си. *Така се научил той да вярва на Божественото в себе си.* Така проверил той, че този господин не бил за неговата къща. Първите два месеца платил наема си, а цели две години след това живял без наем, не плащал нищо.

Много от съвременните хора мязат на хазяина на двуетажната къща, искат всичко да им се докаже. Може да им се докаже, но дълго време ще мине и къщата им ще седи празна. *През времето, докато чакате доказателства, и умът ви ще бъде празен.*

[Помаза ме, НБ, 18 март, 1928 г., София – Изгрев.](#)

УРОК ЗА 30 СТОТИНКИ

Когато давате някому средства да учи, това заслужава слава. Ако някой откаже да подаде някому ръката си, да го спаси, той е загубен човек. И ако спасеният откаже да благодари на онзи, който го е спасил, и той е загубен човек.

За изяснение на последната мисъл ще приведа следния пример. Един варненец, адвокат в Горна Оряховица, стои един ден на горнооряховската гара, чака трена, който отива за Варна. В това време един селянин отива да си купи билет до една от близките станции, но оказва се, че само 30 стотинки не му достигат за билета. Обръща се той натук-натам, да види някой познат да му услужи, но като не вижда никакъв познат около себе си, приближава се към адвоката и му казва: Господине, услужете ми, моля Ви се, с 30 стотинки, защото не ми стигат за билет. Адвокатът го погледнал, направил се, че не го чул и се обърнал на другата страна. Той счел за обидно даже да се спира, да вади пари от кесията си да услужва на този селянин. Щом тренът пристигнал, адвокатът веднага се качил и тръгнал за Варна. Селянинът погледнал към отдалечаващия се трен, въздъхнал си и казал: Какво струваше на този господин да ми услужи с 30 стотинки? Поогледал се пак на една и на друга страна, метнал торбичката си на рамо и поел пътя си пеш. Няколко години след това този адвокат попаднал в Англия и трябвало да пътува от един град за друг. Отишъл на гарата да си купи билет. Извадил пари от кесията си да плати билета, но каква била изненадата му, когато видял, че 30 стотинки не му достигат за билета. Понеже нямал никакъв познат, от когото може да поиска услуга, той се принудил да вземе багажа си на рамо и да тръгне пеш. Едва сега в паметта му изпъкнал образа на селянина в Горна Оряховица, на когото той не

пожелал да послужи само с 30 стотинки. Ако беше му услужил, щеше да се намери човек, който и на него да послужи с 30 стотинки.

Съвременните хора често пропускат хубавите, великите моменти в своя живот, като този горнооряховски адвокат.

[Остани с нас!, НБ, 25 март, 1928 г., София – Изгрев.](#)

МЕТОД ЗА ПРИДОБИВАНЕ НА КРАСОТА

Когато силите в мозъка функционират правилно, когато те са в правилно съчетание, тогава Божественото най-силно се проявява в човека. Като погледнете този човек, от лицето, от очите му излиза мека, приятна светлина.

Една госпожа разправяше следния интересен факт в нейния живот. Тя е женена за човек с тъмен, почти черен цвят на лицето. Той е смесен тип от черната и бялата раса. Обаче, когато се намирал в големи страдания, лицето му ставало съвсем бяло, светло, с приятен цвят. Тази светлина и този бял цвят траели кратко време и след това изчезвали. Жена му слушала как той се молил във време на страданията си. Той се обръщал към Бога с думите: Господи, моля Ти се, просвети ума ми, да се справя с трудностите в живота си. Разбрах смисъла на Великия живот, разбрах временния, преходния живот и силно желая да следвам пътя, който Си ми определил. след тази молитва лицето му придобивало бял, чист, светъл цвят. Разбира се, този цвят не може да се задържи за цял живот, но временно само, за няколко часа. *Тази промяна на цвета се дължи на едно възвишено състояние, в което човек изпада. Ето един метод за придобиване на красотата.*

Съвременните хора прибягват до външни, козметически средства, за да станат красиви. И това не е лошо, но скъпо струва, пък и неестествено е, нищо не придава за вътрешния живот на човека.

[Славата човеческа, НБ, 1 април, 1928 г., София, – Изгрев.](#)

ИЗХОД ВЪВ ВСЯКА БЕДА

Несполуките не са някакво зло за човека, и в тях има поне малко щастие. В един свой разказ, заимстван от индуския живот, Толстой със свои думи разправя как несполуките следват човека, както сянката му върви след него. В този разказ се разправя за един учен, който тръгнал по света да прави научни изследвания с цел да открие нещо, с което да подобри положението на човечеството. Обаче един бик попаднал в следите на този учен и започнал да го преследва. Бикът ни най-малко не искал да знае, че този учен тръгнал да прави някакви научни изследвания и на общо основание почнал да го гони. Ученият се принудил да бяга: той напред, бикът след него. Озъртал се натук-натам, докато видял най-после на пътя си един сух кладенец, а в кладенеца шубраки. Бързо се хванал за шубраките и увиснал надолу. След това стъпил с краката си на един малък камък и така останал в кладенеца, докато бикът си отиде. Но бикът седял отгоре и очаквал учения да излезе вън. Той му казвал: Смей само да излезеш оттук! Ще се разговоря с тебе по особен начин. Ученият му казвал: Ти не мислиш ли, че препятстваш на моите научни изследвания? Не мислиш ли, че в кладенеца нищо не мога да науча? – Това не ме интересува – отговорил бикът. Както седял, по листата на шубраките, ученият видял капчици мед. При всичкото си нещастие, той се зарадвал и започнал да ближе меда по листата. Доволен, че поне от глад няма да умре, изведнъж забелязал, че две мишки гризели клончетата на шубраките, за които той се държал. Като се размислил за положението си, нов ужас го обхванал: ако мишките успеят да прегризат клончетата на шубраките, той ще падне на дъното на кладенеца, дето забелязал, че го дебне змей с отворена уста.

Такова е положението на всеки човек, който е дошъл на земята да умре. Такова е положението на смъртния: отначало бик го гони. Той успява да се скрие в кладенец, да се улови за шубраките в кладенеца. По листата на кладенеца вижда капчици мед и се радва, че няма да умре от глад. Но после изскачат отнякъде две мишки, които идват да прегризат клончетата, за които той се е хванал и виси. И най-после, когато достига крайния предел на своя живот, той вижда, че долу го чака змей с отворена уста. – В младините си хората виждат само бика над главите си и са недоволни, че не могат да проявят юначеството си. Бикът, кладенецът, змеят представят неблагоприятните условия на живота.

Ще ви приведа още един пример из живота на хората, който говори за неблагоприятните условия, в които те често попадат.

Един български съдия отивал един ден да прави някъде оглед. Трябвало да мине през една гора. Това се случило през един зимен, студен ден, когато земята била покрита със сняг. По пътя го

настигнала глутница вълци. Той хукнал да бяга и едва успял да се качи на една голяма круша: мислел, че така ще надхитри вълците, като го видят на дървото, те ще обиколят един, два пъти около него, и ще се разбягат. Обаче, не излязло, както мислел. Вълците налягали около дървото, и така прекарали цялата нощ. Съдията се принудил да прекара нощта на дървото, дето почти замръзнал. На сутринта вълците се разбягали, и след това дошли хора от близкото село да го спасят. Те едва могли да разтворят вкочанясалите му ръце, с които бил заловен за клонищата на дървото, за да го свалят на земята и спасят от явна смърт. Това е едно изключително събитие в живота на човека, което почти изглежда като анекдот.

Ще приведа още един подобен пример. Един млад виртуоз, но беден, неизвестен още на света, тръгнал със своята цигулка да дава концерти. Като пътувал от град в град и от село в село, трябвало един студен зимен ден да мине през една гъста гора сам, от никого непридружаван. Дебел сняг покривал земята. Като вървял, от гората някъде излезли няколко вълка и го последвали. Като се видял в това положение, той разбрал какво го очаква и си казал: и така смъртта ме дебне, но поне ще извадя цигулката си да посвирия. Започнал да свири и да върви. И вълците вървели след него. Наблизо в гората селяни секли дърва. Като чули, че някой свири, те се отправили по посока на звуковете и видели младия цигулар, следван от няколко вълка. По този начин те го спасили от дебнешката го смърт.

Какво показват тези примери? *От тези примери се вижда, че и при най-неблагоприятните, и при най-нещастните случаи в живота на човека, все пак ще дойде отнякъде светлина, все ще дойде от някъде спасение.*

[Ще хвърля мрежата, НБ, 8 април, 1928 г., София – Изгрев.](#)

ИСТИНСКИ ПРИЯТЕЛ

Отношенията на хората едни към други говорят за вътрешните отношения, които съществуват между тях и Първата Причина.

Истински приятел е онзи, който е готов, като види приятеля си в нужда, да му направи някаква услуга или да се пожертвува за него. Истинският приятел никога няма да изложи приятеля си на опасност. Една богата францужойка обичала едного, но го поставяла на различни изпитания, да провери неговата любов. Един ден, като били на разходка из Алпите, тя му казала: За да докажеш, че ме

обичаш, иди на онази височина там, да ми откъснеш онова алпийско цвете. Височината била много стръмна, опасна и мъчна за изкачване. Всяко изкачване по нея било свързано с риск за живота. Той погледнал към възлюблената си и започнал да се изкачва към определения връх. С големи усилия и мъки, той стигнал върха, откъснал цветето и слязъл в подножието на планината, дето го очаквала неговата възлюбена. Той ѝ подал цветето, поклонил се, свалил шапката си и заминал. Повече не се явил пред лицето ѝ. С това той искал да ѝ каже: Понеже ти нямаш връзка с Първата Причина, аз не съм за тебе!

[Ще хвърля мрежата, НБ, 8 април, 1928 г., София – Изгрев.](#)

МОЖЕ ДА ОБИЧА ОНЗИ, КОЙТО ОБИЧА БОГА

Човек трябва да бъде благороден, честен и милостив. Който има тези три качества в себе си, той ще бъде носител на светлина, от която всички хора ще се ползват.

Един ден Буда срещнал един беден човек на пътя си. Той го спрял, прегърнал го, целунал го и започнал да се разговаря с него. Като гледали това, учениците се чудели защо Учителят им обърнал толкова голямо внимание на този беден човек, и Го запитали: Учителю, защо обръщаш толкова внимание на този човек? Буда им отговорил: Един ден, в моето далечно минало, аз бях много гладен и се молих на Бога, но от глад едва се държах на краката си, вследствие на което не бих могъл да свърша молитвата си, да направя връзка с Първата Причина. В този момент някъде из шубраците изскочи заек, който се хвърли в огъня, да се опече заради мене. Аз ядох от него. По този начин се укрепих и можах да свърша молитвата си, да се свържа с Първата Причина. Този заек е днешният брамин, когото виждате пред мене. Той се пожертва заради мене.

Казвам: всеки човек трябва да направи такова добро, такова жертва, която да го свърже с Първата Причина. Това значи добро.

Според новото учение, само онзи може да ви обича, който преди всичко обича Бога.

[По-драгоценен, НБ, 15 април, 1928 г., София – Изгрев.](#)

АДЕПТЪТ ЕЛТАМАР

Един адепт на древността, наречен Елтамар, отишъл един ден в една местност, дето живеели най-културните хора по това време. Той искал да помогне на тия хора, защото тъкмо при неговото пристигане водата в тази местност се изгубила и всички тамошни жители се измъчвали от голяма жажда, от суша и безводие. Адептът ги извикал при себе си и им казал да почака малко, да се въоръжат с търпение, докато приложи своето знание. Той построил една хубава чешма, от която потекла чиста, студена вода. Като видели това, жителите на тази местност се завтекли към чешмата, дето се явил голям спор кой от тях пръв да си налее вода. Жрецът на капището се приближил към адепта и казал: Моля ти се, остави ме аз пръв да наля вода и да я занеса на своите богомолци, които ме чакат да свърша молитвата си. Адептът го запитал: Ако те оставя пръв да налееш вода и занесеш на своите богомолци, ще станат ли по-добри? – Не зная, ще видим. – Тогава и аз ще видя да ти дам ли пръв да налееш вода. След това идва един учител, спира се пред чешмата и казва на адепта: Позволи ми аз пръв да наля вода и да занеса на учениците си да пият от нея, и след това да продължа обучението си. – Ако учениците ти първи пият вода, ще станат ли по-добри и разумни, ще могат ли по-добре да служат на Бога? – Не зная, нищо не мога да кажа. – Щом не знаеш, и аз се въздържам да дам първо на тебе вода. Започват едни след други да се изреждат всички ония, които имат свои обични, и да искат първи да вземат вода. Адептът всички запитвал: Ако занесете на своите обични първи да пият от тази вода, ще станат ли по-добри и по-разумни? – Не знаем. – Щом не знаете, и аз ще помисля да ви дам ли първи да вземете от тази вода. Най-после пристига един генерал и казва на адепта: Моля, дайте ми път по-скоро да наля вода за войниците си, защото ми предстои важно сражение. Ако не пият вода, войниците ми са осъдени на смърт. – Ако победите в това сражение, какво благо ще допринесете на човечеството и на своя народ? – Не зная, ще видим. – Тогава и аз ще видя да ви дам ли вода, или не. След това адептът се обърнал към всички присъстващи и казал: Нека свещеникът извика своите богомолци тук, сами да пият вода от чешмата, а не да им се носи на крака. Нека учителят доведе учениците си тук, сами да пият вода от чешмата. Нека генералът доведе войниците си тук, да пият направо от чешмата. И започнали да дохождат на чешмата млади и стари, учени и прости да пият от новата вода, да утоляват жаждата си. Като задоволили жаждата си, адептът се обърнал към всички със следните думи: Ето, хиляди години вече, как вие пиете

вода от тази чешма, но понеже се отклонихте от правия път, забравихте Бога, извършихте ред престъпления, водата се изгуби. По Божия милост тя отново дойде, за да ви покаже какво ви чака в бъдеще, ако не подобрите живота си и не се върнете в правия път. Ако не подобрите живота си, водата съвсем ще изчезне, а с това ще се прекрати и вашият живот. Докато пиете вода от новия извор, никой няма да умре.

Сега ще направя сравнение между водата и вечния живот. Водата представя живота...Разумният човек не трябва да насочва ума си към материални блага, защото те ще го спъват в духовното му развитие. По-добре е човек да развива Божествената Любов в себе си, отколкото да придобива външни богатства. По-добре е човек да усилва разумността си, отколкото физическата сила.

[По-драгоценен, НБ, 15 април, 1928 г., София – Изгрев.](#)

11 – та серия “ЗА СЪДБА ДОЙДОХ “

ВЛИЯНИЕ НА БОГАТСТВОТО

Един американски милионер имал син ученик, който бил много слаб по математика. Когато трябвало да се яви на изпит по този предмет, той се чудел, как да подкупи учителя си, за да премине в по-горен курс, но никога не успявал в това. По едно време, когато трябвало втори път да се яви на изпит по математика, съобщават му, че бащата изгубил всичкото си имане и остава последен сиромас. Като чул тази новина, синът се стреснал силно, понеже до това време всякога уповавал на богатството на баща си, и вследствие силното сътресение, в мозъка му става голямо прояснение. От този момент синът на богаташа започнал да разбира задачите и сам да ги решава. След продължителни усилия в това направление, той успял да стане даже виден математик. Докато бащата бил богат, синът бил последен ученик по математика; щом бащата изгубил имането си, синът станал пръв ученик по този предмет.

На това основание, докато човек е богат, той не може да стане гений или светия. Това не показва, че богатството е лошо нещо, но докато човек е богат, върху него се натрупват мислите на хората, които сковават ума му и той не може да работи...Ако искаш да бъдеш обикновен човек, можеш да бъдеш богат; но ако искаш да се повдигнеш, да придобиеш знания, трябва да се

освободиш от богатството, което смуцава твоя ум, и по този начин спъва твоето развитие.

[Кога ражда, НБ, 10 юни 1928 г. в гр. София.](#)

Н Б - том В НАЧАЛО БЕ

СЪДБАТА Е НЕИЗБЕЖНА

Когато на човек е определено да умре, той ще умре където и да е. Например, един богат французин искал да освободи сина си от фронта и с много пари успял да го настани в тиловата част. Но и там, макар запазен от куршумите, синът му бил убит от граната, която паднала наблизо...

Често пъти хората се плашат от епидемии. Човек не трябва от нищо да се плаши, защото може да умре от страх. Например, чумата тръгнала един ден за Багдат. Среща я един човек и я пита къде отива. – “Отивам в Багдат да взема хиляда души”. Когато се връщала, среща я пак същият човек и я пита колко души е взела. – “Двадесет хиляди “ – отговорила тя. – “А защо ми каза, че само хиляда ще вземеш?” – “Останалите деветнадесет хиляди умряха от страх “...

[Ти знаеш, НБ, 01.10.1916 Неделя, София](#)

ПОСЛЕДСТВИЯТА НА ЛАКОМИЯТА

Човек трябва да се избави от лакомията, която съществува в света ! Ще ви приведа един разказ, съчинен преди хиляди години.

Това се случило по времето на древния цар Харун Он Рашид. Той имал обичай да се преоблича и да посещава града, за да види как живеят неговите поданици, дали има ред и порядък между тях. Бил доста щедър и правел благодеяния. Един ден той среща един просяк и му дава една златна монета. Просякът му казал: “Господарю, ако ми удариш една плесница, ще ми направиш голямо добро”. Царят не искал да прави това, но понеже просякът настоявал, заповядал на везира да му удари една плесница. И понеже му се видяло много чудно, че просякът иска плесница, повикал го в

двореца си и го запитал кои са дълбоките причини да моли за това. Просякът започнал да разказва своята история. Бил син на богат търговец и когато баща му умрял, купил си около осемдесет камили и така забогатял. При едно от пътуванията си срещнал един дервиш, който му казал, че знае едно голямо богатство и му трябват камилите, за да го натоварят и после да го разделят наполовина. Той се съгласил, натоварили богатството, но още в началото дервишът взел една малка кутийка с някаква мас и я скрил. Започнали да делят наполовина, обаче търговецът помолил дервиша да му даде повечето камили, а да задържи за себе си по-малко, разсъждавайки, че на едно духовно лице не му е нужно толкова богатство. Дервишът се съгласил, отстъпил повечето камили и задържал за себе си само десет. След като помислил малко, търговецът пак му казал: “Дай всичките на мен, а задърж за себе си една камила”. Дервишът и на това се съгласил. След малко търговецът поискал и последната камила, получил я, но понеже забелязал как дервишът скрива кутийката, запитал го какво има в нея. Дервишът му отговорил, че съдържа някакъв мехлем, който има следното свойство: ако се намаже с него лявото око, човек ще вижда всичките богатства в света, а ако намаже дясното око, ще ослепее. Тогава търговецът помолил да му намажат лявото око и наистина видял богатството на целия свят. После поискал да му намажат и дясното око, но дервишът отказал, предупреждавайки го, че ще ослепее. Търговецът, обаче, не вярвал, мислел, че ако си намаже и дясното око, ще види нещо много повече, и продължавал да настоява. Накрая дервишът се съгласил, казал, че отхвърля всякаква отговорност от себе си, намазал му и дясното око, след което търговецът действително ослепял. Започнал той тогава да вика и да плаче, но дервишът му казал: *“Понеже беше много лаком, трябва да понесеш всички последствия”*. Тук просякът завършил разказа за своя живот и казал на цар Харун Он Рашид: “Щом е така, искам да ми удариш една плесница. И всеки друг, който ще ми направи добро, искам да ми удря по една плесница, т.е. да ми намазва и другото око”.

Така и Господ ви е намазал едното око. У мъжа е намазал лявото, а у жената – дясното, но те искат и двете им очи да намажат. И така хората ослепяват – това е човешкото грехопадане.

[Мъдростта, НБ, 29 октомври 1916 г](#)

ЖИВОТЪТ НА СВЕТИЯТА

Когато придобиете Христа, тогава ще разберете смисъла на Живота и няма да има нещо невъзможно на този свят. Тогава ще приличате на индийския княз, посетил един индуски светия, който имал много хубава кравата. Князът много харесъл кравата и предложил на светията много пари. Светията, обаче, не я давал. Князът заплашил, че ще му я отнеме насила, но светията отговорил: “Опитай се”. Изпратил той цяла армия въоръжени хора, но светията с един поглед повалил всички на земята. След тази случка князът решил да разбере живота на светията. След като го изучавал хиляда години, той придобил някаква сила и знания и пак отишъл с въоръжени хора да вземе кравата. Но пак се повторило същото. После още хиляда години проучвал живота на светията, придобил нови сили и знания, пак тръгнал да вземе кравата, но и този път не успял. За пореден път князът се заел да проучва живота на светията, придобил още нови знания и станал толкова силен и добър, че дори всички богове му се покланяли. И накрая, след всички тези три хиляди години учение князът отишъл при светията и му казал: “Вече не ми трябва тази кравата”. Това значи, че когато излязъл от тялото, сърцето и ума си, кравата вече не му трябвала...

Колко пъти тялото се оплаква от сърцето, защото сърцето греши, а тялото страда. Друг път умът греши, а сърцето страда – такъв е законът. Следователно, грехът започва от ума. Всички болести идват все от ума, от сърцето и от тялото, затова заболяванията биват умствени, емоционални и соматични. Изпъдете лошите мисли от вас и всички соматични болести ще изчезнат. Внесете тези нови сокове и вешето тяло ще се подобри.

[Христа да придобия, НБ, 5 ноември 1916 г.](#)

ЦАРЯТ И МИНИСТРИТЕ

Ще уподобя съвременните религиозни хора на онзи цар, който преди да тръгне на едно дълго пътешествие повикал десетте си министри и разделил царството си на десет части, за да ги управляват всеки от тях, докато се върне. Когато се завърнал, царят се преоблякъл като беден просяк, отишъл при първия си министър и му казал: “Беден съм, няма ли какво да ми дадете?” – “Жено, дай му скъсаните ми панталони, та да се отърва от тях” – казал министърът. – “Благодаря” – отговорил просякът. – “Ще благодариш, разбира се – отвърнал министърът, - те за тебе са добри”. После царят отива

при втория министър: “Синко, нямаш ли някоя дрешка да ми дадеш?” – “Жено, дай му съдраната дреха!” Отива при третия министър – и там му дават скъсана риза. При четвъртия министър му дават скъсана шапка, при петия – скъсани обувци и т.н. Всички му дали по нещо. Най-после царят пристигнал официално в двореца и поканил всички свои министри на угощение. “Какви ли подаръци ни носи царят?”- помислили си те. Всички се облекли с парадните си дрехи, наредили се около трапезата и зачакали. А царят започва да ги дарува: на първия министър дал скъсаните гащи, на втория – палтото, на третия – шапката, на четвъртия – ризата и т.н. . .

Така и Христос, който има много съдрани гащи, ризи, обувци и шапки, ще ви събере на едно угощение и на всички ще подари по нещо от тези скъсани неща. Сега ще кажете: “Слава Богу, ние не сме от тях”. Има един стих, който казва: “И мислите им ходят след тях”.

[Закхей, НБ, 26.11.1916 Неделя, София](#)

ПЛОДОВЕТЕ НА ХВАЛБИТЕ

Ще ви приведа един разказ, сюжетът на който е от старата българска история, още преди християнството. Една майка обичала много своя син и затова, каквото и да направел той – добро или лошо, *тя всякога го хвалела и никога не намирала нищо лошо в постъпките му*. Хвалила го, хвалила го тя, докато най-сетне синът ѝ станал голям злодей и за престъпленията му го осъдили на смърт чрез обесване. Когато го довели до бесилото, той казал: “Повикайте майка ми, за да я целуна преди да си замина”. Дошла майка му и той рекъл: “Много те обичам, майко, искам да те целуна по езика”. Майката извадила езика си, синът го прехапал и казал: “Ако не беше този език, аз нямаше да бъда в това положение; ако го беше употребявала както трябва, нямаше да бъда на въжето” . . .

Следователно, не трябва винаги да се хвалим един други . . .

[Ще ви въздигна, НБ, 03.12.1916 Неделя, София](#)

РАБОТАТА ПОВДИГА ЧОВЕКА

Веднъж един чужденец, по професия лекар, ми разказа един опит из своя живот. Искал да прави добро на хората. Работил десет

години и всички пари, спечелени от пациентите, събирал в една касичка и търсел начин как да помага на бедните. Един ден при него дохожда млада вдовица с детенце и му казва: “Аз съм много бедна, не можеш ли да ми помогнеш с нещо?” Лекарят ѝ дава ключа от касичката си и ѝ казва: “Отвори я и вземи колкото ти трябва”. Вдовицата задига всичките пари, построява си с тях къща и прави зестра на дъщеря си, за да я ожени. Зетят, обаче, излязъл лош човек, изял и изпил всичко, нищо не останало и след всичко това вдовицата пак дошла при лекаря и го попитала: “Не можеш ли с нещо да ми помогнеш?” Той казал: “Ето ти ключа, вземи си от касата колкото ти са потребни”. – “Ама там няма нищо” – отговорила жената. Тогава лекарят ѝ рекъл: “Сега трябва да се научиш да работиш, на друг закон трябва да се научиш. Аз имам една градина, ще ви дам инструменти, ще я копаете, ще я уреждате и каквото изкарате, ще го вземете за вас” ...

Право казва Христос: *“Човек, който не работи, не може да се повдигне”*. *Непременно трябва личен труд на самопожертване и работа. Трябва да се създаде работа и намъжа, и на жената, и на децата. Не оставяйте децата без работа.*

[Ще ви въздигна, НБ, 03.12.1916 Неделя, София](#)

СИЛАТА НА БОГА

Ще ви приведа един пример за римския военачалник Тит. След като покорил Йерусалим, той влязъл в храма, задигнал всичкото му богатство, повдигнал златната плащаница, която покривала кивота, извадил пергаментата, на които били написани Мойсеевите заповеди, и казал: “Къде е еврейският Бог, нека покаже силата си тук!” Натоварил Тит всичкото богатство на корабите си и тръгнал за Рим. Първоначално времето било много хубаво, но наред пътя се явила голяма морска буря, корабите започнали заплашително да се наклоняват насам-натам. Тит скръцнал със зъби и казал: “Еврейският Бог е силен само по море, и фараоновите слуги по море измряха, но нека този Господ се опита да се бори с мен по суша!” Бурята утихнала, времето се оправило и Тит забелязъл, че небето просветнало и се чул глас: “Нищожни червею, ще ме познаеш!” Тит слязъл на суша, въодушевен, че се избавил, и си казал: “Къде е еврейският Бог?” Тръгнал той към Рим, но по пътя един комар му влязъл в носа, оттам проникнал до мозъка му и започнал да му причинява големи безпокойства. Така продължило

цели седем години и никой лекар не могъл да му помогне. Един ден, когато минавал покрай една ковачница, ковачите чукали върху наковалнята така силно, че комарът се уплашил и престанал да го безпокои. Тогава Тит извикал ковачите и ги настанил в двора си, та като удрят върху наковалнята да плашат комара. Обаче, той привикнал и на този звук и продължил да го безпокои...

Какво показва тази история? Вие може да се борите в себе си, може да ограбвате плащаницата, може да си казвате, че няма Бог, но този комар ще дойде и никой няма да го избегне.

[Спаси ни, НБ, 17 декември 1916 г., София](#)

ПАРИТЕ ВЪЗГОРДЯВАТ

В първите векове на християнството в Египет живеел един беден каменар. По това време живеел и един много благочестив отшелник, който изработвал кошници и ги продавал в Александрия. На връщане оттам всеки път той срещал този беден каменар, който го спирал, поканвал го в къщата си, измивал му краката и го нахранвал. На отшелника му домиляло за този добър каменар и един ден запитал Господа дали може да му се помогне с нещо. Господ му отговорил: “Може, но ако животът му се измени”. – “Ами, ако му се дадат пари, животът му нали ще се измени?” – запитал светията. – “Е, добре – отговорил Господ, - на едно място има заровени пари, изкопай ги и ги дай на каменаря”. Отшелникът намерил парите и ги дал на каменаря, който бързо се издигнал, направил си хубав палат, заживял богато и в скоро време бил избран за пръв везир. Един ден отшелникът отново срещнал каменаря, но оня толкова се бил възгордял, че се направил, че не го вижда. Това много огорчило отшелника, той продължил нататък по пътя, обаче го срещнал един Ангел, хубаво го набил и му казал: “Със твоята помощ ти погуби една душа”. Започнал тогава отшелникът отново да се моли на Господа да спаси душата на каменаря. Захванали се клевети, интриги и гонения по адрес на везира, който скоро изгубил всичкото си състояние, загубил високия си пост и се принудил пак да дяла камъни. Един ден, докато работел, той видял пак отшелника, спрял го и го заговорил: “Аз тогава те познах, но бях се възгордял от положението си. Помоли пак Господа отново да ми даде пари!” А отшелникът отвърнал: “Не искам втори път да ме бият”...

[Спаси ни, НБ, 17 декември 1916 г., София](#)

СЕДЕМТЕ ЦВЯТА НА СЕДЕМТЕ СЕСТРИ

Едно време, когато Господ създал света, слънчевите лъчи решили да слязат на Земята, облекли се в най-хубавите си светли премени и слезли да я посетят. Тези лъчи били седем сестри. Но щом слезли на Земята, какво било учудването им, когато видели, че дрехите им от светли се превърнали в седем други цвята: червен, портокален, зелен, жълт, ясносин, тъмносин и виолетов. Всяка сестра виждала промяната, която станала с нея, и се питали помежду си: “Какво стана с нас, че толкова ни потъмняха дрехите?” Също и разликата между вас се дължи на тези седем сестри, които слезли на Земята: някой от вас е червен, друг е портокален, трети – жълт, четвърти – зелен и т.н. Щом се намерили в това чудо, сестрите написали на баща си: “Татко, когато слязохме на Земята, дрехите, които ни даде, се измениха толкова много, че едва се познаваме, няма я вече тази първоначална светлина между нас”. Тогава бащата отговорил на първата си дъщеря: “Дъще, *твоят червен цвят показва, че ти носиш Живот на Земята и на хората*, които толкова се оковаха в тези закони, че днес са мъртви. Кажим им, че твоята светлина се превърна в Живот и затова си червена”. Така тази първа слънчева дъщеря дала Живот на децата и затова всички се спуснали да грабят, започнали да се борят и да си скубят косите кой повече да вземе.

На втората си дъщеря бащата написал: “Дъще, кажи на хората, *че ти им носиш дихание, Божествен живот, кажи им, че те трябва да работят, затова и твоят цвят е портокален*”. Хората, обаче, не разбрали какво е работа, а започнали да се трудят и да се мъчат... Днес всинца се намираме в това положение. Разболее ли се някой, бързо викаме лекари или започваме да го тъпчем с ядене... Това са заблуждения.

На третата си дъщеря бащата написал: “Дъще, кажи на хората да не държат очите си сведени надолу, да не търсят богатства, а *да гледат нагоре, душите им да растат с вековете, да бъдат вечно зелени, какъвто е твоят цвят*”. На четвъртата си дъщеря написал: “Кажим на хората, че след всеки растеж има узряване, има жътва и че събраният плод трябва да бъде общ за всички. Това, което расте, го давам на всички общо и еднакво и трябва да се подели по братски, т.е. всеки да вземе само толкова, колкото му трябва”. На петата си дъщеря бащата написал: “Дъще, *твоите дрехи са сини, защото ти носиш Истината*, носиш начина, по който хората да не изстиват, т.е.

начина как да се запазва Божествената топлина в душата на хората”.

Следователно, Истината означава да имаш онзи вътрешен метод, чрез който да не изстиваш. Проверете на практика и ще видите, че омразата, недоволството и всички противоречия са все изстивания.

Шестото писмо, адресирано да шестата дъщеря, ще прескоча, няма да го распечатвам, ще оставя вие да го разгадате. Защото другарката на шестата сестра я няма, а аз не говоря на един човек, но на двама. Ще премина към виолетовия цвят. На седмата, последната дъщеря, бащата написал: “Дъще, кажи на хората, *че Царството Божие с Любов се взима, с Обич се крепи и с Дух се държи, затова и твоите дрехи са виолетови*”...

Тези седем сестри първоначално са слезли на Земята, после са се върнали на Небето, но сега отново идват в света вече в нова форма. “Зора се чудна зазорява”. Зора на какво? “Зора на светъл нов живот”. Щом има зора, ще има и лъчи, които вече идват. И те трябва да ви намерят в положението на онзи млад и красив дъщеря, който отишъл на лов в една гора и някъде след десетия ден на пътя му се изпречила една много красива боса девица, преследвана от злосторници. Като видяла младия момък, тя го помолила да я избави, без да подозира, че той е цар. Царят я завел в шатъра си, направил ѝ легло, поставил я да си легне. Тогава тя се обърнала към него и го запитала: “Ти няма ли да ми направиш някакво зло, няма ли да злоупотребиш с доверието, което имам към теб?” Той ѝ отговорил: “Бъди спокойна, в моя шатър ти си в пълна безопасност”. Тази мома не пожелала да се ожени за царския син и на другия ден той я изпратил с всички почести.

Това е една загадка в света. Колцина днес биха се отнесли така благородно с тази мома, ако тя попаднеше в шатъра им? Колцина щяха да имат доблестта да не се докоснат до нея? Ето въпросът, който трябва да разрешите. *Девицата е вашата душа, която трябва да пазите чиста вътре в себе си!*

[С любов се взима, НБ, 22 март 1919 г., събота, София](#)

ООК год.13 т. Вечният порядък

ЕДЕЛВАЙС ЗА СБОГОМ

Ще ви дам един пример, който се случва в Алпите някъде. Една мома пътува из Алпите с един свой приятел, който я обичал. По едно време, на едно много опасно място тя вижда едно от

хубавите алпийски цветя еделвайс и казва на своя приятел: “Искам да ми откъснеш едно от тези цветя и да ми го дадеш, за да ми докажеш, че ме обичаш!” Той отива на това място, да откъсне еделвайс, с риск на живота си и като успял благополучно да откъсне цветето, предлага го на момата, като ѝ казва: “Вземи това цвете за спомен, само то ще ти остане от мене.” Той казал сбогом на момата и повече не се върнал при нея. С това той искал да ѝ каже: “Втори път не излагам живота си на такива глупави прищевки.” И прав е този момък. Питам, всеки от вас не се ли излага с риск на живота си за някаква глупава прищевка?

[Най-малката любов, ООК, 15 ноември 1933 г., София, Изгрев](#)

УТВЪРДЕНИЯТ БАЩА

Хубаво е човек да бъде установен, но той трябва да бъде установен винаги, при каквото ѝ положение да се намира – при студено или топло време, при богатство или при сиромашия, при здраве или при болест. В човека трябва да има едно състояние, което никога не трябва да се мени.

Ще ви приведа следния пример: Едно дете ходило заедно с баща си на молитвено събрание в една баптиска църква, дето хората се радвали, целували, прегръщали помежду си, пеели. На детето му направило впечатление, че всички хора пеят, а баща му не пеел. То попитало: “Татко, ти защо не пееш, когато всички хора пеят?” – “Аз съм от утвърдените, не искам вече да пея.” Чуди се детето, не може да разбере състоянието на бащата. Един ден бащата впряга един малък кабриолет, взема детето си и с него отива на разходка. По едно време конят дохожда до едно място, спира се и не иска повече да върви. Бащата бие коня, но той не се мърда. Детето казва: “Татко, конят се утвърди!” Ние мислим, че като дойдем до едно място, да не се движим, че сме се утвърдили.

[Въздухът и мисълта – нови начини за хранене, ООК, 20 декември 1933 г., София, Изгрев](#)

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ПРЕХОДНИ НЕЩА

Ще ви приведа един пример: един от персийските владетели завладял Ерусалим, Палестина. И от пленниците завеждат една млада мома при главнокомандващия. Той се е казвал Нееман. Персийският цар страдал от проказа. Като отива в Персия Нееман почва да разправя, че в тяхното отечество имало пророк Елисей. И той, само като си положи ръката, ще изчезне проказата на царя. А проказата е една неизлечима болест. Нееман отишъл с камили при пророка Елисей и занесъл много подаръци. Пророкът казал: “Кажете на болния да се потопи 7 пъти в реката Йордан.” Казали на пророка Елисей: “Но персийският цар е честолюбив. Как така в реката Йордан да се потопи? В Персия няма ли реки? Какво ще се потапя в реката Йордан!” И почва Нееман да се връща. И един от слугите му се приближил до него и му казал: “Този човек, пророкът Елисей не ти иска богатствата, но ти опитай съвета, който ти дава. Потопи се 7 пъти в реката Йордан!” Болният се потопил 7 пъти и веднага се очистил от проказата. И връща се назад да благодари на пророка, но пророкът му казал: “Не искам нищо. Всичко, каквото си донесъл, вземи си го със себе си!” Главнокомандващият казал на пророка: “Искам да си взема от тази пръст, която е на тази земя, да я натоваря на три-четири камили, че когато принасям жертва на Бога, да стъпя на тази пръст, която съм взел от Палестина. Слугата на Елисей си казал: “Много е глупав моят господар, да не иска да приеме подаръците, парите, които му носи болния. Толкова пари изгуби!” Излиза слугата и казва на излекувания: “Искам да ми дадете някои от богатствата, които носите!” Онзи му дал една голяма сума. Слугата я скрил и се връща при пророк Елисей. Пророкът го пита: “Къде ходи? Ти отиде да вземеш пари. Ти отиде за парите, но проказата ще дойде върху тебе!” И той престана да е ученик на Елисей и проказата отиде върху него. Мнозина са като този слуга Геезий. Вие може да вземете всичко каквото има в света, но ще вземете и проказата. Разберете едно нещо: *бъдете благодарни на това, което Бог е вложил във вас, на това, което Бог ви дава. Пазете се от неща, които са преходни.*

[Постигни реалността!, ООК, 27 декември 1933 г., София, Изгрев](#)

АКО ГОВОРЯ – ООК –год. 14 том 1

ЗЕМЯТА Е УЧИЛИЩЕ

Един английски мисионер отива в Африка, мисля, че в Трансваал, в английските колонии. Една вечер, като си седи в стаята, вратата се отваря и влиза един старец с дълга брада, седи на стола, поглежда го и му казва: “Ще ти кажа нещо, но да не се уплашиш. Аз не съм от живите хора, а от умрелите. Дошъл съм тук за помощ. Имам голяма нужда от твоята помощ. Аз съм един английски владика, който е живял преди 200 години в Англия и се казвам така и така.” И той си казал името. Мисионерът записал всичко и онзи продължил: “Аз не живях така както трябва – не да живея по владишки, но живях по човешки, и опъвам сега кайша. Живях един живот, не както Бог искаше, и сега се намирам в трудно положение. И ти сега ще ми проповядваш, както проповядваш на живите хора, за да може да се обърне моето сърце и да променя живота си. Двеста години се скитам и не мога да си намеря мира.”

Мисионерът поглежда владиката. Той бил реален човек. Мисионерът му казал: “Хубаво, ще си помисля до утре вечер.” Владиката казал: “Ще дойда утре вечер и ще довършиш с мене.” На другата вечер идват двама, други хора. Мисионерът си отваря библията и им проповядва. И така те идват всяка вечер, но на третата вечер дошли трима, и после станали четирима, и след това петима, шестима, седмина, осмина, стаята му се изпълнила със слушатели. И мисионерът започва да отслабва, лицето му хлътва и той взема отпуска да се поправи, но не казва кои са причините. Той отива и проверява в посочения град дали е живял такъв английски владика преди 200 години – и датите, и имената са били точно такива, каквито са му казали.

Значи работите в онзи свят мъчно се поправят, а тук по-лесно се поправят. Тук е едно училище. Погрешката, направена на земята, тук се поправя. Там няма условие. Затова всички души искат да се въплътят на земята, за да си поправят погрешките.

[Законът на свободата, ООК, 19 декември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев](#)

НБ - серия 11 – том ЗА СЪДБА ДОЙДОХ

ГОВОРЕТЕ САМО ЗА СЕБЕ СИ !

Ще ви приведа един пример из живота на българските учители, случил се в един от провинциалните градове. Един от учителите в този град изпраща свой ученик при учителката на

същото училище, дето и той преподавал, да го сватосва. Ученикът отива при учителката и започва да говори за добрината, за красотата на своя учител и т.н. Учителката го изслушва и след това го запитва: “Защо ми говориш за учителя си, а не говориш за себе си?” Значи, учителката се влюбила в ученика, а не в учителя.

Казвам: *дали светът е добре създаден или не, не се занимавайте с тези въпроси. Говорете за себе си! Не ставайте сватове на хората, не се наемайте да ги жените!* Всеки човек е в състояние сам да се ожени. Работата на ученика не седи в това да жени учителя си. Учителят, който го учи, сам може да се ожени. Защо учителят изпраща своя ученик да го сватосва? Той искал да му даде един урок, и по този начин да го изпита. Учителката пък казва на ученика: “Аз не мога да се ожена за учител, който изпраща своя ученик да го сватосва.”

[Глас от града, НБ, 6 май 1928 г., София](#)

НБ – серия 12 ,том 1 – УЧИТЕЛЮ БЛАГИ !

ЖЕЛАНИЯТА ПРОМЕНЯТ ЧОВЕКА

Един ангел, на име Афуел, като разсъждавал дълго време за злото в света и за разногласията, които то създава, измолил най-после Бога да го пусне на земята, да изучи причините и последствията на нещата. Господ му дал следната задача: Като слезеш на земята, ще срещнеш една мома и ще се приближиш до нея. През целия ѝ живот ще я придружаваш: дето отиде тя, навсякъде ще бъдеш с нея. Каквото пожелае, във всичко ще ѝ услужваш. Ти ще бъдеш слуга на тази мома през целия ѝ живот. Той слязъл на земята, и първият човек, когото срещнал, било едно младо, красиво момиче, босо, със скъсани дрехи. Като погледнал към момичето, той видял на очите ѝ сълзи. – Защо плачеш? – Аз съм княжеска дъщеря, но майка ми умря, а баща ми се ожени за втора жена, която се отнася с мене много зле, постоянно ме бие. Най-после реших да напусна дома си, но тя заключи дрехите ми, и се принудих да бягам боса, гола, без обуца, без дрехи. – Няма нищо, всичко ще имаш. Какво искаш сега? – Понеже вън е студено, зима приближава, искам дрехи и обуца. Ангелът махнал с пръчицата си, и пред момата се появил хубав палат. Той въвел момата вътре и оставил всичко на нейно разположение: дрехи, обуца, храна. Момичето влязло вътре,

измило се, облякло се, нагиздило се, нахранило се и започнало да се оглежда, да се върти наляво - надясно. От този момент сълзите, недоволството ѝ престанали. Афуел я оставил в палата, и от време на време само се явявал, когато тя го извиквала. През всичкото време той я изучавал и наблюдавал, какво ще прави сама в палата. Един ден тя го извикала и му казала: Тежко ми стана вече да живея сама в този палат. Искам да изляза малко от тук, да подишам чист въздух. – Къде искаш да отидеш? Искаш ли на планината да те заведе? Не, искам да сляза в града, между хората, да ме видят. Щестлавието заговорило в нея, затова тя искала да влезе между хората. – Добре, казал ангелът, ще те заведе, където искаш. Тръгнали двамата за града. Едва влезли в шумния град, и около нея започнали да се събират млади, красиви момци, тъй както и днес момците обикалят красивите моми. Тя се почувствала доволна, щастлива, но наскоро започнали интриги между нея и момците – защо към едного се отнесла хладно, с пренебрежение, а към друго била благосклонна, внимателна. Ангелът стоял настрана и само наблюдавал. Той се запитвал: Защо в сърцето на тази мома се явило желание да бъде между хора? Защо едного привличала към себе си, а друго отблъсквала? Защо на едного се усмихвала, а към друго била сериозна?

Ще кажете, че животът е такъв, че всичко трябва да се преживее. Не, така може да говори само невежият. Ако ангелът не беше слязъл от небето да придружава красивата мома, никакви момци не биха я заобиколили. Красивите момци дойдоха, след като ангелът обърна внимание на младата мома. Ангелът седи зад тази мома, крие се да не го види, и оттам направлява цялата работа. Красивата мома не знае тази работа, но ангел Афуел всичко знае.

Сега и вие играете ролята на красивата мома в живота, а Афуел седи скрит някъде и наблюдава всичко, каквото правите. *Никой човек не може да каже, че е сам, че никой не го придружава.*

Ангел Афуел продължавал да следи и да изучава живота на красивата мома. По едно време той я видял заобиколена от десет млади момци, с които отишла в една хубава плодна градина. От време на време тя се обръщала към едного от десетте момци, към когото била разположена, и му се усмихвала, като се разговаряла сърдечно. Другите поглеждали крадливо, недоволно към него и страдали. Като се разхождали из градината, любимецът на красивата мома откъснал един плод от градината и го подал на възлюбената си да го опита. Първо тя трябвало да опита плода, а после другите. Обаче, докато дойде това време, тя забелязала, че всички заспали, преди да хапнат от плода. Ангелът наблюдавал всичко това и видял, че в устата на красивата мома започнало да расте някакво дърво:

това дърво се създадо от семките, които момата глътнала заедно с плода. При развиването си, това дърво изсмукало соковете на нейния живот, след което тя се превърнала на камък. Щом се събудили, момците останали очудени, като видели, че красивата мома не е между тях, а вместо нея стърчал един голям камък. Близо до камъка се изправило красиво, стройно дърво – круша. Всички се запитвали: Де отиде нашата красавица? – Плодът погълнал красивата мома.

Следователно, ябълките, крушите и другите плодове, които ядете, не са нищо друго, освен погълнати красавици. По същия начин и желанията на хората един ден ще се превърнат в ябълки, круши или други някакви плодове. *Тази промяна на човешките желания е в сила да измени, да преобрази тяхното съзнание.*

В съзнанието на човека всякога може да стане известна психологическа промяна; ако трае дълго време, тази промяна ще се отрази и на физическия свят.

[Учителю благи!, НБ, 3 февруари, 1929 г. София. – Изгрев.](#)

ПОСТОЯНСТВО В ПЪТЯ

Казвам: пътят, по който сте тръгнали, е прав. Вървете по него без колебание. *Прав е пътят, но от вас се изисква усилие, труд и работа. От вас се изисква постоянство* поне толкова, колкото едно малко момченце употребило, за да влезе в двореца на един княз. Това момче дълго време обикаляло къщата на княза, дано по някакъв начин успее да влезе вътре. Способно и даровито било това момченце. Князът бил много строг и взискателен. Той не допускал при себе си никой, освен слугите си, които влизали и излизали от къщата му само по някаква работа. Това дете с години обикаляло двореца на княза, търсило начин да влезе вътре. Как да влезе? Да поиска от някой препоръка, виждало му се невъзможно. Най-после то се обърнало към Бога с молба, по някакъв начин да му отвори път за двореца на княза. То започнало да изучава характера на княза, на неговите слуги, които постоянно излизали и влизали в двореца, с пълни стомни вода. Като ги наблюдавало, момчето си въздъхвало, и все търсило начин да влезе при княза. Един ден, един от слугите на княза, като се връщал от вода, подхлъзнал се, паднал и строшил крака си. Момчето веднага взело стомничките му, завтекло се към двореца, похлопало на вратата и казало: Един от вашите слуги се подхлъзна, падна на пътя и си строши крака. Князът бил вътре и чул всичко, което детето разправило. Погледнал към него и видял в

погледа, на лицето му нещо особено. Заедно с детето, князът излязъл на пътя да види пострадалия слуга и да се разпореди да му помогнат. От този момент детето влязло в двореца при княза.

Един от слугите на княза трябвало да пострада, за да се даде възможност на способното и даровито дете да влезе в двореца.

[На Бога живаго, НБ, 10 февруари, 1929 г. София. – Изгрев.](#)

.....

ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Когато Божественото начало в човека се пробуди, и той се свърже с Бога, тогава само ще се премахнат негодите на неговия живот. Този закон се проверява навсякъде в живота.

Едно малко, бедно момиченце седи на пътя, но никой не му обръща внимание. Хората минават-заминават покрай него, но никой не се спира. По едно време царският син минава покрай момиченцето, поглежда го, разбира положението му и го извиква при себе си. От този момент положението на момиченцето се подобрява. Всички хора започват да му обръщат внимание. *Защо? Защото любовта го е погледнала.* До това време момиченцето е поглеждало към хората, дано някой му обърне внимание, дано някой го обикне. Щом царският син минал покрай него, то си казало: Този е, който ще донесе щастието ми. Аз вярвам абсолютно в него. И наистина, от този ден лошите условия за това момиченце се изменили.

Казвам: по същия начин, като момиченцето, и човешката душа трябва да очаква идването на царския син, на Сина Божи и да желае Той да я погледне и обикне. От този ден ще настане за нея мир и радост, и тя ще може да учи. *Най-красивият момент в живота на човека е пробуждането на неговото съзнание, или зазоряването на неговата душа.*

[На Бога живаго, НБ, 10 февруари, 1929 г. София. – Изгрев.](#)

.....

АБУ-БЕН-ФУРА, ЕН-СУФИ И ЕЛМИ-БАР

Това, което ще ви разкажа, се е случило по времето на цар Абу-Бен-Фура. Ако искате да знаете нещо за този цар, четете

книгите по това време. Там ще намерите цялата негова история. Той бил отличен цар. В царството му съществувал голям ред и порядък. Той имал само една дъщеря, наречена Ен-Суфи, която била най-умна от всички моми, живущи по това време в царството. В този разказ се говори и за нейния бъдещ избранник, който се наричал Елми-Бар. Понеже Ен-Суфи била най-красивата и най-умната мома от всички тогавашни моми по света, до нея пристигали млади и красиви момци, княжески и царски синове от целия свят. Едни от тях я възпявали, други ѝ носели подаръци, цветя, букети, трети ѝ обещавали щастие, но всички имали една цел – да се домогнат до ръката ѝ. Тя не се поддавала на никакви обещания, не се ласкаела от никакви подаръци, защото знаела, че тия обещания никога не се сбъдвали. Казано е, че целият ад е циментиран само от любовни обещания, които никого не се сбъдват. Улиците на ада са постлани и украсени с хубави, скъпоценни камъни и надписи от несбъднати надежди и мечти, от несбъдната вяра, надежда и любов. Целият ад е постлан със счупени сърца, които не са постигнали своите мечти и идеали. Обаче, нейният избранник, Елми-Бар, живял някъде в планината, дето пасъл овце. В свободното си време правил научни изследвания на небето, изучавал звездите, планетите, за която цел си служил с особена тръба. Той бил отличен овчар, заради което бил посещаван от много хора. Като дохождали при него, хората обичали да гледат през прозореца на стаичката му, да видят, какво прави, с какво се занимава. Всяка сутрин той отправял тръбата си към прозореца на своята любима, дано отдалеч поне я види. Като я виждал, радвал се и през целия ден работил, занимавал се усърдно. Като виждал своята любима, започвал да наблюдава небето и да вади бележки от всичко, което му правило впечатление. Така той работил своите любовни фотографии. Ако някой астроном види, какво прави този млад момък, ще каже, че изследва Слънцето, Юпитер или други някакви планети. Не, този млад момък се занимава с любовни работи. Той гледа през прозореца своята любима, както астрономите, като наблюдават небето, дойдат до Венера, но казват: Съжеляваме, че се яви голяма буря, която ни попречи да видим Венера. Да, всички гледат Венера през прозорците си, но тя всякога се явява с було на лицето си, та закрива своята красота.

Питам: вие, които искате да служите на Бога, на кого ще приличате? Дали ще приличате на онези царски синове, които дохождали при царската дъщеря с букети, подаръци и цветя в ръце, или на онези, които ѝ писали писма, пълни с обещания за щастлив живот, или най-после на онзи млад овчар, който живял на планината и всяка сутрин поглеждал от прозореца си, да зърне красивата

царска дъщеря и след това правил научни наблюдения на небето? Най-добре е да приличате на младия овчар, който написал едно хубаво стихотворение на чужд, стар език, който вие не познавате. Ако предам стихотворението на този стар език, вие няма да го разберете, затова ще го предам в превод. Ето приблизително преводът на това стихотворение:

*“Слънцето не беше още изгряло,
Гневен беше вятърът и фучеше.
Вълнуваше се планината, чуваше се по нея: гръм, трясък,
пукот; страх всяваше в душите на дребните бръмбарчета.
Порои води слизаха от върховете и, като войници за бой
свличаха канари, камъни, пясък и със сила, гняв и ярост
ги пращаха в подножието, в дълбоките долини: Идете там
долу! Вам смирение е нужно. Достатъчно сте седели на високите
върхове. Скръб и страдание що е, още не сте познали “.
Идете долу и кажете: “Любов навред цари ; в тишина
и буря мъдрост владее , а в окови и затвори , всегда
Свобода и Истина говори “.*

Както виждате, от всички великани на тогавашната епоха, нищо не е останало до нас, а от този царски син-овчар, който живеел в планината, е останало нещо, което и досега още живее: и на небето, и на земята, и във водата, и във въздуха, а най-последно и в светлината. Неговите думи и досега още са живи. Следователно, ако живеем като обикновени хора, като царския син Елми-Бар, все ще оставим нещо, и името ни винаги ще се споменава, както и сега споменаваме името на Елми-Бар. Също така споменавам името и на Ен-Суфи, неговата възлюбена. Сега, разбрахте ли, защо той всяка сутрин, с тръбата си, поглеждал към нейния прозорец? Ще кажете, че младият овчар наблюдавал двореца, царския палат, интересувал се да разбере, как живеят хората в този дворец. Според мене, най-важна личност в разказа е Абу-Бен-Фура, царят. Ако той нямаше царство, този разказ нямаше да се създаде. *Царят Абу-Бен-Фура представя света, вселената. Царската дъщеря Ен-Суфи представя душите на всички хора по земята. Всяка душа, слязла на земята, търси нещо: една по един начин, друга – по друг начин.*

[На този камък, НБ, 17 февруари 1929 г. София – Изгрев.](#)

УРОКА НА СТРАДАНИЕТО

В царството на един персийски владетел върлували голям студ и сиромашия, вследствие на което всяка година умирали голямо число от поданиците му. Той ги съветвал да живеят добре, но нито сиромасите, нито богатите изпълнявали неговите съвети. Като гледал страданията на сиромасите, дошла му на ум следната идея: за всеки сиромаш, умрял от студ и глад, да се обесва по един богат. Царят веднага турил идеята си в приложение. И наистина, когато съобщавали, че някой сиромаш умрял от студ и глад, в същия ден още обесвали един богат. Като гледали това нещо, богатите започнали да се стряскат и отворили кесииите си. Всеки богат се задължил да се грижи за един сиромаш, да не го остави да умре от глад и студ. С тази мярка на царя, числото на умиращите сиромаси от глад и студ значително намаляло.

Какво показва това? Че докато страданията не дойдат близо до човека, той никога не може да влезе в положението на страдащите, на бедните. Само по този начин човек може да стане внимателен и отзивчив към страданията на ближните си.

[Променява времената, НБ, 24 февруари, 1929 г. София. – Изгрев](#)

УСЛОВИЯТА В ЖИВОТА – ТОВА Е БОГ

Никой не може да посегне на човека, ако за това не му е дадена власт отгоре. Ако Бог не му е позволил, и да тегли куршума, целта си няма да постигне; ръката му ще се вцепени, но и револверът няма да хване. Един православен свещеник, много добър човек, ми разправяше една случка от живота си. Това било в турско време. Един ден този свещеник отишъл в близкия, до неговото село, град, да получи от митрополията някакви пари и се връщал в селото си, дето бил свещеник. Понеже трябвало да мине през гора, той взел със себе си един турски гавазин, да го придружи до селото. По едно време свещеникът чул, че турчинът, който вървял след него, цъкал нещо с пушката. Той се обърнал назад и го попитал: Какво правиш? Турчинът паднал на колене пред свещеника и започнал да се моли: Прости ме, папаз ефенди! Исках да те убия, но ето, че пушката не хваща, не е допуснато отгоре. – Внимавай, втори път да не правиш такива работи! – Няма да правя подобни опити.

Питам: Защо пушката не хванала? – Времето не е дошло за това. Други ще кажат, че условията не били благоприятни. Какво нещо са условията ?

Условията в живота - това е Бог!

[Даде плод, НБ, 3 март 1929 г. София – Изгрев.](#)

ПОДКУП

Много хора гледат на нещата през пръсти, като онзи турски кадия, който могъл да се подкупи с няколко златни монети и с гърне краве масло.

Един богат човек отишъл при този турски кадия да разгледа делото му. Преди да се разглежда делото, богатият извикал кадията настрана, дал му десет златни монети и казал: Ако решиш делото в моя полза, ще ти донеса едно голямо гърне с краве масло. Кадията не отговорил нищо, но като дошъл ред за делото на богатия, той премрежил очи, направил се, че не чува обратната страна, и отсъдил делото в негова полза. Обаче, богатият бил голям скъперник. Когато трябвало да изпрати гърне с масло на кадията, той се поскъпил, досвидяло му и затова напълнил гърнето със старо, гранясало масло, а отгоре турил само един –два пръста прясно краве масло. Кадията срещнал богатия клиент и го запитал: Защо унижи моето достойнство? За какъв ме мислиш? – *Ти сам унижи своето достойнство, и то още като прие парите.*

Също като кадията, много хора губят достойнството си, когато приемат пари или гърне с краве масло като подкуп. След това обвиняват другите, че те унижават достойнството им. Кадията казал: Когато взех парите, аз повярвах и в маслото. – Там е погрешката ти. Ти повярва в парите, в гърнето с масло, а в мене не повярва, затова и аз те поставих на изпит, дадох ти добър урок. Ако не бях ти дал парите, ти нямаше да повярваш и в маслото.

Когато изгуби парите, знанието, високата си служба, с тях заедно човек губи и почитта на хората!

[Лазаре, излез вълн!, НБ, 10 март 1929 г. София – Изгрев.](#)

НБ – КОЙТО ИМА НЕВЕСТАТА – /сер. 12- том 2/

ИСТИНАТА - ОБЕКТИВНО И БЕЗ ЗАБЛУЖДЕНИЕ

Един от европейските владетели бил много хвален от придворните си, но като разумен и мъдър, той не се подавал на техните ласки, и решил да им докаже своята сила и мощ на опит. Те го хвалели, че всичко може да направи, че може да спре духането на вятъра и движението на морето. “Твоята дума, господарю, на две не става.” Той решил да ги изобличи, да им докаже, че не може всичко да направи, затова ги накарал да изнесат трона му и да го поставят на брега на морето, дето ставали най-големите приливи и отливи. Сам той седнал на трона си и наблюдавал, как идвали и се връщали вълните. Когато започнали силни приливи на вълните, придворните му казали: Ваше Величество, приливи идват, трябва да се отдръпнете! – Не се страхувайте, вие знаете, че аз мога да заповядвам на морето. Те пак му казали: Ваше Величество, приливи идват! – Заповядвам на морето да се отдръпне! Обаче, морето не се отдръпнало. – Както виждате, морето не ме слуша. Значи, не всичко ми се подчинява. – По този начин царят поставил въпроса ребром и доказал на своите придворни, че техните хвалби не почиват на действителността.

В този смисъл, *хората трябва да обичат истината, да разглеждат нещата обективно, без да се заблуждават!*

[Който има невестата, НБ, 17 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

СИЛНОТО ЖЕЛАНИЕ ПРАВИ ЧУДЕСА

Един американец милионер, имал млада, красива жена, която много обичал. По едно време жената на милионера заболяла сериозно. Той извикал най-видните лекари, дано ѝ помогнат, но всички вдигали рамене, не знаели какво да правят. Те се събрали на консулт, и всички единодушно решили, че болеста е неизлечима, и младата жена ще замине за другия свят. Като добросъвестни лекари, те решили да предупредят мъжа на болната за удара, който съдбата му готви, а същевременно той да съобщи на жена си, че часът ѝ е приближил и да се приготви да изпие горчивата чаша. Мъжът се наскърбил, натъжил, но нямало какво да прави; влязъл в стаята на жена си и внимателно ѝ съобщил, какво я чака. Очите на младата жена се напълнили със сълзи, но след един момент тя се окопитила и казала на мъжа си: Няма какво да правя, освен да се подчиня на съдбата си. Ще отида на онзи свят, без да зная съществува ли такъв, или не. Искаше ми се още да поживея с тебе, но не съм господарка на съдбата си. Понеже много пъти си ми казвал, че ме обичаш, искам

да ми обещаеш нещо. Кажете, моля ти се, можеш ли да ми дадеш обещание за нещо, което да изпълниш? – Кажете, какво искаш? Ако мога, ще изпълня молбата ти, но предварително нищо не обещавам. Аз искам да постъпя като разумен, като честен човек пред тебе, а не като лъжец. – Искам да ми обещаеш, че след смъртта ми няма да се ожениш за друга, ще ми останеш верен завинаги. – Виж, това не мога да обещаю. Може да срещна някоя млада, красива жена като тебе, да се влюбя в нея и да се оженя. Трябва ли тогава да изляза лъжец пред твоята памет? – Тъй ли? Тогава и аз няма да умра!

И наистина, това потенциално желание на тази млада жена да не се разделя с мъжа си, било в състояние да я спаси. То предизвикало обрат в нейните сили, и в продължение на 24 часа тя се почувствала по-добре: станала от леглото и започнала да се разхожда из стаята си. Като дошли при нея, лекарите останали изненадани от това, което видели. След десетина дена младата жена била вече напълно здрава.

Казвам: едно мощно желание, колкото дълбоко да е скрито в човека, е в сила да го избави от смъртта; с него той може да преодолее всички препятствия, които се изпречват на пътя му.

[Който има невестата, НБ, 17 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

АДЕПТА КАТО СКЪПОЦЕНЕН КАМЪК

В древността някога един адепт се влюбил в една царска дъщеря. Името на адепта няма да кажа, да не го смуцавам. Когато съобщаваме имената на духовете, ние ги смуцаваме. Ако кажа името му, ще го изложа. Затова, нека той слуша, какво се говори, какво е станало с някой адепт, без да съобщавам името му. Той бил беден, набожен човек и си мислил, че като напише едно хубаво писмо, царската дъщеря ще му обърне внимание. Написал своето първо любовно писмо, но царската дъщеря го върнала назад. Той се обърнал към Бога с гореща молитва, Господ да му покаже начин, как да обърне внимание на царската дъщеря да го обикне. След дълги и продължителни молитви, учителят му най-после дошъл при него да му покаже начин, чрез който царската дъщеря да му обърне внимание. Адептът си мислил, че учителят му ще го превърне в левент момък, с богатство и сила на маг, който ще може с магическата си пръчица да прави, каквото пожелае, та по такъв начин да застави царската дъщеря да се влюби в него. Обаче, учителят му казал: Аз ще те превърна в хубав скъпоценен камък, в

диамант, голям като орех, и винаги ще седиш на врата на своята възлюбена. Освен това, през целия си живот ти ще мислиш само за нея, ще се грижиш да я освободиш от всички злини, които могат да ѝ се случат, и ще ѝ съдействаш във всяко добро, което тя пожелае да постигне. Ако тя обикне някого, и в това ще ѝ съдействаш. Казано и свършено: адептът се превърнал в голям диамант и се видял на врата на царската дъщеря. От очите на адепта се търколили две сълзи и си казал: Дотам ли дойдох, че трябваше да се превърна на камък? Царската дъщеря не знаела, отде е дошъл този диамант, но всяка вечер, като го сваляла от врата си, тя го милвала, гладила и казвала: Обичам те, макар да не зная историята ти. Кой знае на каква дълбочина си бил в земята! Нищо не зная за тебе, но те обичам. Така се разговаряла царската дъщеря всяка вечер със своя диамант, а той мълчал. Това е изкуство! Да седиш на врата на царската дъщеря, тя да се разговаря с тебе, а ти да мълчиш.

[Който има невестата, НБ, 17 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

АНЕКДОТ ЗА СЪБУЖДАНЕ

За онези, които мъчно се събуждат, които дълбоко спят, има един смешен анекдот.

Един американец милионер обичал да си поспива повечко, пък и дълбоко спял, та често закъснявал и си създавал големи неприятности. Като си лягал вечер, казвал на слугата си да го събуди, да не закъснее за работа. Сутринта слугата влизал внимателно в стаята на господаря си и започвал да го събужда. Ядосан на слугата си, че го безпокои, той ставал набързо от леглото си, набивал го добре, изпъждал го вън и отново лягал да спи. Такъв бил обичаят му, но затова и слугите му често се сменяли. Най-последно дошъл един едър, снажен, смел слуга, който внушавал респект дори на господаря си. Един ден господарят му казал: Слушай, ще ти плащам месечно по сто долара, но ако можеш всяка сутрин да ме събуждаш на време, за всяко събуждане ще ти давам още сто долара. Ако не успееш да ме събудиш, ти ще ми дадеш тази сума. Приемаш ли това условие? – Приемам. На сутринта слугата влязъл в стаята на господаря си и започнал да го събужда. Господарят скочил от леглото си, ударил една плесница на слугата, и по обичая си, легнал отново да спи. Обаче, слугата казал: Тъй ли, ще ме изнудваш мене? Той се хвърлил върху господаря си и му ударил една плесница. Започнала се една борба под юргана: господарят удря, и слугата

удря, докато най-после господарят станал, дал стоте долара на слугата си и му благодарил, че могъл да го събуди.

Казвам: всеки човек има такива характерни черти, като тия у този господар. Ще станете от леглото си, ще ги разтърсите, а отгоре на това ще дадете на слугата си сто долара. И след това, щом слънцето се покаже, веднага ще бъдете готови за работа. Има нещо в човека, с което трябва да се бори юнашки, но разумно, без да се обезсърчава. Този е пътят. Злото в света е лошият господар, който има обичай да бие слугите си. И ако вие не знаете, как да се справите с това зло, то ще снемат кожата от гърба ви. Ако знаете, как да се справите, ще вземете стоте долара от него.

[Който има невестата, НБ, 17 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

ПОСЛУШАНИЕ ПРЕД МЪДРОСТТА

В древността някога, един мъдрец отишъл между лилипутите, да види как живеят. Всички лилипути се събрали заедно, да решат как да победят този човек, понеже чели в един от своите вестници, че между тях се явил опасен човек. Те си казали: Ако можем да победим този човек, ние ще станем велик народ. Казано и свършено: всички се събрали на едно място, хванали опасния за тях човек, затворили го, вързали го с въжета и се радвали, че могли да го победят. Така го държали цял месец. По едно време забелязали, че конците на въжетата, с които бил вързан този човек, започнали сами по себе си да се късат. Най-слабото помръдване от страна на мъдреца, било в състояние да скъса конците. Всички лилипути влезли в затвора при мъдреца, качили се на гърба му и започнали да играят, да скачат върху него, с цел да го омаломощят. Той се оставил да правят с него, каквото искат, за да може след това да им даде добър урок. Докато се радвали и веселили, че го победили, той направил едно движение, от което всички лилипути нападали на земята. После той взел една мрежа, събрал лилипутите и ги турил в мрежата, с която ги занесъл на другите мъдречи, да видят, какво нещо са тия същества, с каква мъдрост и знание разполагат.

Ще кажете сега, че вие не сте като лилипутите. – *В своята същина, човек е подобен на Бога. Но дребнавият, малкият човек, който се е отделил от Цялото, от Великото, от Красивото, той е подобен на лилипутите.* Един ден и той ще претърпи такъв крах от някой мъдрец, какъвто са претърпели лилипутите. Най-после този мъдрец събрал всички лилипути около себе си, държал им една

поучителна реч и ги пуснал да си отидат. Той им казал: Когато между вас дойде някой философ, или велик мъдрец, не го затваряйте, не го вързвайте с въжета и не скачайте по гърба му, но слушайте го, какво ще ви говори. Вие го затваряте, пренасяте го от едно място на друго, но нещастията неизбежно ви следват.

Следователно, когато един народ се оплаква, че го сполетели големи нещастия, казвам: Причината за нещастията на този народ се дължат на тяхното неблагоприятно положение. Един мъдрец ги е посетил, а те са го вързали и скачат на гърба му. Кой народ досега е бил свободен от нещастия? И римляните, голям, велик народ, имаха свои нещастия. И българите имат свои нещастия. *Всеки народ е осъден на страдания и нещастия поради своето коравосърдечие и неразбиране, как да постъпи с онзи велик мъдрец, който е изпратен сред него да го поучава.*

[Сам Отец, НБ, 24 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

СТОЛ И ХРАНА И ЗА ЗАМИНАЛИТЕ

Там е нещастieto на покойниците, на заминалите за онзи свят, че те дълго време още обикалят около вас.

Ще приведа един пример за потвърждение на факта, че вашите близки покойници са всякога около вас. Един стар българин, голям богаташ, но и голям скъперник, умрял от някаква сериозна блест. Като се върнали от погребното, дъщерите му казали: Слава Богу, че се освободихме от този сатрап, от този фараон, от този деспот. Сега вече свободно ще ядем и ще прием. Те поканили много гости, сложили богата трапеза и започнали да ядат и да пият. Гостите насядали около трапезата, но останали очудени, когато видели, че вилиците, лъжиците, ножовете, чиниите, които били сложени на масата, започнали да се хвърлят на една и на друга страна. Всички скочили от столовете си изплашени и започнали да се озъртат наляво-надясно, да търсят причината на това явление. Колкото да разсъждавали, те не могли нищо положително да кажат и се разотишли по домовете си. След няколко деня пак ги поканили на угощение, но и този път се повторила същата история. Най-последна стара, но умна баба разбрала, коя е причината за това тайнствено явление и казала на дъщерите на богатия покойник: Баща ви е недоволен от вас, че като се събирате на угощение, не каните и него. – Какво трябва да направим, за да го задоволим? – Ще сложите на масата един прибор за него и ще кажете: Заповядай,

татко! Ще видите, че той ще престане да се изявява по този начин. И наистина, като поканили трети път гостите на обед, дъщерите сложили един прибор и за баща си и, като седнали всички да ядат, казали: Заповядай, татко, хапни си, каквото искаш. От този момент бащата престанал да се проявява по такъв начин. Така и бащата присъствал на угощението.

Много от нещастията на хората се дължат на техни неприятели от невидимия свят... Ние препоръчваме любовта като носител на живота, като носител на здравето, на щастието, на богатството – на всички блага. Следователно, ако търсят благата на живота, хората трябва да се обичат.

[Сам Отец, НБ, 24 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

ИЗПИТ КЪМ ВЪЗЛЮБЕНИЯ

Ще приведа един пример из живота, случил се някъде в Европа. Една богата капризна мома искала да изпита любовта на своя възлюбен. За тази цел тя му казала: Ако искаш да се уверя, че наистина ме обичаш, ще хвърля ръкавицата си в една менажерия, а ти ще влезеш да я извадиш оттам. Тогава ще приема ръката ти. Съгласен ли си на това условие? Той се съгласил, приел условието. Един ден, заедно с възлюбената си отишъл в една менажерия, за да изпълни обещанието си. Той дал известна сума на звероукротителя, да му позволи да влезе между зверовете. Тогава тя хвърлила ръкавицата си в една от клетките на зверовете и останала да гледа, какво ще направи възлюбеният ѝ. Той влязъл между зверовете, навел се да вземе ръкавицата и благополучно излязъл навън. След това се приближил до възлюбената си, поклонил се, подал ѝ ръкавицата и казал: Ето, ръкавицата ще имаш, но мене няма да имаш. Той не поискал вече ръката ѝ.

Не, любовта не се изпитва по този начин. Защо трябваше тази мома да изпитва любовта на възлюбения си така? Ако искала да разбере сърцето му, не може ли да го прати между бедни хора, да им направи някакво добро, да им помогне, а трябваше да го праща между зверовете?

[Сам Отец, НБ, 24 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

ДОБРОТО НА ЗЕМЯТА Е ДОБРО И НА НЕБЕТО

Човек трябва да прави добро по своя воля, а не по задължение. Онзи, на когото се прави добро, трябва да бъде признателен, защото ако не се признава, то остава за сметка на онзи, който го прави. Когато мине в задгробния свят, човек първо ще види онзи свят, който той сам е създал, и ще прекара в него известен брой години.

Ще ви приведа един пример за един овчар, който минавал за светия. Той се наричал дядо Димитър, но бил известен на всички под името “светият овчар”. Той бил добър, благочестив човек. Когато влизал в някое село, имал обичай да влиза вечер, а не сутрин. Като го запитвали, защо пристига вечер в селата, той отговарял: Страхувам се да не ме види змеят.

Като правих своите обиколки из България, срещнах този светия овчар, дядо Димитър, и се запознах с него. Наистина, той беше интересен старец, отличаваеше се със своята голяма чистота: сам си вареше ядене, ушав, боб, сам си миеше чиниите, тенджерите, не даваше на никого да ги пипа. Един ден ме срещна и започна да ми разправя един свой интересен сън. Сънувал една вечер, че бил на едно високо, красиво място, дето била сложена богата, голяма трапеза с много прибори. Всичко блестяло от чистота. Той разбрал, че се намира на небето, между светли, възвишени същества. На трапезата имало само едно празно място, оставено за някой българин. Аз, казва той, мислех, че съм известен на небето между светлите същества, но какво беше очудването ми, когато всички минаваха-заминаваха покрай мене, като че не ме познаваха. По едно време се даде знак, че обедът ще започне. Изведнъж на столовете насядаха много поканени гости, всеки пред своята чиния. Тръгнах и аз към масата, седнах на стола пред празното място, без чиния, без никакви пособия. Погледнах към другите и видях, че пристигат готвачи със съдове, пълни със ядене, и сипват всекиму в чинията. Погледнах пред себе си и какво да видя? На масата пред мене, вместо чиния, седят два скъсани цървула. Не смея да кажа нещо, не смея да ги пипна. Пристигат готвачите при мене и се готвят да ми сипят ядене в скъсаните цървули. – Почакайте малко, моля ви се! Нямате ли една чиния? – Нямаме. Това си изпратил от земята, в него ще ти сипем да ядеш. Малко остана да ми сипят ядене в скъсаните цървули, но аз се стреснах и се събудих. После ми дойде едно прозрение. Казвам му: Дядо, ти мислеше, че си светия, а като отиде горе, видя, в какво положение се намираш. – Слушай, синко, да ти разправя историята на скъсаните цървули. Преди години аз служех в един манастир. Бях беден човек. Един ден игуменът видя, че

цървулите ми са скъсани и ми подари нови, хубави цървули. Аз пък дадох своите скъсани цървули на друг беден калугер в същия манастир. Тези бяха цървулите, в които искаха да ми сипят ядене на небето. Значи, това беше единственото добро, което съм направил на земята.

Има сънища, които са халюцинации, но много сънища са истински предсказания, които се сбъдват.

[Вързано и развързано, НБ, 31 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

СВЕТИЯТА И ЗАПАЛЕНАТА КОЛИБА

Един светия посетил един беден човек с намерение да му направи едно добро. Като влязъл в колибата му, бедният човек се зарадвал, приел го добре, нагостил го, с каквото имал, и легнали да спят. На сутринта светията тръгнал да си отива и като се сбогувал с домакиня на колибата, цъкнал кремъка си, скрил се зад колибата и я запалил. Същевременно той оставил на бедния човек една бележка със следното съдържание: Когато започнеш да правиш нова колиба, дигни пода на старата и разрови това място надълбоко; там ще намериш скрито богатство. Не съжелявай за старата колиба! Обаче, като видял, че колибата му гори, бедният човек казал: Това значи да направиш добро! Аз приех в колибата си този светия, нагостих го добре, а в замяна на това той запали колибата ми. Както плачел за колибата си, настрана от нея той намерил бележката, оставена от светията, прочел я и започнал да дига пда на колибата си. Започнал да копае дълбоко в земята, дето намерил голямо количество злато. Взел златото в ръцете си и благодарил на светията отдалеч, че му направил такова голямо добро.

Казвам: Копайте дълбоко в земята! Възможно е и вашите колиби да са запалени вече. Възможно е и вашите фантазии за това, за онова да са запалени вече и нищо да не е останало от тях. И така да е, не се обезсърчавайте. Има желания, които могат да се реализират, никакъв огън не може ги да изгори.

[Вързано и развързано, НБ, 31 март, 1929 г. София – Изгрев.](#)

КАНДИДАТИТЕ НА АДИТА – АРИМАН-ДЕЗ И ЕЛИ-РА

Ще приведа един митически разказ от времето на цар Соломон-Ра, да видите в какво седи разумността. Соломон-Ра имал една красива дъщеря, наречена Адита, за която се явили кандидати двама царски синове: единият от тях се казвал Ариман-Дез, а другият – Ели-Ра. И двамата били влюбени, трябвало да се състезават за нея. Тя им казала: Който от двамата излезе по-учен, помъдър, той ще бъде моят избранник. Те хвърлили жребие, кой от двамата да започне пръв да се състезава. Жребието паднало на Ели-Ра. Състезанието започнало: Ели-Ра се превърнал на шаран и влязъл дълбоко във водата. Ариман-Дез се превърнал на акула, влязъл във водата и започнал да гони шарана. Като се видял натясно, шаранът излязъл от водата и се превърнал на гълъб. Акулата се превърнала на сокол, който започнал да гони гълъба. Като видял, че и това положение няма да го спаси, гълъбът слязъл на земята и станал овца. Соколът пък се превърнал на вълк. За да избегне това положение, овцата се превърнала в кокошка, вълкът се преобразил в лисица. За да стане невидим за неприятеля си, Ели-Ра се превърнал в житно зрънце. Ариман-Дез се превърнал в кокошка и се завтекъл да клъвне зрънцето. В този момент Ели-Ра се превърнал в човек и хванал кокошката за главата. По този начин Ели-Ра победил Ариман-Дез. И двамата царски синове били адепти, единият от които принадлежал към Бялото братство, а другият – към черното.

От този пример се вижда, какво голямо състезание съществува в света. В това състезание се подчертават двата различни метода, с които си служат Бялото и черното братства. Ако станеш шаран, акула ще те гони; ако станеш гълъб, сокол ще те гони; ако станеш овца, вълк ще те гони; ако станеш кокошка, лисица ще те гони; ако станеш зрънце, кокошка ще те гони. И най-после, от зрънце ще се превърнеш на човек – своята първоначална форма, и ще уловиш кокошката за главата. Тези форми, през които минали двамата царски синове, са символи, които правилно трябва да се преведат. Като дойдете до житното зрънце, то е последният и спасителният процес на самопожертвуване. Когато дойде до самопожертвуване, човек трябва да разбира Божиите закони, за да може да работи с тях.

[Той е реченият, НБ, 7 април 1929 г. София – Изгрев.](#)

ДРЕБНАВОСТИТЕ БАВЯТ В ПЪТЯ КЪМ БОГА

Бог се интересува от човека и от неговия живот. Той няма за цел да наказва хората, но чрез страданията Той иска да пробуди съзнанието им, да излязат от дребнавостите на живота.

Един господин пише на приятеля си: Искам да те посетя, да се видим и приятелски да си поговорим. Приятелят му отговаря, че ще го чака с нетърпение. Писмото било писано през пролетта, но той могъл да изпълни обещанието си едва към есента. Тръгнал при приятеля си, но понеже есента била дъждовна, той стигнал до колене кален и нечист. Приятелят му излязъл да го посрещне, но и той затънал до колене в кал. Второто си посещение той направил през зимата, когато земята навсякъде била покрита с дълбок сняг. Вън било студено и снежно. Третото си посещение направил през лятото, когато всичко било потънало в прах.

Есента, зимата и лятото представят трите човешки начина, по които можете да посетите приятеля си, и той да ви приеме на гости. Невъзможно е да посетите приятеля си през есента без да се окаляте и двамата; невъзможно е да посетите приятеля си през зимата без да потънете и двамата до колене в сняг; невъзможно е да посетите приятеля си през лятото без да се засипете и двамата с прах. Има само един начин, по който правилно можете да посетите приятеля си, и той да ви посрещне. Този начин е Божественият – да посетите приятеля си през пролетта. Преди да го посетите, вие ще направите голямо пътешествие, и щом дойде пролетта, ще го посетите. И наистина, през пролетта земята не е кална, не е покрита със сняг, нито е потънала в прах. Щом пролетта дойде, земята се покрива със зелена, родна трева, с благоуханни цветя, и няма вече кал, няма сняг, няма прах; птички весело прехвъркват – навред песни и веселби. Когато приятелят ви посрещне, ще каже: Сега носиш нещо ново.

Сега аз искам да ме разбирате добре. И калта, и снегът, и прахът са потребни, но на времето си. Който иска да стане богат, той трябва кал да газии. Който иска да стане учен, той трябва прах да диша. Който иска да си почине на земята, както трябва, той сняг ще газии. Снежната зима е почивка за растенията. Когато се вдигне прахът във въздуха, докарва дъжда. *Калта, снегът, дъждът са изкуствени процеси, които предизвикват Божественото в света. Обаче, има един естествен Божествен начин, който е причина за проява на Божественото в живота. Този начин е любовта, която вечно подмладява човека. Любовта е мястото, отдето започва животът, знанието и свободата. Дали ще говорим за физически, за сърдечен, или за умствен живот, това са части на един и същ живот – на Божествения живот. Божественият свят, това е главата на човека. Духовният свят, това са неговите дробове, неговото сърце, което*

пулсира и движи кръвта, а физическият, материалният свят е човешкият стомах.

[Той е реченият, НБ, 7 април 1929 г. София – Изгрев.](#)

МАКЕДОНКАТА - НА РЪБА НА ПРОПАСТА

Една млада булка, македонка, поради тежките условия на живота, решила да напусне Македония, да дойде в България. Една вечер тя избягала от Македония и тръгнала пеш за България. Трябвало да мине през Родопите, но случило се, че нощта била тъмна, почти непрогледна. Като стигнала до едно място, чула един глас, който ѝ казал: “Спри!” Тя послушала гласа и спряла. По едно време завалял силен дъжд, и тя се намерила в още по-трудно положение, не знаела, какво да прави. Обаче, тя решила в себе си, че докато същият глас не ѝ каже, какво да прави, няма да мръдне от мястото си. Дъждът валял-превалял, тя останала на мястото си до сутринта. Като се съмнало, какво да види? Пред нея се разкрила голяма пропаст. Едва сега тя разбрала, кой бил този глас, който ѝ казал да не върви по-нататък. Сега разбрала тя, защо трябвало да спре и да остане на мястото си до сутринта. Благодарила на Бога за грижите към нея и продължила пътуването си.

И днес Божественото казва на всеки човек: Спри! – Пред какво? – Спри пред престъпленията си! Спри пред безумията си! Спри пред кривите си постъпки! Божественото казва на човека да тръгне сутрин, когато слънцето изгрява, а не вечер, в тъмнината. Докато е нощ, докато е тъмнина, ще седиш на едно място и ще чакаш. Щом изгрее слънцето, ще тръгнеш, ще вървиш напред.

[Той е реченият, НБ, 7 април 1929 г. София – Изгрев.](#)

ЗАМИНАЛИТЕ СА ОКОЛО НАС

В една евангелска църква в Англия един проповедник говорил на своите слушатели за онзи свят и казвал, че като отиде някой на онзи свят, той отивал направо при Бога. В това време един от слушателите, богат англичанин, едва дочакал да се свърши проповедта, за да се срещне с пастора и да го запита нещо за своята единствена дъщеря, която наскоро заминала за онзи свят. – Моля ви

се, господин пасторе, кажете ми, де е сега моята дъщеря, която наскоро замина за онзи свят? – С положителност не мога да ви кажа, но навярно и тя е при Бога, дето отиват всички заминали. В това време, до богатия англичанин седял един беден, благочестив човек и му казал: Господине, вашата дъщеря е около вас. Тя седи, слуша проповедта и взима участие в общата молитва. След това той описал чертите на дъщеря му, желанието, което изказвала към баща си, от което той се уверил в думите на своя събеседник. – Така е, праведните отиват в по-високите полета на невидимия свят, а грешните дълго време обикалят земята, плачат, смущават се, търсят изходен път от тежкото положение, в което се намират. Те не са готови още за живота на онзи свят.

[Той е реченият, НБ, 7 април 1929 г. София – Изгрев.](#)

ИЗДЪРΠΑНАТА РЪКА НА АДЕПТА БАХУ-МОР

Ще приведа един пример от времето на цар Соломон-Ра, да разберете, в какъв смисъл болестта може да бъде благословение за човека. В царството на Соломон-Ра живеел един адепт, който се наричал Баху-Мор. Той бил много добър, но понякога само проявявал голяма сприхавост, и ако нямало кой да го въздържа, би правил големи пакости. Като знаел този негов недъг, учителят му винаги изпращал с него човек, който да му прислужва; когато виждал, че адептът проявявал сприхавост, слугата трябвало да го дръпне за ръката, за да го предпази от пакост или престъпление. Един ден адептът се разгневил толкова много, че щял да убие един човек. Слугата му веднага го дръпнал за ръката, но така силно, че я откъснал от рамото му. Като се видял без ръка, адептът започнал да мисли, де е отишла ръката му и как да я намери. В това време слугата му се навел, взел ръката от земята и казал: Господарю, ето ръката ти. Заповядай, вземи си я! Адептът взел ръката си и я поставил на място.

Кое от двете е по-добре: да падне ръката на човек от мястото ѝ, в момента, когато се готви да извърши престъпление с нея, или да остане ръката на мястото си и да извърши с нея престъпление? – Първото е за предпочитане. Благословение е да падне ръката на човека от рамото му, и по този начин да не извърши замисленото престъпление. *Следователно, всяка болест, която може да предпази човека от извършване на известно престъпление, е благословение.* Болестта трае малко време. Като свърши работата си,

тя заминава. Тогава човек мзима ръката си, туря я на мястото ѝ и благодари на болестта, че го е предпазила от престъпление. Само по този начин човек ще се научи да не прави престъпления. *Красиво е човек да не върши престъпления в живота си! Важно, е обаче, човек съзнателно да не върши престъпления, а не механически да го предпазват.*

[И огорчи се в сърцето си, НБ, 14 април, 1929 г. София – Изгрев.](#)

ФАЛШИВОТО САМООБЛАДАНИЕ НА ГОДЕНИЦАТА

Един млад момък се сгодил за млада, красива мома. Той често се хвалил на приятелите си със своята годеница, че имала голямо самообладание, че била добра мома. Един ден той поканил приятеля си да отидат заедно на гости при своята годеница и да му я представи. Като отишли, започнали да се разговарят, и по едно време годеницата донесла на табла сладко и кафе да почерпи гостите. Годеникът намислил да подложи на изпит самообладанието на годеницата си, и приятелят му да се убеди в неговите думи. Като дошла при него, годеникът ѝ нарочно я спънал с крака си, и тя изпуснала таблата на земята. Годеницата не казала нищо, но мълчаливо събрала чашите и купат със сладкото и ги свалила в кухнята. Като излезли от дома на годеницата, годеникът казал на приятеля си: Виждаш ли, какво самообладание има моята годеница? Наскоро те се оженили. Каква била изненадата на младия човек, когато работата не излязла, както очаквал. Жена му съвсем не била такава, каквато се представила като годеница. – Де остана самообладанието ти? Де остана твоята кротост? Помниш ли какво самообладание показва, когато те спънах и ти събори цялата табла с чашите и сладкото на земята? – Да, това беше пред тебе. Трябваше да слезеш долу да видиш, каква дупка направих на масата от гняв. То беше дъвкане, чудо! Масата знае само, какво направих тогава.

Така постъпват много от съвременните хора. Докато са сами, те се сърдят, заканват се на този, на онзи, че ще го убият, ще му отмъстят и т. н. Щом излязат пред хората, представят се тихи, кротки, въздържани. Това е механическо разрешаване на въпросите.

[И огорчи се в сърцето си, НБ, 14 април, 1929 г. София – Изгрев.](#)

ФИЛОСОФЪТ И ЗЕФИРЪТ ; ПОЕТЪТ И КАНАРИТЕ

Ще приведа два примера от живота, които се случили по времето на цар Соломон-Ра. Първият пример се отнася до един от видните философи по това време, който щял да загуби живота си за своята идея. Той имал идеята да разбере, кога и преди колко милиона години се е явило Божественото съзнание в света. За тази цел всяка сутрин, преди изгрев слънце, той излизал вн от града на чист въздух, избирал хубаво място всред природата, сядал някъде и с часове размишлявал върху въпроса, който го интересувал. По това време зефирът се любувал с една от своите ученички, едно малко, нежно цветенце. Увлечен в размишленията си, философът не виждал нищо пред себе си. Един ден, като се разхождал, стъпнал това нежно цветенце. Като видял възлюбената си стъпкана, зефирът се разгневил и казал: Аз ще дам един добър урок на философа да помни, как се тъпчат малките цветенца. Втори път, когато дойде да размишлява, ще знае вече, как да се движи, какво да прави. Зефирът се разфучал, започнал да шиба по лицето философа, но последният се усмихвал доволно и казал: Чуден ден е днес! Никога не съм изпитвал такава приятност. Този лек зефир ме гали нежно по лицето, разхлажда ме и ми дава възможност по-добре да размишлявам. На другата сутрин философът минал по същия път, и като погледнал към земята, видял малкото стъпкано от него цветенце. Той се навел, изправил го и продължил пътя си, като казал: Чудно, как не съм видял това цветенце още вчера, че да го изправа! Тогава бях зает с много работа, нищо не виждах. Като видял това, зефирът казал: Ето, дойде умът в главата на този философ, и затова изправи погрешката си. Философът направил една погрешка в своя трактат, а именно: написал името на Бога с проста буква. За изправянето на тази погрешка му помогнали зефирът и неговата възлюбена, като го навели на мисълта за Божественото съзнание.

Вторият пример се отнася до един от видните поети, който живеел също така във времето на цар Соломон-Ра. Този поет се вдъхновил от идеята да възпее красотата на вселената, на слънцето. За тази цел той се качил един ден на една планина, застанал между две канари и оттам решил да възпее красотата, да я излее в стройна, хубава поезия. В това време двете канари се любили помежду си. Като видели поета между тях, двете канари пожелали да го помилват, да го погалят, да му се порадват малко. Тъкмо извадил перо и книга да пише, двете канари се прибилижили една до друга, притиснали го и се отдалечили. Добро било за канарите, че могли да изкажат любовта си, но поетът дълго време помнил тази любов. От любовта на канарите четири ребра на поета били счупени. След това

той отишъл в една гостилница да яде, но понеже усещал силна болка от счупените ребра, не могъл нищо да хапне. Не му стигало това, но против него било заведено дело, че си позволил да наруши спокойствието на двете канари, които се любели.

“Наклали огън”./ Йоана 18 : 18 / Всеки човек трябва да има в себе си накладен огън. Накладеният огън представя възвишените чувства в човека, т.е. проявите на любовта. Любовта може да произведе в човека два различни резултата: от една страна, тя може да събуди съзнанието на философа, да разбере красотата и величието на Божественото в света; от друга страна, тя може да събуди съзнанието на поета, който иска да възпее красотата в природата, застанал между канарите, и по този начин да го доведе до състояние да не яде.

[Наклали огън, НБ, 21 април, 1929 г. София – Изгрев.](#)

УМЕНИЯТА НА БЕЛИТЕ ЙОГИ

Един виден англичанин отишъл в Индия между белите йоги, които вървят по Христовото учение, да се учи между тях. Тези йоги, тези Бели Братя в Индия разполагат с истинско, положително знание, което, обаче, пазят свещено, не го дават на кого да е. Този англичанин придобил изкуство да става неуловим, лесно да се освобождава от затвор, от всякакви ограничения. Като го проследило английското правителство помислили, че е някакъв шпионин и го затворили. Какво било очудването им, когато още на другия ден видели, че стаята, в която го затворили, била празна. Хванали го отново и пак го турили в затвор, но сега поставили десет души стражари, добре въоръжени, да пазят. Сутринта още влизат в стаята, но стаята пак празна. Като видели това, решили да го закарат в Англия, там да го затворят. Но и в Англия се случило същото. Той оставил едно писмо до английското правителство със следното съдържание: Не правете повече опити в това направление. Колкото да ме затваряте, не можете да ме задържите в затвора. Аз имам работа, която непременно трябва да свърша. Оставете ме свободно да завърша мисията си.

Питам: ако затворят някого от вас, как ще излезе от затвора? Той ще пише писма до министрите, до царя, да моли за освобождение. Обаче, *човекът на положителната вяра сам излиза от затвора. Той не очаква да дойде някой отвън да го освободи... Всеки трябва да се стреми към това – да служи на Бога, и Бог да го освобождава от трудните положения в живота му.*

ПОЗДРАВ С ЕЗИК

Сега ще приведа един разказ за живота и обичаите на хората от царството на Соломон-Ра. В това царство хората имали обичай да се поздравяват с езика си, като го изплезвали навън, а не като сега – с ръцете си. Значи, за да се поздравят, трябвало всеки да изплези езика си навън. Така трябвало учениците да поздравяват учителите си; така трябвало пасомите да поздравяват своите пастори, духовните си ръководители; така трябвало, обикновените хора да поздравяват учените и философите. Един от най-видните философи по това време бил някой си Хамиба, тъй аз го наричам. Който иска да знае, какво е било същинското му име, нека се порови в анализите на миналото, и като го намери, да го преведе на български. Според мене, името Хамиба се дава на човек, който мисли, че е философ, но още не е завършил своята философия. Един ден, като се разхождал из града, той срещнал една от най-красивите моми на царството, каквато никога до това време не е виждал. Тази мома минала покрай него и не изплезила езика си да го поздрави, както бил обичаят. За да се спазва този обичай, бил издаден закон, според който, всеки, неизпълняващ обичая, се наказвал с десетгодишен строг затвор. Като видял, че красивата мома не го поздравила, философът се намерил в чудо, какво да прави. Ако не се оплаче от нея, достойнството му, като виден философ, се накърнявало. Най-после той подал оплакване до царя, в което съобщавал, че най-красивата мома в царството му не изпълнила обичая, не го поздравила с езика си. Царят издал заповед да се тури тази мома в затвор за десет години, но запитал философа да обясни, коя е причината, задето момата не се подчинила на този обичай. Философът не могъл да каже, коя е причината за непослушанието, което красивата мома проявила. Понеже, той не могъл да даде обяснение за причината на този факт, царят осъдил и него на десетгодишен затвор. В това време един прост, но разумен човек се явил пред царя и казал: Аз зная причината, задето красивата мома не поздравила философа с езика си. От рождение още тя има един недостатък на езика си. Езикът ѝ е недоразвит, къс, вследствие на което не може да го изплези навън. Той резнал малко езика ѝ, освободил го и наскоро езикът израснал. Тогава момата казала: Аз ще изправа погрешката си. Срещнала

философа, изплезила езика си и го поздравила. С това съдът отменил решението си: Нито момата останала в затвора, нито философът.

На много от съвременните хора езиците са недоразвити, недорасли. Мислите ли, че има език онзи, който обича да хули, да злослови по адрес на хората? *Според мене, само онзи човек има език, който може да говори сладко.* Онзи човек, който е започнал да си служи с лоши думи, след време неговият език непременно ще се парализира. Езиците на всички хора, които пишат и говорят лошо, в бъдеще ще се парализират, ще се намерят в положението на красивата мома.

[Момчето ми, НБ, 28 април, 1929 г. София – Изгрев.](#)

НБ – КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ / 1924 –25 год./

СМИРЕНАТА ПОСТЪПКА НА ВАШИНГТОН

Ще ви приведа един пример из живота: Един богат търговец си купил пуйка и гледал да намери някого, да му я занесе в къщи. Гледал натук – натам, не могъл да намери. В това време при него се приближил един господин, който го запитал : “Какво търсите, господине? – Купих си тази пуйка и търся някой да ми я занесе в къщи. – Аз съм готов да ви услужа. Търговецът подал пуйката в ръцете му, и той я занесъл в дома му. После извадил един долар да заплати на човека, който му услужил. – Не, господине, не мога да взема парите. – Как, не сте ли доволен? Знаете ли, кой съм аз? – казал търговецът – и му подал картичката си. В същото време и носачът извадил картичката си и я подал на търговеца. Търговецът прочел : Вашингтон, председател на Съединените щати. Можете да си представите, каква била изненадата на търговеца. За Вашингтона разправят и други случаи от неговия живот. Десетина войници работили на един мост. Трябвало да вдигнат една тежка греда. Опитвали се оттук - оттам, викали, махали с ръце, не могли да я повдигнат. По едно време минавал край тях един войник, когото те помолили да им помогне. Той им отговорил : Не виждате ли, че аз съм фелдфебел? В същия момент минавал един господин, който чул отказа на фелдфебела и веднага турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я вдигнат. Като свършил работата, той подал картичката си на войниците, на която те прочели : Генерал Вашингтон.

Съвременните търговци и фелдфебели чувстват своето благородство и не се унижават да носят пуйки и да вдигат греди. След това, вие ще проповядвате за Христа, ще плачете за Него, че носил тежкия кръст. Мъже и жени плачат за Христа, а там някъде страдат Христови братя и сестри, ходят голи и боси, продават своята чест, без да се трогват за тях.

[Който дойде при мене, НБ, 16 март, 1924 г. София.](#)

ГРАФ АБИЗИ И ГРАФИНЯ МЕЛБИ

Питам: На какво се дължат нашите криви схващания в живота? Един френски граф, наречен граф Абизи, това не е истинското му име, изпаднал материално. Той се влюбил в графиня Мелби. Като човек от високо произхождение, графът държал на думата си. Той бил крайно честен, но изпаднал, останал без никакво богатство. Мелби, богатата графска дъщеря, не искала да се ожени за него. Обаче, имала желание да му помогне. Един ден тя му казала: Готова съм да ти дам 200 хиляди франка, но с условие, да ми подпишеш полица. Че ме обичаш, това нищо не значи, аз постъпвам по търговски, искам да имаме чиста сметка. Втори път му дала заем от 500 хиляди франка, пак с полица, за определен срок. И трети път му дала заем от един милион франка, и пак си записала срока на полицата. В това време изпадналият граф се влюбил в друга мома. Един ден той отишъл на разходка със своята възлюбена и срещнали графиня Мелби. Тя искала да го смути, затова го спряла да му каже нещо. Графът се извинил на възлюбената си, че ще я остави за малко, и отишъл при графиня Мелби. Тя се приближала до ухото му и го запитала тихо: Кога ще изплатиш първата си полица? Той я изслушал и се отдалечил от нея. Като се върнал при своята възлюбена, тя го запитала: Какво ти каза тази млада мома? – Не мога да ти отговоря. – Значи, ти имаш връзки и с други жени. – Да – помислил си графът – и това са връзки, но материални, които всеки момент могат да ме изложат.

Как мислите, честен човек ли е графа? – Честен е, но има да дава. Каква особеност има в характера на граф Абизи? Той се отличавал с една затаена гордост. Той не казал на своята възлюбена, какво му говорила графинята, не от желание да не смути духа на своята възлюбена, но да не изложи себе си. Графът трябваше да й каже: Тази мома ми услужи с пари. Имам да й давам, и тя ме пита,

кога ще се издължа. Готовността на човек да каже истината, даже и когато се излага, в християнството се нарича покаяние. Да се покаеш, това значи, да изнесеш своите слаби черти, своите недостатъци, не пред хората, но пред Бога. Това значи истински човек, в пълния смисъл на думата честен, благороден. Полиците представят слабости и недостатъци, с които човек трябва да се справи.

[Брат ти си дойде, НБ, 23 март, 1924 г. София.](#)

ОЗИРИС БЕН – ЗАМЕСТНИК НА ФАРАОНА

Две неща спъват човешкия живот - те са го спъвали в миналото, спъват го и сега. Едното е, че хората не устояват на своите обещания – верността към Бога. Другото е, че не устояват на своя велик идеал. Ще ви приведа един разказ от египетската история.

Някога, фараонът Хаки Бал искал да изпита верността на своите поданици, също и на своите слуги. Една вечер той извикал тайно при себе си един от верните си поданици, Озирис Бен, и му казал : Искам да те поставя временно да управляваш държавата вместо мен, без да подозират това моите поданици. Ще управляваш, както намираш за добре. Ще разполагаш, както знаеш, с всичко, което имам.

Питам : Колко верни поданици може да има един цар? Ако остави един да управлява вместо него, да разполага с всичката му власт и богатство, без да злоупотреби с тях, как би постъпил той? Озирис Бен е постъпил разумно. След една година царят се върнал, и Озирис Бен му предал всичко в изправност. В ума и сърцето на този верен поданик не се явила никаква мисъл, никакво желание за обсебване на царския трон. Той стои по-високо даже от своя цар. Той си казва: Това място не е мое, то принадлежи на друг. Като заел мястото си, Хаки Бал си казал: Намерих един верен човек в света. На него всякога мога да разчитам.

Сега ще приведа друг разказ, пак из египетския живот, дето се разказва за една идеална жена – египтянка. Тя живяла във времето на Рамзес Салу – египетски фараон. Наричала се Елтамар, най-бедната мома в Египет. Същевременно, тя била толкова благородна, умна и красива, че обърнала внимание на младия фараон, Рамзес. Той се влюбил и пожелал да се ожени за нея. Тя му отговорила: Аз мога да се оженя за най-умния човек, макар и беден. В моите очи ти

не минаваш за толкова умен. Ако не намеря такъв човек, няма да се оженя.

Такъв трябва да бъде идеалът на човешката душа. Следователно, ако и вие имате верността на Озирис Бен и идеала на Елтамар, съвременния свят щеше да бъде съвсем друг, в сравнение със сегашния.

[Кажете само реч, НБ, 6 април, 1924 г. София.](#)

ДОБРИНАТА СЕ ВЪЗНАГРАЖДАВА

Когато човек е безкористен в действията си, никога няма да умре гладен. Силата на човека е в прилагане на любовта. Разправяха ми един интересен случай с един французин колар и един кон. След войната коларят намерил този кон на бойното поле и го взел у дома си. Между коларя и коня се завързала такава дружба, че не могли един без друг. По това време автомобилите в Париж толкова се умножили, че по нямане на работа, коларят трябвало често да гладува. Пък и конят бил стар, не могъл да работи, та и той гладувал заедно с господаря си. Като гледал страданията на коня, коларят го потупвал нежно и му казал: Ех, братко, и двамата сме осъдени на страдания! Един ден коларят впрегнал колата и се отправил в една гостилница, дано някой от клиентите да го потърси за работа. Влязъл в гостилницата, поогледал се, никой не го повикал и пак излязъл. Пред коня си видял един офицер, който със сълзи на очи милвал коня и му говорел нещо. – Какво има? – запитал коларят. – Този кон е мой ; той ми спаси живота през войната. Можеш ли да ми го продадеш? Ще ти дам колкото искаш. – Не, този кон е единственият ми приятел, с когото споделям всичко. Не го давам!

Как разрешил въпроса офицерът? Той казал на коларя: В такъв случай, ти и конят ще дойдете да живеете при мене. Така осигурили животът си и коларят, и конят.

[Още малко, НБ, 13 април, 1924 г. София](#)

АДЕПТЪТ АЗМАН БЕРА

Ще приведа един разказ от древността. Адептът Азман Бера, като изучил всички тайни, свършил и двете школи – школата на

черното братство и школата на Всемирното Бяло Братство – трябвало да държи изпит пред своя Учител. Учителят му го превърнал първо в кокошка. Тя живяла известно време при своя господар, на когото снасяла яйца. Като престанала да снася, един ден децата на господаря казали на баща си: Татко, мазничка е тази кокошка. Не можем ли да опитаме вкуса на нейното месце? Бащата решил да я заколи: хванал я и я зяклал. Пръв бащата искал да опита вкуса на нейното месо. Като го опитал, Азман Бера оживял в корема му и започнал да рови. Бащата станал от масата, започнал да вика, да крещи, не могъл да си обясни, как така кокошката оживяла в корема му. А кокошката си ходела в корема и ровела. Най-после, той повърнал, и кокошката излязла от устата му и проговорила: Втори път да не колите кокошки. Разбрахте ли, какви са последствията на клането? Който се опита да ме заколи, така ще ровя в корема му. Разчуло се навсякъде, че кокошката ровела в корема на господаря си. Един ден тя се изгубила, отишла при Учителя си. Той й казал: Добре разреши задачата си.

Сега, аз мога да ви обясня този въпрос от научно гледище. В случая, закланата кокошка представя опасен микроб. Има неща в живота, които не можем да ядем. Те са отрова, която, щом влезе в организма на човека, ще го умъртви. В този смисъл, отровата не е нищо друго, освен излишъците на живите същества, на които отнемате живота. Те искат да ви кажат, че нямате право да отнемате живота им. Тяхното място не е във вашия корем.

След първия изпит, Учителят на Азман Бера му дал втори изпит – превърнал го на овца и го пратил в дома на един богат човек. Господарката била добра жена. Тя редовно взимала млякото и вълната на овцата и била доволна от нея. Обаче, един ден господарят й казал: Днес ще заколя овцата, искам да я опитам. Купих я доста скъпо, хранех я добре, затова искам пръв аз да вкуся от нейното месце. И този път овцата оживяла в корема на своя господар и започнала да се движи на една, на друга страна. Той се надул толкова много, че не могъл да си намери място и започнал да вика, да се тръшка по земята, докато най-после я повърнал. Овцата се изправила на краката си и проговорила: Господарю, аз не съм от тези овце, които можеш да ядеш. Достатъчно беше, че ти давах млякото и вълната. Ти трябваше да ме оставиш да си живея свободно.

[Просете, търсете и хлопайте, НБ, 20 април, 1924 г. София.](#)

ПРИКРИТА СЪЩНОСТ

Ще ви приведа един случай из живота, станал още в турско време, някъде във Варненско. Един евреин пътувал през една гора. Той носел със себе си чанта, пълна със злато. Като вървял, постоянно се оглеждал надясно-наляво, да не излезе от гората разбойник да го обере. По едно време, той настигнал един турчин, който си правел молитвата. Приближил се евреинът до него, погледнал го с благоговение, но турчинът не му обърнал внимание, продължавал да се моли. Евреинът си казал: Ето, Бог ми помогна. Срегнах един религиозен човек, на когото мога да разчитам. Като свършил молитвата си, турчинът се обърнал към евреина и започнали да се разговарят. Евреинът му казал: Радвам се, че срещнах един набожен човек. Аз нося пари в чантата си и се боях да не налетя на разбойници в гората. Щом вярваш в Бога, ти ще ми помогнеш да изляза от гората. Ще те помоля да ме придружиш и да ми носиш чантата с парите. Турчинът го погледнал, усмихнал се и му казал: Да, мой дълг е да се моля на Бога. Готов съм да те придружа. Дай чантата си, дай и револвера и да вървим. Като навлезли в гъстата гора, турчинът казал на евреина: Хайде, върви пред мене, и продължи пътя си! – Ами парите? – Върви и ни думай повече! – Как така? Аз разчитах на тебе като на набожен човек, а ти ме обра. – Няма защо да се чудиш. Да се моля, това е мой дълг; да обирам хората, това е мой занаят. Довиждане!

Така постъпват и светски и религиозни хора. Като се молят в гората вдъхват доверие, изглеждат светии. Щом им дадеш чантата с парите, те показват какви са всъщност.

[Ще го изцеля, НБ, 27 април, \(Великден\) 1924 г. София.](#)

ЕГИПЕТСКИЯТ ФАРАОН ОЗИРИС БЕН

Египетският фараон Озирис Бен излязъл един ден из града и срещнал един войник със скъсани дрехи. Той го запитал: От коя дружина си ти? Защо си толкова окъсан? – Беден съм, не ми вървят работите. – Аз мога да ти помогна, кажи какво искаш. – Наистина ли говориш? – Каквото искаш, ще ти дам и ще се убедиш, че ти говоря сериозно. – Искам един здрав, хубав, издръжлив нож, че като се упражнявам с него, началникът ми да бъде доволен от мене. Той му дал такъв нож и си заминал. По-нататък срещнал един учен, който живеел в едно от жилищата на египетските храмове. Фараонът

запитал и него: Къде отиваш? – Изпъдиха ме от школата поради моето незнание. – Какво искаш? Аз мога да ти помогна. – Искам да ми дадеш знание да разбирам тайните на природата. Само така ще си пробия път. – Ще придобиеш това знание. Фараонът срещнал и трети човек, когото също запитал: От какво имаш нужда? Каквото искаш, ще ти дам. Искам да владея законите на топлината, че когато хората ме измъчват, така да ги нагорещя, да не смеят да ме докоснат. – Иди у дома си и ще придобиеш тази сила. Най-после, фараонът срещнал и четвърти човек, най-умният от предишните, и го запитал: Какво искаш от мене? – Господарю, аз те познавам. Аз съм честен и справедлив. Това, което искам, ще използвам разумно; няма да злоупотребя с него. Искам най-малкото – една пръчица. Като чукна с нея, да получа каквото искам. Ако съм гладен и чукна с пръчицата, да се сложи трапеза с различни яденета. Като замръкна някъде в тъмна нощ, в дъжд и буря, и няма къде да се подслоня, да чукна с пръчицата и пред мене да се открие една колибка за подслон. Фараонът му казал: Понеже си най-умен от всички, ще ти дам тази пръчица, но няма да злоупотребяш с нея.

И действително, пръчицата разрешава всичко. Четвъртият бил млад ученик от школата. С желанието да има пръчицата, той издържал своя изпит. Той обичал една мома – Елтамар, най-красивата и най-умна египтянка, която казвала, че ще се ожени само за царския син. Младият ученик се явил пред нея и казал: Аз съм твоя избранник, искам да се оженя за тебе. Тя му отговорила: Докажи това!

Питам: Вие как ще разрешите този въпрос? Аз зная, как ще го разрешите. Елтамар имала свой пробен камък, а именно: Ако този, който има изкуството да направи един палат, пожелае да остане с нея заедно, той не може да бъде нейния избранник. Или ако сложи трапеза и пожелае да яде заедно с нея, той не може да бъде нейния избранник. Той казал: Аз зная свойствата на тази пръчица. Тя била гладна. Чукнал той с пръчицата, и трапезата се явила. Тя седнала да яде, а той веднага изчезнал и я оставил сама да яде. Вечерта нямало къде да спрат да пренощуват. Той пак чукнал с пръчицата си и пред тях се открила хубава колибка, с меко, хубаво легло. Той веднага изчезнал, а нея оставил сама да си почине. Доволна от неговата обхода, тя си казала: Този е моят избранник.

Като заключение на разказа, казвам: *Всеки, който иска да дели богатата с вас, той не е вашият избранник!*

Ще ви приведа още един случай из живота на египетския фараон Озирис Бен. Той издал един закон, според който, всеки човек, хванат в престъпление, се осъжда на смърт. И обратно:

всеки, който направи едно добро, се възнаграждавал богато. Един беден селянин направил едно престъпление, заради което го затворили и осъдили на смърт. Преди да се изпълни смъртната присъда, той успял да избяга и хукнал по течението на реката Нил. В това време той видял, една млада мома се дави. Веднага се хвърлил в реката и я спасил. Тя била дъщеря на Озирис Бен. Хванали го, когато той изнасял девойката на брега. Как мислите? Приложило ли се смъртното наказание върху него? Той бил богато награден за стореното добро. Ето защо казвам, че човек трябва да прави добро. Доброто неутрализира всички престъпления и злини, извършени в миналото.

[Каквото попросите, НБ, 4 май, 1924 г. София.](#)

СИЛАТА НА ДОБРОТО ЕСТЕСТВО

Ще ви приведа един пример, да видите на какви изпитания може да бъде поставен човек в живота си. Един млад, 19-годишен момък се влюбил в една богата англичанка, по-възрастна от него. Той бил готов да се ожени за нея, но тя отхвърлила любовта му, предпочела да се ожени за установен човек, с добро материално положение. И наистина, тя се оженила за граф. Силно обиден и огорчен, младият момък, наречен Мелби, решил да си отмъсти по някакъв начин, ако не на нея, поне на някой от семейството ѝ. Но как? Добър момък по природа, той не прибегнал веднага до отмъщение, но започнал да търси начин, как да си отмъсти. Най-после си казал: Ще свърша по медицина, дано тук намеря някакъв особен начин за отмъщение. Свършил медицина и понеже бил способен, той станал виден лекар. В скоро време се прочул в града, като един от добрите и способни лекари. В това време неговата възлюбена имала вече дъщеря, 15-годишно момиче. Случило се, че момичето заболяло сериозно. Майката решила да изпрати дъщеря си на лечение при видния доктор Мелби. Щом видял момичето, той разбрал, че е дъщеря на неговата възлюбена. Казал си: Ето един добър случай да си отмъстя. Вместо на майката, ще отмъстя на момичето. Обаче, в този момент в него се зародила гляма вътрешна борба, и той започнал да размишлява: Какво е виновно детето? Ако съм обиден от майката, защо трябва да страда момичето? В тази борба надделяло доброто му естество, и той се отказал от желанието си да отмъщава. Такава борба се явява във всеки човек. Тя е резултат

на две противоположни чувства в човека: от една страна неговото благородство, от друга – желание за отмъщение.

Често ме питат: *Как ще се справи светът? – Като дадем място на Бога, да живее в нашите сърца и умове. Ако на обидите не отговаряш с обиди, Бог е в тебе. Ако на всяка обида отговаряш с усмивка, Бог живее в тебе.*

[И валя дъждът, НБ, 1 юни, 1924 г. София.](#)

ИСТИНСКО ЗНАНИЕ

Събрали се няколко души и започнали да спорят, има ли Господ, има ли друг свят и т.н. Между тях бил един от старите светии. Той слушал и мълчал. Те поглеждали на него отвисоко, считали го невежа, глупав човек. Разисквали по различни научни въпроси, изказвали различни мнения. – Ти какво ще кажеш? – запитвали светията. – Аз съм на друго мнение. – Да, защото нямаш знания. По едно време всички тръгнали на път. И светията тръгнал с тях. Стигнали до едно място, решили да си починат. Понеже ожаднели, започнали да търсят вода. Тук-там, никъде не намерили вода. Какво да се прави? – Нали сте учени, нали имате знания? Защо не си доставите сами вода? – Няма откъде. Тогава светията взел един камък, стиснал го, и от него потекла вода. Елате всички да се напиете!

Питам: Кое знание е истинско? Можете ли с вашето знание да стиснете камъка, и да потече от него вода? Ако можете, вашето знание е истинско. Важно е онова знание, което помага на човека при всички условия на живота му. Трябва ли да се обиждаш, че те считат невежа? Истински ученият не се обижда!

[И Бога за свой Отец казваше, НБ, 1 ноември, 1925 г. В. Търново.](#)

НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО – избрани беседи

НЕИЗБЕЖНОСТТА НА ДЪЛГА

Господ казва: “Ако си обезчестил някоя жена, във следващо прераждане ще я вземеш като своя жена или ще ти стане дете, ще я отгледаш и така ще си изплатиш греховете.”

В Америка един млад момък, син на богат търговец, обезчестява една мома, изоставя я след това, тя става блудница и след това умира. Момъкът свършва богословие и става знаменит проповедник. Всички го намирали благочестив, добър човек. Оженва се, ражда му се син, който на 16-годишна възраст става голям вагабонтин. Хората се учудвали, че от такъв благочестив баща излязъл толкова лош син. Казвам: Този син е неговата блудна мисъл. Бащата ходи вечерно време да го търси, да го прибира в дома му, но едва след десетки години успява да го поправи. Така той изплатил дълга си. Този ваш син е вашата възлюбена, която вие изнасилихте. Господ ще каже на бащата: “Ето твоята възлюбена, изплати се към нея.”

[Новото човечество, 19.08.1920, Гърново](#)

ЦАРСТВОТА НА ЕСПЕРТИТЕ И МЕНЗИТЕ

В старо време, в тъй наречения златен век, живели две царства: Царството на еспертите и царството на мензите. Царят на еспертите имал син и според тогавашния обичай повикал мъдреци, които да определят бъдещата съдба на сина му. Един от тези велики мъдреци направил своите изчисления и казал на царя: “Твоят син около 20-годишната си възраст ще премине една голяма криза, затова трябва да го изпратиш овчар в друго царство, за да се научи там на великите закони на живата природа”. Бащата бил верен на тези указания на мъдреца и казал на сина си: “Синко, отсега нататък ти ще трябва с пот на лицето си да изкарваш прехраната си”- и го изпратил като овчар в царството на мензите. Момъкът прекарал тук цели десет години, изучавал законите на природата. На единадесетата си година от своето пребиваване тук, един ден дохожда на разходка, възседнала на бял кон, дъщерята на царя на мензите. Тя била придружавана от свои телохранители, но увлечена от хубавите полски цветя и красива природа, тя слязла от коня и се отдалечила малко от тях. В това време нейде из камънаците, изскочила една кобра и ухапала царската дъщеря в дясната ръка. Овчарят – царският син, като забелязал това нещо и като знаел

законите, бързо се затичал при царската дъщеря, турил устата си на ръката ѝ и изсмукал отровата. Нейните телохранители, като забелязали отдалеч това нещо, помислили, че този момък оскърява царската дъщеря, затова опънали своя лък, намазан с отрова, срещу него и го ранили в лявата ръка. Царската дъщеря, като забелязала това нещо, приближила се до него, бързо разкъсала ръкава на дрехата му, турила устата си на раната му и изсмукала отровата. Момъкът казал на момата: “Ти пострада от отрова на змия, а аз - от човешка отрова”.

И жените, и мъжете трябва да се спасят от тази отрова. Жената трябва да изсмуче отровата на мъжкия егоизъм, а мъжът трябва да изсмуче отровата на женското изопачено сърце. Само така мъжете и жените могат да си подадат ръце, да познаят, че те живеят заедно и могат да се разбират. И всички съвременни християни трябва да си подадат ръка.

[Новото човечество, 19.08.1920, Гърново](#)

КРИВИТЕ СХВАЩАНИЯ НА ЦАРСКАТА ДЪЩЕРЯ

В онова царство на древността, за което ви разказвах по-рано, царят имал две дъщери, едната от които била многа красива. Тя отишла един ден при великия учител на мъдростта и му казала: - Учителю, аз искам да направиш красотата ми такава, че който мине покрай мене, да се омае; да стана така блага, че който ме види да не иска да се отдели от мене; същевременно искам, щото сестра ми да бъде лишена от тези качества, никой да не я обича и да стои постоянно в къщи, за да не ми пречи. Мъдрецът ѝ отговорил: - Да бъде според желанието ти. Качила се тази царска дъщеря на кон, погледнала наоколо си и казала: - Аз съм царската дъщеря! Започнали да се струпват наоколо ѝ хора, коне, волове, мухи, всичко, каквото срещнала по пътя си. Като се натрупали много коне, започнали да се ритат и да се препират помежду си кой да бъде по-близо до нея, а с това се вдигнал много голям прах. Воловете започнали да се бодат с роговете си и да се борят кой от тях да е по-близо до нея. Пчелите започнали да се жилият, осите също. Дигнал се страшен шум и бой и животните едно по едно започнали да падат мъртви на земята. Царската дъщеря, като гледала всичко това, разбрала колко криво схващала живота във вселената, хванала се за

косите, отишла при сестра си и ѝ рекла: - Сестро, помогни ми, понеже извърших голямо престъпление.

[Космичната обич, 24 август 1919 г. неделя, в гр. В. Търново](#)

=====

(беседа „Космичната обич”)

Н Б –сер. 12 том 3 - ГОЛЯМОТО БЛАГО

СМЕЛАТА МАЙКА

Виждал съм хора, които при заминаването си за другия свят, казват: Ех, да бих могъл още малко да поживея ! Че и там ще живееш. Ако пък искаш да живееш на земята, това от тебе зависи. Ще приведа един пример за една смела майка, която имала само едно дете. Тази майка обичала много детето си. Един ден детето ѝ се разболяло. Тя викала лекари, баби, но всички се произнесли, че детето ще умре, няма да издържи на болестта. Тогава майката се обърнала към Бога с думите: Господи, моля Те, подари живота на детето ми! Ти ми го даде да живеем заедно. Нито аз искам да умра, нито детето давам. Аз ще го отгледам, ще го възпитам и ще го науча да Те познава. То е родено да живее, затова Те моля да му помогнеш. За очудване и на лекари, и на баби детето оздравяло.

Това значи смела, любеща майка. Тя е познавала живота. Животът е закон, който не се изменя. Майката искала да живее детето ѝ, и Господ отговорил на молбата ѝ. Той ѝ доказал, че това, което не е възможно за бабите, нито за лекарите, е възможно за Него.

Питам сега и вас : Ще бъдете ли по-малодушни, по-малко смели от тази българка ? При това тя не е учена жена, няма знания, няма никаква философия. Тя казва, че се е борила с Господа и се страхува, какво ще отговаря като отиде на другия свят. Казах ѝ, че Господ ще я похвали, задето познала Неговия закон. Той ѝ дал това дете да живее, да изучава Божиите пътища, а не да умира. То има право да живее, да се учи, да изпълнява волята Божия.

[Голямото благо, НБ, 19 май, 1929 г. София. – Изгрев.](#)

ЗАПАЛЕНИТЕ СВЕЩИ

Ще ви разкажа една действителна случка, която чух от един приятел. В малкотърновско умира някой си богат българин, чорбаджия. Той оставил само едно голямо здание, в което заровил парите си. Но умрелият така се привързал към къщата си, че който влизал в нея, изпитвал голям страх ; който влизал в къщата, той умираше – умрелият ги душил. Във време на Севастополската война, когато англичани и французи дошли да се бият с русите, минал през това село един полк французи. Като културни хора те искали да вземат най-хубавата къща в селото. Искали да настанят офицери в тази къща, но ги предупредили, че ако влязат в тази къща на чорбаджията, може да се случи нещо с някой от войниците или офицерите, да бъдат удушени, за което после ще ги държат отговорни. Селяните казали : “Тази къща е много хубава, но е чумава. Дух има в нея, който души хората.” Французите се уплашили, но един от тях казал : “Аз ще отида.” Той бил окултист, разбирал законите. Влязъл в къщата и наредил 24 свещи в кръг, по една свещ на час. И в себе си държал една свещ запалена. Влязъл вътре в колелото между свещите. По едно време се чука на вратата. Той казва :” Влез.” Онзи отвън му казал : “ Излез. “ Но като не се разбрали французинът и българинът, последният казал най-после : “Ако не искаш да излезеш, аз ще вляза.” И отваря вратата, влиза вътре и започва да гаси свещите една по една наоколо. Французинът седи със свещта вътре и ги пали. Вървят и двамата и обикалят кръга.

Колко пъти са обиколили, не се знае. И най-после, като пропял петелът, българинът си заминал.

Законът е верен: за да те сплете дяволът с една лоша мисъл, той трябва да изгаси свещите ти. Той ще дойде и ще изгаси едно твое хубаво чувство или една твоя хубава мисъл. Ти ги пали. Два-три часа ще бъде така и като пропеят петлите, той ще си отиде. Оттам насетне и този българин се уплашил вече и не ходил в къщата. Като видял, че в тази къща има 24 свещи и че те се запалват от само себе си, дяволът се убеждава, че свещите в човека не могат да се изгасят. Затова той ще седи отвън.

Изводът сега : никога не изгасвайте своите свещени мисли, никога и на никого не позволявайте да ви ги гаси. Който и да е : баща ви, майка ви, брат ви и прочее, не позволявайте да изгасват свещените ви мисли. Тази свещ, която имате в себе си, това е човешкият ум, това е човешкият дух. Не се обезсърчавай, че някой изгасил свещта ти, че някой казал обидна дума заради теб. Запали свещта си. Защото всяка лоша дума е изгасване на една свещ.

[Тялото на любовта, ООК, 26 февруари 1936 г.](#)

РАДВАЙТЕ СЕ !

Има един анекдот, в който се разправя за човешкото завистливо сърце. Един цар повикал едного, който бил много завистлив и му казал : “Искай от мене, каквото ти е нужно, но ще знаеш, че каквото поискаш, на съседа ти ще дам двойно.” С това царят искал да изпита омразата и завистта на човешкото сърце. Тогава той мислил, мислил и казал на царя : “Искам да ми извадиш едното око.” Той пожелал от царя да му извадят едното око, за да извадят на съседа му и двете. Това не е избор.

Казвам, не завиждайте никому. Радвайте се на всяка добра придобивка, която хората имат, защото доброто е от Бога. Колкото малко и да е това добро, в когото и да е, в растенията, в животните или в човека, радвайте се на това добро. Доброто е винаги от Бога.

[Тялото на любовта, ООК, 26 февруари 1936 г.](#)

=====

“ ЛУДИЯТ “ и БОЖЕСТВЕННОТО ЗНАНИЕ

В един от големите европейски градове имало един прочут лекар-психиатър, при когото се стичали болни от цялата околност. Той завеждал един от институте на болницата за умопобъркани. Един ден при него се явил един милионер със своя побъркан син. Той казал на лекаря: “Господин професоре, обещавам ви голямо възнаграждение, ако излекувате сина ми. За да не ви създава големи безпокойства, оставям двама от слугите си на ваше разположение, да се грижат за сина ми. Лекарят приел болния и обещал на бащата, че ще направи всичко възможно да излекува сина му. Един ден болният успял да избяга от стаята си и се качил на покрива на едно от болничните здания, високо четири етажа, отдето искал да скочи долу. Като видял това нещо, лекарят се уплашил и започнал да мисли, какво да прави, за да застави болния да слезе от покрива. Ако турят стълба, по която да се качи някой на покрива, да свали болния, в това време той може да се хвърли оттам. Лекарят поглеждал натук – натам, търсил начин да свали болния. Около лекаря се събрали някои от психичноболните, прислугата на болницата, но никой не се сещал, как да свали болния. Най-после един от болните казал: Господин докторе, макар че всички ме считат за луд, но аз ще ви покажа какво трябва да направите, да заставите болния да слезе сам. Дайте ми един трион. Слугите веднага му донесли трион и се спрели отстрана, да видят, какво ще прави. Той се приближил към зданието, взел триона в ръка и извикал към болния: Слушай, или слизай долу, или сега ще започна да режа зданието с триона. Зданието ще се събори и ти ще паднеш в развалините му. Като казал тия думи, той започнал да реже с триона един от ъглите на зданието. В този момент болният извикал: Моля, дайте ми по-скоро стълба, да слезя на земята. Така лудият успял да свали сина на милионера от покрива на зданието.

Съвременните хора трябва да се стремят към такова знание, което сближава душите им, което ги запознава едни с други. Тази култура наричаме Божествена. Знанието пък, с което човек може да си помогне при всички критични случаи в живота наричаме Божествено.

[Призовете ги на сватба, НБ, 9 март, 1930 г. София – Изгрев.](#)

ИЗ ЖИВОТА НА СОЛОМОНА

Разправят един интересен случай от живота на Соломона. Той имал един добър приятел, който бил почти толкова богат, като Соломона. Един ден приятелят му се отдръпнал от него и престанал да го посещава. Соломон изпратил няколко от своите слуги при него, да го попитат, защо не дохожда вече при него. Най-после приятелят му сам отишъл при Соломона и му казал : Аз съм недоволен от тебе, че при големите богатства, с които разполагаш, не пожела да дадеш и на мене нещо за спомен. Соломон не очаквал подобно признание и казал на приятеля си: Наистина, досега нищо не съм ти дал за спомен, никакъв подарък не съм ти направил, но всичко това съм сторил съзнателно. Ти разполагаш със същото богатство, с което и аз разполагам. Кое е онова, което мога да ти дам, за да те задоволя? Приятелят му отговорил: Материално богатство имам, не се нуждая от нищо, но аз съм лишен от духовното богатство, с което ти си надарен. Ти имаш големи знания, знаеш езика на всички животни и можеш да се разговаряш с тях. Научи ме поне на един език. – Какъв език искаш да знаеш? – Искам да зная езика на кучето, да разбирам какво говорят кучетата помежду си. – Готов ли си да носиш последствията на това знание? Който знае езика на животните, ще се натъкне на големи изпитания. – Готов съм на всичко. – Щом е така, ще те науча да разбираш езика на кучето.

Соломон предал на приятеля си всички форми, знаци и правила за разбиране на езика на кучетата, и в един ден приятелят му могъл вече да разбира този език и да се ползува от него. Един ден той чул, как неговите големи, изхранени кучета се разговаряли с едно малко кученце, влязло в двора им заедно със своя господар – просяк. Кученцето им казало: Мога ли да остана да живея при вас, да живея по-сносен живот? Дотегна ми вече да придружавам своя господар. Той по цели дни ходи да проси и почти нищо не изкарва. Вижте, ребрата ми се четат от слабост. Кучетата му отговорили: Можеш да останеш при нас. След няколко дни кравата на господаря ще умре, и ти ще се наядеш до насита. Като чул този разговор, приятелят на Соломона заповядал на слугите си на другия ден още да занесат кравата на пазара и да я продадат. Слугите изпълнили заповедта на господаря си. Последният си помислил: Чудно нещо! Защо Соломон ми каза, че ако разбирам езика на животните, ще се натъкна на нещастия? Ето, в този случай, не само, че нищо не

изгубих, но даже спечелих нещо. Ако не знаех, че кравата ми ще умре, щях да я оставя в обора си да си живее. След няколко дни тя щеше да умре, и аз щях да се принудя да я изхвърля, без да получа нищо от нея. Малкото кученце пак посетило големите кучета, но те му казали: съжеляваме, че и сега няма какво да хапнеш. Господарят продаде кравата си. Ще почакаш още малко: конят на господаря ще умре. Ела след няколко дни, ще има ядене за тебе. Като чул разговора на кучетата, господарят продал коня си и казал: и тук спечелих. Кученцето пак дошло, но му казали същото: съжеляваме, че и днес не можеш да си хапнеш. Господарят продаде и коня си. Още една надежда има за тебе. Тези дни ще умре господарката ни, и по този случай ще има за ядене много неща. Като чул и този разговор на кучетата, господарят се ужасил и си казал: какво да правя сега? Жена ми ще умре. Да я продам, както направих с кравата и коня си, не може. Как да разреша този въпрос? Като се видял във възможност сам да се справи, той отишъл при Соломона, разказал му цялата работа и го запитал, какво да прави. Соломон му отговорил: Сега не остава нищо друго, освен да се разведеш със жена си. Умрял и разведен човек е едно и също.

Мнозина постъпват като приятеля на Соломона: кравата си продават, коня си продават, но като дойдат до жена си, не знаят, как да постъпят. Следователно, дойдем ли до културното или Божественото дело, което засяга човешката душа, тогава разбираме, какво нещо е човекът.

[Призовете ги на сватба, НБ, 9 март, 1930 г. София – Изгрев](#)

КРАСОТА И ГРОЗОТА

В един княжески палат имало една слугиня, която била много грозна. Тя чувала, че в света съществуват красиви хора, и затова често поглеждала през прозорците на палата, дано види някой красив човек. Който я виждал, ужасявал се от грозотата ѝ и казвал: Какво страшилище! Каква грозота! Тя чувала всичко това и страдала, плачела, молела се на Бога, да направи нещо с нея, да стане красива. Най-после Бог чул молбата ѝ и изпратил един ангел, да се всели в нея, да ѝ предаде малко от красотата си. Щом влязъл в нея, ангелът ѝ предал малко от своята красота, и тя, за очудване на хората, станала красива. Кой как минавал край двореца и виждал слугинята на някой прозорец, извиквал с радост: Колко е красива

тази мома! Колкото беше нещастна майката на грозната слугиня, толкова щастлива е майката на тази красива мома. Хората се интересували да знаят, кои са майката и бащата на грозната мома, но още повече се интересували от майката и бащата на красивата мома. Кои са били бащата и майката на грозната и красивата мома, това сами можете да разрешите. Всички момци, царски и княжески синове, които минавали край палата, в който слугувала красивата мома, влюбвали се в нея и предлагали ръката си. Обаче, на красивата мома било забранено да се жени. Тя отказвала на всички момци. От скръб, че не могат да се оженят за нея, те започвали да плачат. Момата се радвала на красотата си, а те плачели. Когато била грозна, тя плакала, а те минавали край палата и се смеели на грозотата ѝ.

Ако момата не беше грозна, никога не би се молила на Бога да я направи красива. Чрез грозотата тя развива в себе си ценни качества, които не би могла да развие при красотата.

[С благодат и истина, НБ, 16 март, 1930 г. София. – Изгрев.](#)

БЕДНИ СТУДЕНТИ В РУСИЯ

Трима бедни младежи, добри приятели, заминали за Русия, там да учат. Обаче те имали само един нов костюм, с който и тримата се ползували. Когато единият отивал в университета да слуша лекции или да държи изпит, двамата оставали в къщи да учат. После вторият обличал костюма и отивал на изпит. Така се редували тримата и могли да свършат университета с един костюм. Вечер, когато нямали осветление, те излизали на улицата и там учили, на светлината на фенерите. Така минали през големи мъчности, но издържали, понеже желанието им за учене било силно. Като свършили университета, върнали се в България, дето заели високи постове. Следователно, когато желанието на човека за учене е силно, той учи при всякакви условия и гледа на всичко от добрата страна.

В същото време там се учили и други двама българи студенти. Те живели в съседни къщи, срещали се често и разговаряли за мъчнотиите си. Към края на учебната година единият учил за изпит, но се оплаквал на приятеля си, че не може да чете, защото над неговата стая живеела хазайката му, която имала дъщеря в музикалната академия. Дъщерята свирела по цели дни и безпокояла студента, пречила му да учи. – Не зная, какво да правя, времето върви, аз не мога да уча и се безпокоя да не пропадна на изпит. При това, дадох вече предплата за месеца, не мога да напусна квартирата,

нямам пари. – Лесна работа, ще наредим и твоята. – Как? – Ще извикаме един гайдарджия да ни свири. Ще видиш, че хазяйката ще бъде готова и наема да върне, а отгоре да ти даде нещо от себе си. Извикали един гайдарджия, който започнал да свири. Те пели, играли и по този начин заставили хазяйката да влезе в стаята на своя квартирант и да пита, каква е тази веселба. – В България има голяма радост, та и ние решихме да се повеселим. – Ще ви помоля да спрете веселието си. – Не можем така лесно да прекъснем, поне два – три дни ще се веселим. – Тогава, освободете квартирата ми. Връщам наема ви, давам ви отгоре една сума за пренасяне, но час по-скоро ни освободете от вашите радости и веселби. Ще кажете, че те си послужили с хитрост. Не, те излезли съобразителни. Понеже дъщерята на хазяйката нямала намерение да престане да свири, студентът не могъл да учи и рискувал да изгуби семестъра. Щом пианото не млъква, гайдата насила ще го застави да спре.

Какво представят гайдата и пианото? Те са израз на неблагоприятните и невъзпитани мисли и чувства на човека, които пречат на развитието му.

[И рече Исус, НБ, 6 април, 1930 г. София. – Изгрев.](#)

ОТЧАЯНИЯТ МОМЪК И МУШИЦАТА

Един млад момък, който учеше във Варна, разправяше една своя опитност. Той казваше: Случи се нещо в моя живот, което ме доведе до пълно отчаяние. Между близките си не срещам никакво съчувствие, бях сам в живота. Един ден отидох да се разходя край морето и започнах да мисля: Трябва ли още да живея, или да туря край на живота си? Времето беше мрачно, облачно, нито един слънчев лъч не се виждаше на хоризонта. Като разсъждавах за смисъла на моя живот, една част от небето се разкри, и няколко слънчеви лъчи си пробиха път. Аз погледнах към тях и нещо светна в ума ми. В това време отнякъде долетя една малка мушица, която кацна на лицето ми и започна да лази. Всяко нейно движение ми се отразяваше особено приятно и внасяше топлина в сърцето ми. Мракът в съзнанието ми се разсея и нещо меко, топло изпълни душата ми. Като гледах тази мушица, мислех си: Ако тази малка мушица може да се справи с положението си, колко повече аз мога да направя това. От този момент разбрах, че има нещо велико в света, за което трябва да се живее. Така животът ми се осмисли.

ВЪЗМЕЗДИЕ

Моралът представя онова разумно начало, което действа в света и се прилага еднакво към всички живи същества. Този закон обхваща еднакво и растенията, и рибите, и птиците, и млекопитаещите и хората. Великият морален закон засяга всички същества и еднакво ги държи отговорни. Като изучавате живота ще видите, че този закон действа навсякъде.

В едно габровско село се случило следното нещо: Една майка имала едно момченце, доста немирно. То често се катерило по дърветата, разваляло гнездата на птичките, взимало яйчицата им. Ако пък имало малки, взимало ги да си играе с тях. Един ден то взело пет малки лястовички от едно гнездо и им отрязало езичетата, след което ги захвърлило. Майката видяла това и, вместо да се скара на детето, да го посъветва, втори път да не постъпва така с малките птиченца, тя започнала да разправя на съседките си, какво направил нейният Иванчо. Какво се случило след това? Иванчо пораснал, станал голям и се оженил. Родили му се пет деца едно след друго, но всички били неми.

Ще кажете, че това е някакво съвпадение. Това е възмездие за нарушаване на великия морал. Никой няма право да отнема от човека или от живите същества това, което не може сам да направи или да им го върне.

Друг случай. Един касапин искал да заколи един вол. Обаче, волът не се давал. След като се борил цял час със вола, касапинът дошъл до една хитрост: съборил вола на земята, извадил едното му око и, като го обезсилил, заклал го. След две седмици касапинът получил наказанието си. Един вол го мушнал в едното око и го ослепил. Голяма била изненадата му, когато видял, че пострадал тъкмо с това око, което той извадил на вола. И това ли е съвпадение?

РАЗМЕНЕНИ РОЛИ

Ще приведа един пример от руския живот. Бащата на една княгиня, Матилда Богачевска, млада, високо интелигентна,

благородна и даровита мома, решил да я ожени за един млад княз, с когото се запознал в последно време. Бащите на младите дошли до убеждение, че може да се сродят. Като чул разговора на баща си, синът се обнадеждил и решил да се срещне с младата княгиня, да се запознаят. В деня, определен за срещата, княгинята намислила да устрои на княза една изненада. Тя била духовита, съобразителна, искала да изпита княза, да разбере, какво го заставя да се жени. Тя имала една добра слугиня, наречена Соня. Извикала при себе си слугинята и казала: Днес ние ще разменим ролите си. Ти ще заемеш моето място, а аз – твоето, ще работя, каквото ти работиш. Княз Мерик Мелизовски ще ни посети, но и пред него ще играеш ролята си. Слугинята изпълнила желанието на своята господарка, която веднага поела работата на Соня. След малко пристигнал князът. Запознал се със Соня, която замествала княгинята. Той поглеждал ту към Соня, ту към Матилда и след един час се обърнал към Матилда и казал: Имам една молба към вас. Досега никога не съм слугувал. Заемал съм високо положение, на мен са слугували много хора, но аз – на никого. Ще ми позволите днес да стана слуга на княгинята и на вас. Каквото ми заповядате, ще направя. Като получил съгласието на двете жени, той съблякъл своите дрехи, облякъл се като слуга и очаквал заповеди. Княгинята го накарала да отиде на реката, да опере всички нечисти чували. Като изпрал чувалите, накарал го да очисти обората на конете. Най-после го изпратили на лозето да копае. Той свършил всичката работа отлично, и вечерта тръгнал да си отива. Като отишъл у дома си, той си казал: Аз няма да се ожения за княгинята, не ми харесва. Ако е въпрос за харесване, сърцето ми трепна за слугинята. Тя е умна, благородна мома. Обаче, като княз не ми е позволено да взема мома от простолудието. Предпочитам да не се женя, отколкото да ми натрапят княгинята, която не харесвам. Така, той решил да не се жени. Или за слугинята, или за някоя друга.

Слугинята представя закона. На каквото място и да го турите, каквото име и да му дадете, Соня си остава Соня, т.е. слугинята си остава слугиня. Същото се отнася и до княгинята: колкото низко и да я поставите, княгинята си остава княгиня. Княгинята пък представя любовта. Дето и да я турите, любовта си остава любов. Тя носи светлина навсякъде.

Дали сте сиромаш, или богат, бъдете радостни и благодарете на Бога. Какво по-голямо благо може да очаква човек от това, да бъде слуга и съзнателно да изпълнява службата си? Нали така постъпи младият княжески син? Той доброволно стана слуга на младата княгиня и слугинята ѝ, като изпълняваше добросъвестно заповедите им. Обаче, и княгинята слезе от висотата на своето положение да слугува, да изпита княжеския син, а същевременно да изпита и себе

си. Ако и вие, като младия княз и младата княгиня, не можете да слезете от положението, в което се намирате, и поне един ден да слугувате, нищо не можете да постигнете.

[Господар на съботата, НБ, 13 април, 1930 г. София. – Изгрев](#)

СОЛОМОН И ИСТИНСКАТА МАЙКА

Този, който знае законите на живата светлина и топлина, той никога не се обърква.

Във времето на Соломона, един от най-мъдрите еврейски царе, се явили две жени да искат от него справедлива присъда. Двете жени живеели заедно, в една стая. Случило се, че и двете родили почти в едно и също време. Една вечер, по невнимание, едната майка задушила детето си и, като се събудила сутринта, намерила го мъртво. Бързо тя сменила децата: взела живото дете на другарката си, а на мястото му турила своето мъртво дете. Като се събудила другарката ѝ от сън и видяла мъртвото дете до себе си, веднага познала, че не е нейното, и разбрала, че е станала някаква измама. Тя казала, че не е нейно и настоявала да вземе своето от ръцете на измамницата. Последната настоявала, че живото дете е нейно, и не го давала на истинската му майка. Най-послед двете жени решили да отидат при Соломона, той да разреши възникналия между тях спор. Те му разправили цялата случка, и всяка настоявала, че живото дете е нейно. Понеже познавал добре човешкото сърце, Соломон издал следната присъда: да се разреже живото дете и навсяка майка да се даде по една част. Като чула тази присъда, измамницата казала: Доволна съм от присъдата. Нека детето се разреже, и всяка от нас да вземе по една част. Обаче, истинската майка се ужасила от тази присъда и извикала: Царю честити, не давам детето си, не искам да се реже. По-добре нека го вземе другарката ми, но да остане живо, отколкото да имаме и двете по една част от него, но мъртво. Така именно, Соломон разбрал, коя е истинската майка на живото дете, и го дал на нея.

Щом излезли от съда, майката на умрялото дете започнала да упреква Соломона в лицеприятие. Като доловил мисълта ѝ, Соломон върнал и двете жени назад и казал на недоволната: Виж какъв знак има умрялото дете под дясната мишца. Майката погледнала под мишцата на детето и видяла едно черно петно, каквото имала и тя на същото място. Засрамена пред себе си за кривите мисли, които

отправила към Соломона, жената млъкнала и се отдалечила няколко стъпки назад. След това той извикал майката на живото дете и казал: Виж какъв знак има детето ти под лявата мишца. Майката погледнала под мишцата на детето си и видяла един червен белег, признак на живот и добро здраве. Същият белег притежавала и тя. Показала белега на своята другарка, да я увери още повече в справедливата присъда. Впрочем, това даже не било нужно, понеже майката на умрялото дете знаела истината.

Трябва ли и вие, като майката на умрялото дете, да обвинявате Бога и да казвате, че не постъпва справедливо? Законът за наследствеността открива истината. Той казва на човека: Вдигни ръката си и виж, какъв белег имаш под мишцата. Ще видиш, че и ти носиш същия знак, какъвто има онзи, който те е родил.

[Аз и Отец едно сме, НБ, 20-ти април, 1930 г. София - Изгрев.](#)

ЗАПАЛЕНАТА СВЕЩ

Един английски офицер предприел една малка екскурзия някъде в Шотландия. За да не бъде сам, той взел със себе си и своята сестра. Понеже обичал да посещава пещери, той завел сестра си в една голяма и дълбока пещера, да я разгледат, да видят, какво има в нея. Братът носел в джоба си една свещ и една клечка кибрит, само за едно запалване на свещта. При влизането си в пещерата, той запалил свещта и осветил пътя и на двамата. По невнимание, той паднал на земята, и свещта изгаснала. Като се намерили на тъмно, със загаснала свещ в ръка, без клечка кибрит, те се ужасили. Положението им било тежко. В тъмнината те объркали пътя си. Цяла нощ се лутали в тъмната пещера, докато най-после дошли другари да им помогнат. Те ги извадили от пещерата почти в безсъзнание.

Ето защо, като отивате в света, внимавайте да не се спънете и да изгасите свещта си. Светът представя дълбока, обширна пещера, в която човек се забърква и изгубва пътя си. За да излезе благополучно оттам, той трябва да запали свещта си и никога да не я изгасва. Мнозина мислят, че и без свещ може, т.е. без Бога, затова Го отричат. Така говорят само онези хора, които са изгасили своята свещ. Щом е дошъл на земята, човек трябва да живее за някого: или за себе си, или за дома си, или за обществото, или за народа си, или за цялото човечество. С други думи казано: човек трябва да живее

или за стомаха, или за сърцето, или за ума си. Така са живели и неговите дядо и баба, баща и майка, и свещта им е горяла. Живей за нещо или за някого, за да не изгасне свещта ти. За предпочитане е да живееш за нещо, но свещта ти да гори, отколкото да паднеш в пещерата, да изгасне свещта ти и да дойдат отвън хора да те търсят и спасяват. Колкото и малка да е свещта ти, пази я да не изгасне.

[Аз и Отец едно сме, НБ, 20-ти април, 1930 г. София - Изгрев.](#)

КАК ЛЕКУВА АРАХАНГЕЛ МИХАИЛ

Един от видните философи на християнството се обезсърчил от живота, не намирал никакъв смисъл в него и решил да се самоубие. Той тръгнал по света да търси място, където да се самоубие и да намери оправдание за решението си. Като скитал по света, срещнал го един от видните князе на небето, арахангел Михаил, престорен на човек, и го запитал: Братко, къде отиваш? – Дотегна ми живота. Имам една философия, която хората не приемат и, според нея, минавам за посмешище пред тях. Всички ми се смеят и ме подиграват, считат ме за смахнат. Искях да се прочуя, да стана виден философ, но, като не можах да постигна това, отчаях се и реших да се самоубия. Искам да отстъпя мястото си на някой друг. – Ела с мене, казал арахангелът, ще те науча на едно изкуство, с което ще се прочуеш толкова много, че и царе ще те търсят. – Да не се подиграваш и ти с мене, да ме считаш смахнат? – Не се шегувам, ела с мене, ще направим първия опит. Ще те науча да лекуваш хората по най-нов начин. Като отидеш в някой дом и намериш, че там има болен, ще кажеш, че можеш да лекуваш. Ще влезеш при болния и ще погледнеш, къде стоя аз. Ако съм при краката на болния, ще се наемеш да го лекуваш. Той непременно ще оздравее. Ще му говориш за Бога, и по този начин ще събудиш жизнените му сили. Ако видиш, че съм при главата на болния, ще знаеш, че не може да се лекува. Тогава ще кажеш, че трябва да отидеш у дома си, да проучиш положението на болния, понеже е сериозно. Щом излезеш, аз ще го задигна. Като се върнеш и разбереш, че е умрял, ще изкажеш съжалението си, че не си могъл да го завариш още жив, да му помогнеш.

Като научил изкуството да лекува, философът се насърчил и тръгнал по света с нова идея. Случило се, че трябвало да приложи първия опит върху един княз. Като влязъл при него и видял

арахангел Михаил при краката му, той се насърчил и се наел да го лекува. От този момент той се прочул като виден лекар в цялата държава и започнали да го канят навсякъде, да му дават банкети и угощения.

Дошъл денят и на неговото заминаване. Той заболял сериозно и останал очуден, когато видял при главата си арахангел Михаил. Като разбрал, защо е дошъл, той започнал да се върти в леглото си, дано арахангел Михаил застане до краката му. Така той се въртял в леглото си цели три дни, но, както и да се обръщал, арахангелът заставал все при главата му. Най-после арахангел Михаил казал на философа: Слушай, аз исках да те изпитам. Стани от леглото си да отидем на разходка. – Да не си играеш с мене, да ме задигнеш на онзи свят? – Не се шегувам, ела с мене на разходка. Философът станал от леглото си, облякъл се и тръгнал с арахангела да се разходят. Стигнали до една хубава, мраморна чешма. – Хубава ли е водата на тази чешма? – запитал философът. – Опитай я. Като се навел да пие, арахангел Михаил застанал при главата му и го задигнал за онзи свят, като оставил тялото му при чешмата. След това те продължили пътя си, но вече в астралния свят. Философът не разбрал, какво става с него, и казал на арахангела: Ти не можеш да постъпваш с мене, както с обикновените хора – по друг начин трябва да постъпиш. – По друг начин, именно, постъпих аз. Ти не си вече между живите хора на земята. – Да не се шегуваш пак с мене? – Не се шегувам. Ако искаш да те заведа при тялото ти, да се увериш, че си излязъл от него. Той го завел при чешмата и му показал тялото. – Ето твоето тяло; ако искаш, можеш да влезеш в него. – Не искам, тъмно е вътре. Води ме в пътя, по който сме тръгнали. Аз разбирам вече заблудението, в което съм се намирал.

Съвременните хора искат да живеят тихо и спокойно, да минават без мъчнотии и страдания. За обикновените хора това е възможно, но за онези, които се стремят към развиване на своите дарби и способности, които искат да бъдат гениални, това е невъзможно. Колкото по-велик и гениален е човек, толкова по-големи са страданията му.

[Доведете ми го тук, НБ, 27 април, 1930 г. София. – Изгрев.](#)

В ЦАРСТВОТО НА СОЛОМОН – РА

В царството на Соломон-Ра живели трима видни мъже, прочути със своите произведения. Единият бил скулптор, наричал се Бенур Азри. Вторият бил прочут съдия – Бару Махилма, а третият – прочут поет, на име Бентам Мазру. Скулпторът Бенур изработил една хубава статуя, която изобразявала великия човек. За да я видят видните хора в царството, той я изложил на такова място, че всеки да я разгледа добре и да даде мнението си за нея. От двете страни на статуята си той поставил по един голям пергаментен лист, на който всеки да предаде мнението си за статуята писмено. Той искал да знае мнението на видните хора в царството, а не и на обикновените, които нищо не разбират от изкуство. Пръв видял статуята прочутият съдия Бару Махилма. Като я разглеждал, дошли при него няколко души да му съобщят, че видели един мъж и една жена да се целуват. Според тогавашните закони, не се позволявало на мъже и жени да се целуват, даже и законни съпрузи, освен на баща и дъщеря. Съдията изслушал възмущението на обвинителите и побързал да издаде строгата си присъда. Потърсил в джобовете си лист, върху който да напише присъдата, но не могъл да намери. Погледнал към двата пергаментни листа и решил на единия да напише присъдата на провинилите се, които веднага турили в затвор. След съдията дошъл прочутият поет Бентам Мазру, да види статуята и да даде мнението си за нея. В това време покрай него минала една красива жена, която спряла вниманието му. Той се вдъхновил толкова много, че почувствал нужда да се излее, да напише едно стихотворение, в което да я възпее като душа, създадена по образ и подобие на Бога. Понеже нямал лист, на който да напише стихотворението си, той използвал втория пергаментен лист пред статуята и бързо го написал и го предал на красивата мома. В бързината си и съдията, и поетът си послужили с пергаментните листа, оставени за друга цел. След тях дошли много видни хора, учени, които искали да напишат мнението си за статуята, но, по нямане на листа, те започнали да пишат върху самата статуя. В скоро време статуята била изписана от краката до главата и почти не се виждала.

Един ден царят, Соломон – Ра, отишъл да види статуята, но останал изненадан от вида ѝ. Той искал да отиде последен да я види, за да прочете мненията на видните хора в царството си за прочутата статуя. Възмутен от вида на статуята, която била зацапана от писаното върху нея, той веднага заповядал да извикат скулптора. Като го запитал, защо допуснал да пишат върху статуята му, скулпторът казал, че нищо не знае за това. Той оставил два пергаментни листа за написване на мненията, но сам не знаел, къде са листата. Веднага царят издал заповед да намерят виновниците. Пръв дошъл съдията, и на въпроса, къде е листът, той отговорил:

Царю честити, трябваше да издам бърза присъда за двама души, които нарушили един от законите на царството ти, и по нямане на лист, използвах пергамента. – Добре си постъпил, че си издал присъдата, но не трябваше да бързаш толкова много. В бързината ти не си проучил въпроса и си наказал не мъж и жена, но баща и дъщеря. Сега аз ще издам решение да ги пуснат на свобода. След това дошъл поетът и обяснил, защо си послужил с втория пергамент. Като го изслушал, царят му казал: Добре е, че си възпял красотата, добре е да среща човек хора, създадени по образ и подобие на Бога, но, преди всичко, той трябва да ги изучи, да разбере, наистина ли те отговарят на онези качества, които им се приписват. Тази мома, не само че не е създадена по образ и подобие на Бога, но нищо не знае за Него, нито Го признава за свой Създател. Тя стои далеч от идеала, който ти носиш в душата си.

И тъй, една от причините за противоречията, на които се натъкват хората, се дължи на бързането им. Те бързат в заключенията си, в мненията си за хората, в присъдите, които подписват. Като видят някой човек, веднага се произнасят, че е светец, морален човек. Не се минава много време, те се разочароват.

[На видело, НБ, 4 май, 1930 г. София. – Изгрев.](#)

СЪРЦЕТО НА МАЙКАТА

Един княжески син се влюбил в една царска дъщеря и пожелал да се ожени за нея. Тя му казала: Ще се ожения за тебе, само при условие, че ще извадиш сърцето на майка си и ще ми го донесеш. Без сърцето на майка ти не можем да бъдем щастливи. Значи, сърцето на майка му представя емблема на тяхното щастие. Княжеският син отива при майка си, изважда сърцето ѝ, и радостен, но замислен, го носи на възлюбената си. Той мислел, какво означава сърцето на майка му и защо е нужно на възлюбената му. Чудно нещо, мислел си той, направих това, на което не зная значението. Както вървял и мислел върху постъпката си, той се спънал и силно ударил крака си. В това време чул глас от кутията: Синко, лошо ли се удари? Сърцето на майка му проговорило с трепет към сина си. Като чул нежния глас на майчиното си сърце, той веднага се върнал при тялото на майка си и турил сърцето на мястото му, като си казал: Не искам такава царска дъщеря, която търси, като условие за щастие, сърцето на майка ми.

Не само княжеският син е сгрешил, но днес много хора са готови да пожертват всичко свято и велико в себе си, за да придобият нещо временно и преходно.

[По-горни от тях, НБ, 25 май, 1930 г. София. – Изгрев.](#)

СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

Само топлината на любовта е в състояние да премахне всички съмнения, подозрения, разочарования в живота.

При един млад княз, сериозно болен, почти на смъртно легло, отишла една млада жизнерадостна мома и почнала да му говори. Той я погледнал и казал: Късно идеш. Разочарованията ми са толкова големи, че нищо не е в състояние да ме вдигне от леглото. Тя се приближила до него и му пошепнала една дума на ухото. Като чул тази дума, той скочил от леглото, изправил се на краката си и смело извикал: Заслужава човек да живее! Коя е тази дума, която вдигнала болния княз от леглото? Магическа сила се крие в нея!

Един млад момък отишъл в Америка на работа и отсъствал цели 16 години от отечеството си. По едно време той силно се простудил и заболял тежко. Лекарите се произнесли, че положението му е безнадеждно и телеграфирали на майката да дойде да го види за последен път. Майката пристигнала, но го заварила в безсъзнание. Тя турила ръцете си на главата му и обърнала погледа си нагоре, към Бога. След няколко минути, синът, макар и в безсъзнание, извикал: Мамо! От този момент положението му се подобрило, и в скоро време той бил напълно здрав.

Кой помогна на този момък? Любовта. Мощна сила се крие в любовта. Тя прави чудеса. Заради любовта хората са готови на такива услуги, каквито без любов никога не биха направили.

Докато топлината на любовта е духовна, тя възкресява мъртви, лекува болни, повдига паднали, утешава страдащи. Превърне ли се на физическа, тя всичко изгаря и разрушава. Стремете се към духовната топлина на любовта.

[С огън и сол, НБ, 1 юни, 1930 г. София. – Изгрев.](#)

ЗАХЛАСВАНЕ ПО ЗЕМНИЯ ЖИВОТ

Един индуски бог пожелал да слезе на земята между хората, да изучи техния живот. Той дошъл на земята във форма на прасе и започнал да живее като свинете: радвал се на свободата и безгрижието, в което живеел. По цели дни се разхождал в гората и ял жълъди. Един ден решил да се ожени. Намерил си добра другарка която му родила няколко прасенца. Така прекарвал той живота си, радостен и щастлив, между добра другарка и весели дечица. Един ден другарите му изпратили делегация от разумния свят, да го поканят да се върне в отечеството си, но той не пожелал. – Добре ми е тук – казал той на делегацията – не искам да напусна земята. За да го освободят от захласването, в което изпаднал, другарите му решили да го лишат от дечицата му – радостта на неговия живот. Той поплакал за дечицата си, но най-после се утешил, като си казал: Добре, че другарката ми е жива, пак ще си имаме дечица. Като видели, че и това не помага, другарите му решили да вземат и жена му. И за нея поплакал, но пак се утешил с мисълта, че ще си намери друга жена. Най-после решили да вземат и него. Като се видял отново между другарите си, в разумния свят, той се засмял на себе си и казал: Чудно нещо, бях се забравил и увлякъл в земния живот. Ако не бяха ме взели насила, нямаше да ми дойде на ума, сам да се върна на небето.

Наистина, привлекателен е земния живот. Това не значи, че човек трябва да мисли само за земята. Следователно, всяко живо същество трябва да мине през земята, като през велико училище, да придобие знания и опитности, за да се приготви за по-висок и разумен живот.

[С огън и сол, НБ, 1 юни, 1930 г. София. – Изгрев.](#)

СМИРЕНИЕТО И СКРОМНОСТТА НА ПЧЕЛАТА

Не може да се произнасяте за законите и методите на Природата, докато не придобиете нужното смирение или най-малко нужната скромност. Бъдете скромни като пчелата, за да получите Божието благословение.

Като създал цветята, Бог вложил в тях сладък сок – нектар, с който да привличат всички насекоми. След това Той извикал насекомите, бръмбарите, мушиците да се произнесат за Неговата

работа. Всички насекоми и бръмбари се изредили пред Господа и казали мнението си по въпроса. Единствена пчелата останала настрана, без да каже мнението си. Бог я запитал: „Защо стоиш настрана и нищо не казваш?“ Тогава тя се обърнала към Бога с думите: „Господи, сприхава съм по характер, а някога обичам и да жилия. Дето намеря човека, мога да го ужилия. Като кацвам от цвят на цвят, ще срещна човека, надвесен над цветята, и ще го ужилия.“ Бог ѝ отговорил: „Понеже само ти призна своята слабост, на теб възлагам изкуството да събираш сладкия сок от цветята и да правиш от него мед.“ Както между животните, така и между хората, срещате едни, които обичат да се превъзнасят, и други, които признават слабостите и погрешките си и са готови да се изправят. На тях повече се разчита и се възлага по-сериозна работа. Те са скромните хора в света, които ще придобият смирението.

След грехопадението хората се развалили и толкова изопачили, че Бог решил да изпрати потопа за пречистване на човечеството. Когато дошъл денят, в който Ной трябвало да спре на някоя планина с ковчега си, Бог запитал всички планини на коя от тях да стане това – Той искал да знае мнението на планините по този въпрос. Като дошъл ред до планината Арарат да каже своята дума, тя отговорила: „Господи, малка съм и недостойна за тази работа.“ „Тъкмо затова – добавил Бог – на теб ще спре Ной с ковчега си, върху теб ще се съгради новият живот.“

Когато давал законите на човечеството, Бог поискал мнението на всичките планини – да се произнесат на коя от тях трябва да се извърши този акт. Една след друга се явявали планините пред Господа и давали своята кандидатура. Единствено Синайската планина останала мълчалива – защо не казала мнението си? Защото се считала малка и не толкова красива като другите. Бог погледнал благосклонно към нея и казал: „Ти ще имаш първенство пред другите, върху теб ще съградя закона Си.“

Скромност се иска от човека – той трябва да мълчи, когато големите говорят. Пчелата като символ представлява човешкия ум, Арарат – човешкото сърце, а Синай – човешката воля. Ако сте умни, ще бъдете като пчелата и ще събирате мед; ако имате благородно сърце, ще бъдете като Арарат и Ной ще спре с ковчега си на вас и ще ви донесе своето благословение; ако имате силна воля, ще бъдете като Синай, върху която се сложиха законите.

Светът ще се оправи, когато хората придобият изкуството на пчелата и скромността на двете планини – Арарат и Синай.

[Доведете го, НБ, 30 юни, 1918 г. София.](#)

ЦАРЯТ И ПРОМЕНЕНИЯТ ИГУМЕН

Някога, в далечното минало, в християнската епоха имало един голям, богат манастир. Главният игумен обичал да си похапва повече, отколкото трябва, затова често ял и пил с калугерите и забравял задълженията си към Бога и манастира. Ден след ден манастирът се напускал, иконите и книгите потънали в прах, паяжини кръстосвали стаите – манастирът изглеждал пуст и изоставен. Един ден царят на тази страна пожелал да посети манастира, за да види как калугерите служат на Бога. Той се срещнал с игумена, който го развел навсякъде – обиколили всички манастирски постройки и помещения, черквата, библиотеката, жилищата на калугерите. Царят останал крайно изненадан от нечистотиите и напуснатия вид на манастира. Той не казал нищо на игумена, нито на калугерите, не направил нито една забележка или мъмрене, но казал, че и следната година иска да посети манастира. След това се обърнал към игумена и му казал: „Ще ти дам три въпроса, на които искам отговор след една година.” Въпросите били следните: „Колко струвам аз? За колко часа мога да обиколя цялата Земя? Какво мисля за теб в дадения момент?” След това царят заминал за столицата си.

Царят заминал, но оттогава и животът на игумена се изменил. Той започнал да мисли усилено върху дадената задача и си казал: „Ако отговоря вярно на трите въпроса, ще бъда възнаграден; ако не мога да отговоря, наказание ме чака.” Като мислел усилено за разрешението на задачата, той забравял често да яде и пие, поради което отслабнал толкова много, че станал почти неузнаваем. Всички калугери се питали помежду си: „Какво стана с нашия игумен, че отслабна толкова много, какво го мъчи?” Един ден магерът на манастира го запитал какво го измъчва, каква мисъл го безпокои. Игуменът отговорил:

- И да ти кажа, не можеш да ми помогнеш.
- Отде знаеш? Аз вярвам, че ще ти помогна.
- Щом е така, да ти разкажа.

Магерът изслушал внимателно игумена и най-после отговорил:
- „Мога да ти помогна, но с условие да си променим ролите: ти да изпълняваш моята служба, а аз твоята.

Веднага двамата влезли в ролите си: игуменът облякъл дрехите на стария магер, поначернил малко лицето си, за да не го познаят калугерите, и започнал да готви. Магерът пък в ролята си на игумен

веднага издал заповед да изчистят добре целия манастир и всеки да изпълнява точно службата си. През време на своето игуменство той следял строго за реда и службите в манастира.

След една година царят посетил пак манастира и останал крайно изненадан от реда и чистотата. След това той се обърнал към игумена и го запитал:

- Готов ли си да ми отговориш на зададените въпроси?

- Готов съм. Питаш ме колко струваш – ти струваш 29 сребърника. Ако Христос, най-големият цар, струва 30 сребърника, ти струваш един сребърник по-малко от Него. На въпроса за колко време можеш да обиколиш Земята, отговарям: ако се движиш с бързината на светлината, ще обиколиш Земята за 24 часа; ако се движиш по-бавно, ще я обиколиш за по-малко от 24 часа. На третия въпрос – какво мисля за теб в дадения момент – отговарям: в дадения момент ти мислиш, че говориш с онзи игумен, когото познаваш отпреди една година. Всъщност аз съм друг.

И тъй, докато не турите вашия игумен на мястото на магера, вие няма да разрешите трите велики въпроса в Живота. Вашият игумен е ял и пил досега, за нищо не е мислил; отсега нататък ще го турите в кухнята, за да бъде полезен и за другите.

[Скритият квас, НБ, 25.08.1918 Неделя, София](#)

ДОБРИНА И НЕХАЙСТВО

Ще приведа един пример из френския живот. Един млад човек се отличавал с добрия си живот. Той постоянно правел добрини, но всякога му се отговаряло с неблагодарност и зло. Най-после той се зарекъл да не прави на никого добро и устоял на това. Той пристъпил към решението си, когато пак за направено добро трябвало да лежи в затвора няколко години. Един ден между затворниците, в една от съседните стаи, станало някакво спречкване, което последвало с убийство. Младият човек чул, че нещо става, но не искал с намесата си да направи добро. При разследването питали и него чул ли е, че в съседната стая станало убийство? – „Чух всичко, но не исках да се намесвам в тази работа.” За нехайството, което проявил и по този начин съдействал да стане убийството, съдът го осъдил на обезглавяване. В деня, когато трябвало да се изпълни присъдата, той извадил от джоба си златния часовник и го дал на този, който щял да отреже главата му, с молба: „Вземи този

часовник за спомен от мен, но те моля така да поставиш ножа, че изведнъж да отрежеш главата ми, да не се мъча много.” Изпълнителят на присъдата взел часовника, благодарил и като погледнал младия човек, видял му се добър, разумен и го съжалил. Когато вдигнал ножа над главата му, ръката особено трепнала и вместо да отсече главата му на един път, отсякъл я на три пъти.

Какво показва този пример? Че не е златния часовник, който може да измени съдбата на човека.

[Не може да се укрие, НБ, 15.09.1918 10:00 Неделя, София](#)

КУЧЕТО, КОЕТО МИСЛИ

Всички животни ще се повдигнат на по-високо стъпало и ще започнат да мислят. И днес има животни, които мислят по-добре от някои хора, макар че не говорят.

Един пътник минавал на кон през една гора, кучето му вървяло след него. По едно време пътникът слязъл от коня и седнал на една полянка да си почине и похапне, след това пак възседнал коня и продължил пътя си. Кучето забелязало, че господарят му забравил торбата с храната и парите, и започнало да лае. Господарят му се обърнал няколко пъти, но нищо не видял. Кучето продължавало да лае; най-после господарят му си помислил, че кучето е побесняло, извадил револвера си и го застрелял. Кучето направило последни усилия и се върнало при торбата, дето издъхнало. Господарят му слязъл от коня и отишъл да види какво станало с кучето. Върнал се няколко крачки назад и видял кучето си мъртво, лежи до торбата, която той забравил. Едва сега той разбрал причината за лаенето на кучето. Благодарил, тежко въздъхнал и сам продължил пътя си.

Ето едно куче, което ще се освободи от своя затвор.

[Дух Господен, НБ, 20.10.1918 Неделя, София](#)

ФАКИРЪТ, КОБРАТА И ДЕТЕТО

Един факир в Индия прекарал трийсет години в неподвижно състояние с желание да разреши смисъла на Живота. По цели дни той седял неподвижен като дърво, птичките даже правели гнездата си върху неговата глава. Един ден една бедна вдовица се приближила до него и на едно близко дърво закачила люлчица, в която оставила детето си. Спокойна, че детето ѝ се намира под зоркото око на факира, тя отишла на работа. След малко една кобра се приближила до люлчицата и се готвела да ухапе детето. Факирът си задал въпроса да помогне ли на детето, или да го предостави на грижите на Бога. Той си казал: „Бог създаде и детето, и кобрата – Той сам мисли за него. При това, не зная какво да направя, за да изпълня Волята Божия.” Като разсъждавал така, той не се помръднал и оставил на Бога сам да разреши въпроса. Кобрата ухапала детето и то умряло. Факирът си казал: „Такава е била Волята Божия.” Напразно прекарал той 30 години в размишление – не разбрал смисъла на Живота. Като заминал за онзи свят, Бог го извикал да го пита защо не спасил детето на вдовицата.

- Не знаех каква е Твоята воля – да спася детето, като убия кобрата, или да оставя кобрата жива, а Ти сам да спасиш детето.

Бог му отговорил:

- Моята Воля е да остане детето живо, затова ти трябваше да се подвижиш и да убиеш кобрата. Защо размишляваше толкова години, щом не можа да разрешиш този въпрос? За наказание ще те изпратя пак на Земята да прекараш още хиляда години в мъчнотии, за да познаваш каква е Моята воля и да я изпълняваш.

Много хора и до днес още седят като този факир неподвижни и в размишление върху целта и смисъла на Живота, но нищо не са разрешили. До тях се приближават приятелите им, преследвани от кобри, но те не се помръдват, не искат да вдигнат ръка да убият кобрата. Те си казват: ”Бог е направил и човека, и кобрата – ако трябва, Той сам ще спаси човека.” Кобрата представлява лъжливия човешки живот, резултат на неговия изопачен ум и на неговото сърце. Кобрата държи ума и сърцето на човека сковани.

[Призваните, НБ, 03.11.1918 Неделя, София](#)

ДВЕТЕ РЕКИ

Едно време Бог направил две реки, които пуснал да текат по определен път : едната вървяла надолу, а другата – нагоре. Първата река минавала през чернозем, поради което била мътна; втората минавала през чисти пластове, затова водата ѝ била чиста. До едно място и двете реки текли близо една до друга и спокойно, приятелски се разговаряли. Като дошло ред да се разделят, те решили да направят някъде дупка, да слоят водите си, да се усилят и с това да подобрят положението си. Направили дупка, слели водите си и образували една река, водата на която била мътна - те не постигнали желанието си да придобият чист живот и в края на краищата понесли последствията на своето неблагоприятие.

Неестествените пътища всякога носят лоши последствия.

[Да се роди, НБ, 06.10.1918 Неделя, София](#)

ФИЛОСОФЪТ КУ И ЧАШАТА С НЕКТАР

В Китай преди десетина века живял един знаменит философ, на име Ку. Жена му била красива, добра домакиня. Те били бедни, но почтени хора. Един ден жена му казала: „Ето, изминаха се вече 10 години, откак живеем заедно. Живяхме добре, защото ти си добър човек. Дотегна ми сиромашията, искам да поживея богато и да не мисля за утрешния ден. Срещнах един богат търговец, за когото бих могла да се оженя, ако ти ме освободиш.” Мъжът я освободил, дал ѝ своето благословение и така се разделил с нея. Доволна и радостна, че сиромашията няма да я мъчи, тя се оженила за богатия търговец. В това време Китай минавал през голяма политическа криза – трябвало да се избере нов управител, който да подобри положението на страната. Като умен, честен и достоен човек, философът бил избран за управител. Щом научила за това, жена му отишла при него и му казала: „Направих голяма грешка, като се отделих от теб. Можеш ли да ми простиш, ако се върна пак при теб, и да заживеем отново добър и спокоен живот?” Философът я погледнал, помислил малко и вместо да ѝ отговори, той взел една чаша, напълнил я с нектар, и я обърнал с устата надолу – нектарът се разсипал на пода. Тогава той ѝ казал: „Ако можеш да събереш нектара от пода така чист, както беше в чашата, тогава ние ще се съберем.”

Често хората постъпват с Бога така, както жената на философа със своя мъж. Първоначално те дават обещание на Бога да Му служат и живеят за Него, но като не получат онова, което са очаквали, отказват се от Него. Като съзнаят погрешката си, те

отново се връщат при Бога, но ще получат отговор, подобен на този, който китаецът дал на своята жена.

[И рече баща му, НБ, 15.12.1918 Неделя, София](#)

ПРИЧЕСКАТА ИЛИ УСЛУГАТА ПЪРВО

Сега ще ви приведа един малък разказ. В него се разказва за царството на Езер-Бут, който имал дъщеря Марима. Тя била знатна в царството на баща си. Един ден при нея идва едно бедно момиче. Тя си правела прическата и казала на прислугата: „Кажете на това момиче, че съм много заета със своята прическа, друг път да дойде.” Когато излязло момичето, препъва се и пада, но тя продължила да си прави прическата. Иде нейният възлюбен Елон, качват се на два коня – тя на червен, той на бял – и тръгват по Ливийската пустиня да се разхождат. По едно време нейният възлюбен пада от коня и свършва. Виква тя да плаче, казва: „О, слънце на живота ми, светът вече почерня за мен! Ти си единствената ми надежда. Ти като умреш, за мен какво остава, освен и аз да умра!” Разбирам колко време би траяла тази скръб, но минава тогава оттам учителят на Елон / той бил ученик на Ешуа-Бетун /, който й казва:

- Не плачи, той почива. Ще се събуди.

- Но той се уби!

- Ти не знаеш от какво произтича твоето нещастие. Като си правеше прическата, ти не послужи на онова младо момиче. Прическата ти е много хубава, но ти създаде едно нещастие на своя възлюбен. Той дойде при теб, но не дойде да ме попита. Той беше мой ученик. Но аз искам да ви услужа, не съм против вашата любов, аз се радвам.

Тогава той хваща младежа за ухото и му казва:

- Слушай, когато се жениш, трябва да питаш своя учител.

Елон се събужда и става. Ешуа- Бетун повежда и двамата и казва на Марима:

- Ти, когато си правиш прическата, първо послужи и после пак продължи с нея.

[Пред всичкият народ, НБ, 13 декември 1931 г., София, Изгрев](#)

ВЗЕМИ ДЕТЕТО

ВЛАДЕТЕЛЯТ БЕН-АЗУР И ТРИМАТА МЪДРЕЦИ

Ще ви приведа един мит от древността. Това се случило няколко хиляди години преди Христа, в епохата на един знаменит владетел, който се наричал Бен-Азур – това е превод. Работите в царството не вървели Бен-Азур повикал всичките десет мъдреци да уредят неговата държава. Тогава се явяват трима мъдреци при него. Първият мъдрец бил Хазур-Мен, вторият – Азон-Ра, а третият – Киярон-Ра. Тези трима са най-важните. Те му казват: „Трябва да напуснеш царството, да те заведем в един замък и оттам ще даваш своите разпореждания. На народа ще пишеш, че отиваш на едно дълго пътешествие, да обиколиш земята, ще оставиш управлението на нас.” Тия тримата мъдреци имали още седем души помощници. Съгласил се този владетел, когото закарали в храма и го затворили, и му казали: „Ще правиш това, което ние ти кажем; туй, което правиш ще бъде за твоя полза и за полза на твоето царство. Ако право издаваш заповеди, и положението на народа ще се подобрява, и твоето положение ще се подобрява. Ако заповедите имат лоши резултати, положението на народа ще се влошава и твоето положение ще се влошава.”

Сега, да направим един малък превод. Ако вашето положение се подобрява, отношенията ви към Бога и към цялото човечество са се подобрили; ако вашето положение се влошава, отношението към цялото човечество се е влошило. Този владетел разбрал как трябва да се изпълни Волята Божия. Той казал на своите мъдреци: „Бих желал, но нямам достатъчно знания да изправа тази работа, както вие разбирате. Ще ида да уча, и когато свърша своите науки, ще дойда пак.” Оттам насетне той оставил цялото управление на тия десет души мъдреци. Той отишъл да следва и досега не се е върнал, и мъдрите хора управляват. Казваме: „Кога ще се оправи света?” Когато Бен-Азур изучи цялата истина и се върне да я приложи.

[Проява на живата светлина, НБ, 31 януари 1932 г. София, Изгрев.](#)

СИЛАТА НА МИСЪЛТА - ООК 18 год. Том 2 /1938-1939г /

ИСТИНСКО МИЛОСЪРДИЕ

По какво се отличава човека на милосърдието? Ако един човек е милосърден, той ще влезе в една колиба на един беден човек, ще се заинтересува как поминуват, ще извади нещо и ще даде. Ако това милосърдие не е развито в него, той ще погледне отвисоко и ще си замине. Така вие ще се намерите в положението на онзи персийски шах, който бил щастлив. Единственият щастлив бил той. Той не знаел какво нещо е страдание. Един ден той излиза от дома да се разхожда сам и среща го една вдовица и му подала ръката си. Той се учудил как смее жената да го спира на пътя и да му иска пари. Той я погледнал накриво и си отминал. След сто крачки го среща един човек с отрязана ръка и го спира. Той казва: „Кои са тия хора, които развалят настроението ми днес?” И най-после среща го един човек с отрязани ръце и крака и отподире му иска. Връща се назад и вика слугите си и им казва: „На оная вдовица дайте една златна монета, на онзи с отрязаната ръка две монети, а на онзи с отрязаните ръце и крака – три. Върви да ги застигнеш и да им дадеш.” И всяка сутрин той изпращал слугите си с торба злато да им дават, та да не ги среща на пътя си да му развалят настроението. Той не искал никой да го безпокои. И той мислел, че свършил добре живота си. И отишъл при персийския бог Ормузд и му казва: „Господи, аз се постарях да изпълня закона Ти. Девет десети от всичкото си богатство раздадох на бедните.” Ормузд му казал: ”Ти направи това, защото не искаше да те безпокоят. Не го направи от любов, а за свое удобство. Аз ще те пратя на земята още веднъж, за да се научиш какво нещо е милосърдието.” Той се ражда втори път не като шах, а в бедно семейство. Баща му бил зидарин. Качва се един ден на една къща, пада от покрива и се строшава ръката му и крака му, и остава инвалид по пътя и проси по същия начин и Ормузд го пита: „Как ти се струва, как ти харесва това?” И почва онзи да вижда какво е било неговото минало. Най-после идва една млада мома и тя му услужва и му показва какво нещо е милосърдието. Той тогава разбира, че трябва да има едно същество, което да влиза в твоето положение, а не само да ти помага, само за да се освободи от тебе. Ти казваш: ” Аз му дадох 5 лева.” Ти можеш да му дадеш един скъпоценен камък и да кажеш: „Осигурих го.” Не, в Божественния свят всяко нещо, което не е направено от любов е престъпление. Всяко нещо, в което не присъствува светлината е престъпление. Всяко нещо, в което няма силата да повдигне човека е престъпление.

[Божествената мярка, ООК, 22 март 1939 година](#)

БОГАТИЯТ ИЗОСТАВЯ ОБЕДНЯЛАТА СИ ЛЮБИМА

Докато човек не засегне въпроса за даването, докато той се занимава с въпроса за вземането, нещастията всякога ще бъдат на неговата врата.

Един богат американец се влюбил в една богата и красива американка. На тази мома баща ѝ по една случайност заборчпява, фалира, обеднява. Той като се научава, че тя обедняла, казва: Бедна жена не ми трябва, макар да е красива, щом е бедна не мога да я взема. Трябва ми богата мома. Тя от голяма скръб умира. Той забравя това. Става виден американски проповедник, оженва се, ражда му се едно дете, толкоз лошо дете, капризно. По-късно това дете става пияница, крадец, разбойник и баща му трябвало постоянно да ходи и да търси своя син из кръчмите. Как ще си обясните този факт. Защо се ражда лошият син в дома на този проповедник? Авторът, който съчинил този разказ казва: Онази, бедната мома, която умряла от скръб, Господ я изпратил в дома му, като едно негово дете да я възпита. За този, който вярва в кармата, това може да бъде обяснение. Но за един човек, който не вярва, на него трябва да му доказвате дали е така или не. Може да ви приведа и друг пример – едно съвпадение на нещата. Едно дете от Габровско, отрязало езичетата на пет лястовички. Като порасва, оженва се и петте деца, които му се родили били все неми. Друг пример: Във Варненско в село Четмак две лястовички си правят гнездо на тавана на една кръчма. Други две лястовички отиват и задигат калта. Първите лястовички две седмици работили и един ден намират крадците, скарват се и падналите долу котката ги изяла. Те били именно крадците.

Царството Божие е един велик и разумен живот. Туй, което човек направи на другите хора, то ще се върне отгоре му, добро или зло.

[Живейте разумно, НБ, 19 юни 1932 г., София – Изгрев..](#)

СЪДЪРЖАНИЕ

Царят на Арманите	2
Дъщерите на цар Ормузд	2
Царят има мечи уши	4
Две правила за правдата	5
Приятелят с револвер	6
Д-р Уилсън и малкото момиченце	6
Целувката	7
Светията и прокажената жена	7
Учениците и мечката	8
Разумни закони	9
Законът на кармата	9
Римлянката Винцила	10
Онорций и Амриха	12
Думата “ носорог “	13
Малката вестникопродавачка	14
Дъщерята на граф Морели	15
Отговорът на философа	17
Лековитата вода	17
Анекдот	18
Госпожица Мейри Клинтон	18
Лордът и слугата на остров	19
На Ниагарския водопад	20
В школата на Бялото Братство	20
Художникът и детето	21
Трън и трънокоп	21
Глухият и слепият – царски зетьове	22
Търпението на учения	23
Лакомия за злато	24
Цар Соломон и духът в стомната	24
Щъркел и жаба	25
Нерон и младата християнка	26
Блясъкът на диаманта	27
Изис Бухи и скъпоценните камъни	27
Благоприятни и неблагоприятни условия	28

Зората – дъщеря на Брахма	29
Плодовете на бързата работа	30
Закон за хармонията	30
Офицер и войник	31
Подаръците на ангелите	31
Силата на молитвата	34
Истинското добро.....	35
Ангел Зерфил	35
Арахангел Михаил – придружител	36
Женитбата на Савитра	38
Актьорите – атеисти	40
Божията любов	40
Провидението	41
Интуицията	42
Цената на охолния живот	42
Благата дума	43
Страданията	43
Великият поет Адат Махри	44
Силата на Доброто	46
Безкористно Добро	47
Каракачанинът и кучето.....	49
Законът на Великата Правда	49
Басня за лисицата и петела	50
Колко да са годините на човека ?	51
Граф Берози, възлюбената му и боата	52
Адептът и чешмата с трите чучура	53
Пустинникът със затворените очи	53
Изповедта на старата жена	53
Каракачанинът и мечката	55
Великият Учител Ешавора и ученикът му Бенам	55
Американци с лодка по Ниагара	57
Американец с бъчва по Ниатара	57
Сатаната е без глава	58
Дядо Стоян в отвъдния свят	59
Столтът с надпис “ Живот и смърт “	60
Честното богатство не може да се открадне	60
Волята на Бога	61
“ Олабелир “ – възможно е !	62
“ Философският камък “ – пръчицата за злато	63
Великата школа	64
Цар Соломон и истинската майка	64
Книгите със знанията	65
Светлината	66

Иуралия – дъщеря на цар Бенам Сават	67
Законът на Любовта	67
Проява на Любов	68
Възможностите на човека	69
Анекдот	70
Ануцио и Учителят му Салвий	70
Писателят Вилмор	71
Великият виртуоз и момиченцето	72
Страданията	73
Млади и стари	73
Земан Зебу с десетте нишки	74
Непослушание	77
Граф Бармуци и трите автомата	78
Невидимото платно	79
Любовта на слугата	80
Бен Адет и дъщеря му Зебру Меди	80
Поетът Винсон и ученикът му Камрин	83
Има ли Господ ?	83
Метод за лекуване	84
В богатството ли е щастието ?	84
Конфуций и Лаотце	85
Философстването	86
Адепта Муса Бентам	86
Ормузд-Дей и Ариман-Таад	88
Духовникът, който обичал каймак	89
Съблазните са опасни	91
Орли и гълъби	91
Царската дъщеря Халикяз и вкаменените момци	92
Чувал с жито, или въшка	93
Христос в детето	94
12 годишният Христос в храма	95
Силата на Истината	96
Постъпките ни се връщат обратно	97
Благословията на госта	98
Българинът и тефтерите	99
Ешуа Бентам и Фараона Зиновий	99
Различни тълкувания	101
Японски принц – слуга при американци	102
Мехри-Мехру – сляп, глух и ням	103
Дрехата на Антел Азраил и Мелита Лебил	104
Мистикът Толсида и вдовицата	105
Арахангел Михаил и душите	106
Писателят Карлайл	107

Необикновени преживявания	107
Закон за близостта	108
Овцата и Зевс	109
Живот, Светлина, Любов	110
Най-силното желание е постижимо	112
Вегетарианството	113
Истината носи свобода	115
Каквото човек мисли, това става	115
Довери се на Божественото в теб !	116
Урок за 30 стотинки	117
Метод за придобиване на красота	118
Изход във всяка беда	118
Истински приятел	120
Да обича може онзи, който обича Бога	121
Адептът Елмар.....	122
Влияние на богатството	123
Съдбата е неизбежна	124
Последствията на лакомията	124
Животът на светията	125
Царят и министрите	126
Плодовете на хвалбите	127
Работата повдига човека	127
Силата на Бога	128
Парите възгордяват	129
Седемте цвята на седемте сестри	130
Еделвайс за сбогом	131
Утвърденият баща	132
Пазете се от преходни неща	132
Земята е училище	133
Говорете само за себе си !	134
Желанията променят човека	135
Постоянство в пътя	137
Пробуждане на човешката душа	138
Абу-Бен-Фура, Ен-Суфи и Елми-Бар	138
Урока на страданието	140
Условията в живота – това е Бог	141
Подкуп	142
Истината – обективно и без заблуждения	142
Силното желание прави чудеса	143
Адепта като скъпоценен камък	144
Анекдот за събуждане	145
Послушание пред мъдростта	146
Стол и храна и за заминалите	147

Изпит към възлюбения.....	148
Доброто на Земята е добро и на Небето	149
Светията и запалената колиба	150
Кандидатите на Адита – Ариман-Дез и Ели-Ра	150
Дребнавостите бавят в пътя към Бога.....	151
Македонката – на ръба на пропастта	153
Заминалите са около нас	153
Издърпаната ръка на адепта Баху-Мор.....	154
Фалшивото самообладание на годеницата	155
Философът и зефирът ; Поетът и канарите	156
Уменията на белите йоги	157
Поздрав с език	158
Смирената постъпка на Вашингтон	159
Граф Абизи и графиня Мелби	160
Озирис Бен – заместник на Фараона	161
Добрината винаги се възнагражда	162
Адептът Азман Бера	162
Прикрита същност	164
Египетският фараон Озирис Бен	164
Силата на доброто естество	166
Истинско знание	167
Неизбежността на дълга	167
Царствата на еспертите и мензите	168
Кривите схващания на царската дъщеря	169
Смелата майка	170
Запалените свещи	171
Радвайте се !	172
Лудият и Божественото знание.....	173
Из живота на Соломона	174
Красота и грозота	175
Бедни студенти в Румъния	176
Отчаяният момък и мушицата	177
Възмездие	178
Разменени роли	178
Соломон и истинската майка	180
Запалената свещ	181
Как лекува архангел Михаил.....	182
В царството на Соломон –Ра . Прибързани изводи.....	183
Сърцето на майката	185
Силата на любовта	186
Захласване по земния живот.....	186
Смирението и скромността на пчелата	187
Царят и промененият игумен	189

Добринa и нехайство.....	190
Кучето, което мисли	191
Факирът, кобрата и детето	191
Двете реки	192
Философът Ку и чашата с нектар	193
Прическата или услугата първо	194
Владетелят от древността Бен-Азур и тримата мъдреци	195
Истинско милосърдие.....	195
Богатият изоставя обеднялата си любима.....	196

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

1. НБ – сер. 1 – Ето човекът
2. НБ – сер. 4 – Братя и сестри на Христа
3. НБ – сер. 7 – Настанало е царството Божие
4. НБ – сер. 9 т.2 – Влизане
5. НБ – сер. 9 т.3 – Праведният
6. НБ – сер.10 т.1 – Мнозина казваха

7. НБ – сер.10 т.2 – Ни мъж, ни жена
8. НБ – сер.10 т.3 – Синове на възкресението
9. НБ – том – В начало бе
- 10.НБ – том –Петимата братя
- 11.ООК – год.12 т.3 – Трите посоки
- 12.ООК – год.13 том – Вечният порядък
- 13.ООК – год.14 т.1 – Ако говоря
- 14.НБ – сер.11 том – За съдба дойдох
- 15.НБ – сер.12 т.1 – Учителю благи !
- 16.НБ – сер.12 т.2 – Който има невестата
- 17.НБ – том Който дойде при мене
18. Избрани беседи – Новото човечество
- 19.НБ – сер.12 т.3 – Голямото благо
- 20.НБ – сер.13 т.1 – Крадецът и пастирът
- 21.НБ – сер.13 т.2 – Да ви даде
- 22.НБ – сер.13 т.3 – Делата Божии

- 23.НБ – сер.13 т.4 – Условия за растене
- 24.НБ – Дали може
- 25.НБ – сер.15 т.1 – Изново
- 26.НБ – сер.15 т.2 – Вземи детето